

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

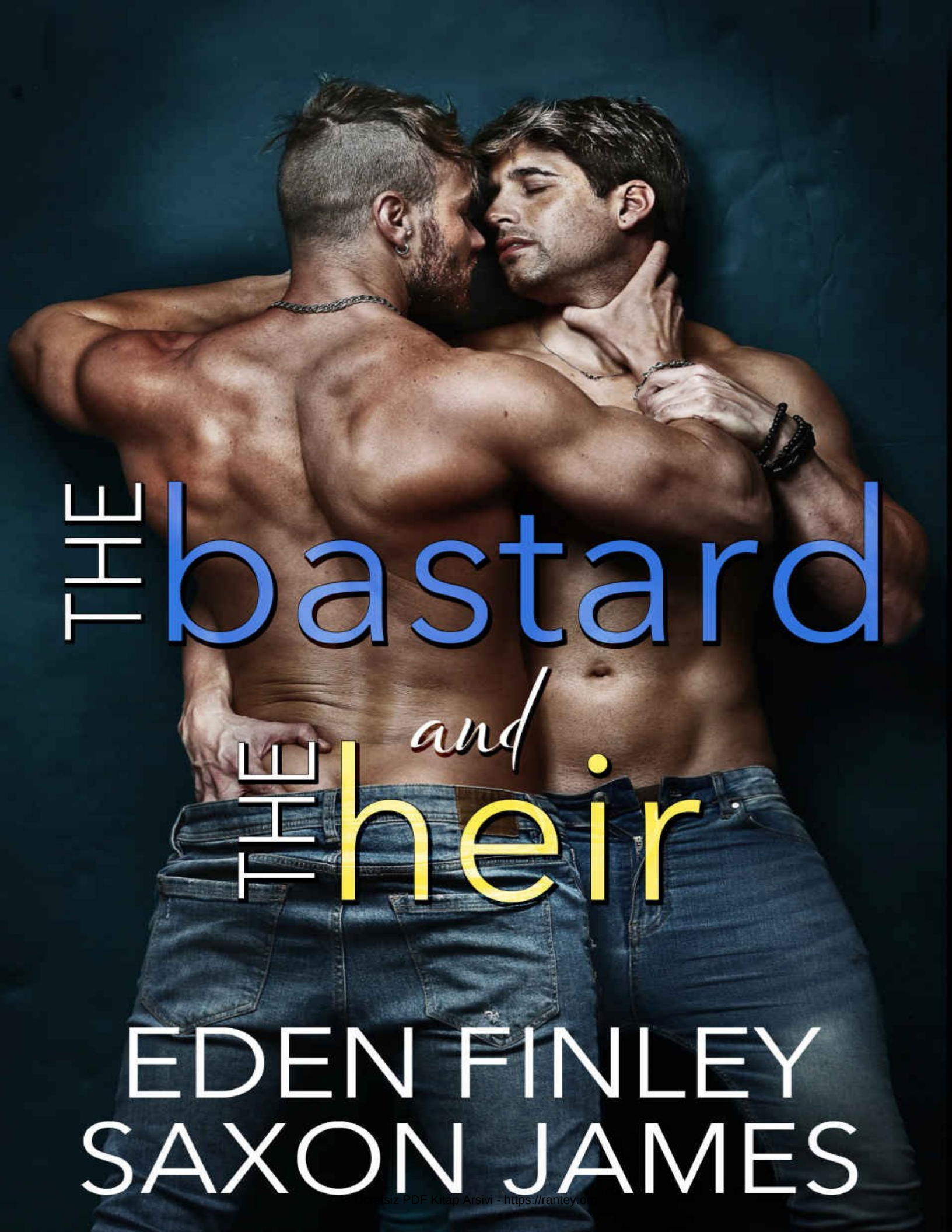
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE **b**astard
and
THE **h**eir

EDEN FINLEY
SAXON JAMES

Piç ve Varis

EDEN
FINLEY
SAXON JAMES

Telif Hakkı © 2023 Eden Finley & Saxon James Kapak

İllüstrasyonu Telif Hakkı ©
Hikaye Styling Kapak Tasarımları
Fotoğraf: Wander Aguiar Model:
Darrien ve Ken

One Love Editing tarafından
düzenlenmiştir
<https://oneloveediting.com>

Tüm hakları saklıdır.
Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde
çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley -
izinler - edenfinley@gmail.com veya
Saxon James - izinler - smjamesauthor@gmail.com

Bir
❧

Para ve güç arasında büyük bir fark vardır. Elbette, parası olanlar Para gücü elinde tutuyor, ama hiç kimse ve hiçbir şey gezegendeki en güçlü güç kaynağıyla rekabet edemez.

Dünyanın dönmesini sağlar. Yaratma yeteneğine sahiptir. Dünya liderlerinden anksiyete hastalarına ve aradaki herkese kadar.

Anne suçluluğundan başka bir şey değil.

"Gitmiyorum," diyorum milyarıncı kez. Kulağa çocukça gelebilir ve eminim ki öğle yemeğimizin kirli tabaklarını lavaboya çarpmak bunu olgunlukla karşılamaya yardımcı olmuyor, ama hadi.

"Lütfen." Annemin benimkine benzeyen parlak gözleri -ondan aldığım tek fiziksel özellik- yumuşuyor. Babamın cenazesine gitmemi talep etmekten, bunu mantıklı bulmaya ve şimdi de yalvarmaya başladı. "Onun istediği buydu."

Alay ediyorum. "Sperm donörünün benden ne istediği umurumda bile değil." "O bir sperm donörü değildi ve bunu sen de biliyorsun. Bu senin seçimindi.

onunla bir ilişki sürdürmek."

"Üzgünüm ama annemle bir ilişki yaşayıp onu terk etmeden önce hamile bırakmak bana sperm donörü diye bağırıyor. Aslında, hayır, o daha kötü. En azından sperm donörlerinde anneler onun çocuklarının hayatının bir parçası olmayacağını biliyor."

"Hayatınızda olmayabilirdi ama sizin için oradaydı."

Bunu yüzüme vurmasından nefret ediyorum. Tüm çocukluğum boyunca biyolojik babam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Annemin özel eğitimi ya da çok pahalı üniversite diplomam için parayı nereden bulduğunu hiç sorgulamadım, ama *ondan* geldiğini bilseydim, devlet okuluna kaydolurdum. Öğrenci kredisi alırdım. Herhangi bir şey.

Yirmi bir yıl boyunca kimliğini benden sakladı ve işletme bölümünden mezun olduktan sonra beni babam dediği bir adamla görüştirdi, o da bana hemen şirketinde bir iş teklif etti. Üzgünüm, hayır, MediaCorp şemsiyesi altındaki *birçok* şirketten biri.

Her şeyin nasıl ortaya çıktığını hala hatırlıyorum. Asla unutamayacağım o epik yıkıcı anlardan biri olarak hafızama kazındı. Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrenmek ya da annemin babasının -Hal Amca ile birlikte hayatımdaki tek baba figürlerinden biriydi- bize ölümcül kanser olduğunu söylemesi gibi. Sanki yeniden yaşamak yerine bir film izliyormuşum gibi kafamda canlanan sahnelerden biri.

Annem ve ben lüks bir restoranda oturuyorduk ama masada üçüncü bir masa daha vardı.

"Birini mi bekliyoruz?" diye sordum. "Özel mezuniyet yemeğim için sadece ikimizin olacağını söylediğini sanıyordum."

Önündeki çatal bıçak takımını düzeltirken bakışları benden uzaklaştı. Hayatım boyunca sadece o ve ben vardık ve onun ne zaman bu kadar kıpır kıpır olduğunu hatırlamıyordum. Tam ağzını açacaktı ki bakışları arkamdaki birine takıldı ve yüzündeki kan çekildi. Kekeleydi, "Erken geldiniz. Henüz fırsatım olmadı-"

Döndüğümde iyi giyimli, pahalı görünümlü bir adamın tepemde dikildiğini gördüm. Tuzlu ve biberli saçları vardı ve insanların elde etmek için binlerce dolar ödediği türden seçkin bir yaşlılığı vardı.

Gülümsemesi sıcaktı ama belki biraz fazla zorluyordu ve işte o zaman anladım.

"Beni bir erkek arkadaşla mı tanıştıracaksın?" Anneme sordum.

"Hayır, tatlım. O ... Şey, bu ..."

Yüzümün önünde bir el belirdi. "Warren Ritcherson. Tanıştığımıza memnun oldum."

Gülümsemem soldu. Elini tutmadım. Bakışlarım onunla annem arasında gidip geldi. "Warren? Warren ... Ritcherson." Bu ismi biliyordum ama benimkiyle aynı bağlamda değildi. İşletme derslerimde MediaCorp holdingi ve Ritcherson serveti hakkında her şeyi öğrenmiştim.

Başka bir yanlış sonuca varmamaya çalıştım ama annemin bana babam hakkında söylediği tek şey onun adını taşıdığımken bu çok zordu. Ayrıca babamın bizi sevdiğini ve elinden gelse yanımızda olacağını ama bunun imkânsız olduğunu söylerdi. O anda nedenini anlamıştım.

Ve bunun için ikisinden de nefret ettim.

Annem beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Warren, lütfen."

Tam adımlı kullanınca yüzüm kızarıyor. Bunu yapmasından nefret ettiğimi biliyor ama bir şey anlatmaya çalışıyor.

"Ona söz verdim," diyor ve sonra yanlış bir şey söylediğini bilerek ağzını kapatıyor.

"Onunla temas kurdun mu?"

"Beni aradı. Hasta olduğunu öğrendiğinde."

"Neden beni cenazesinde istesin ki? Bana bir şey bırakacak değil ya, bıraksa bile kabul etmezdim."

Annem iç geçirir. "Senin kardeşlerin var. Bir ailen var."

"Siz benim ailemsiniz. Sen, Hal Amca ve Marcy Teyze. Remy."

Annem küçük mutfağımdan, çantasının masanın üzerinde durduğu daha da küçük yemek odama doğru yürüyor ve bir zarf çıkarıyor. "Bunu sana vermem için bana verdi."

"Her ne ise, onu istemiyorum."

Beni dinlemiyor. Önüme, mutfak tezgahımın üzerine koydu. El yazısı ile ismim yazıyor. *Wren*.

"Babanızdan hiçbir şey kabul etmeme kararınıza saygı duydum. Çaba göstermesine rağmen onunla hiçbir şey yapmak istememene. Ama bu, parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim bir şey. Oku şunu. Seni ona veda etmeye ikna edemezsem, belki bu ikna eder. Bu da işe yaramazsa, o zaman suratımı asıp bunu benim için yapmanı isteyebilirim. Seni doğuran kadın. Seni büyüten. On üç yaşından itibaren yatak odana girmeden önce kapıyı çaldığından emin oldum. Bana eşcinsel olduğunu söylediğinde gözümü bile kırpmadım."

Ve uzman suçluluk duygusundan daha fazlası var. Ama bu sefer, acıttığı yerden vuruyor.

"Tamam, gideceğim ama okumayacağım... o her neyse." Zarfa doğru el sallıyorum. "O yüzden eve de götürebilirsin."

Yanağımı okşadı. "Harika. Törene giderken beni de alabilirsin."

"Sen... gidiyor musun? Sevgilinin karısı ve çocuklarının onun yasını tutacağı yere mi? Sen mi? Metresine mi? Bu gerçekten iyi bir fikir mi?"

"Wren, babanla benim aramda olanlar hakkında anlamadığın çok şey var. Bilmediğin çok şey var çünkü sana anlatmama izin vermedin."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve tezgâha yaslanıyorum. "O zaman şimdi söyle."

"Duymaya hazır mısın?"

Hazır mıyım? Hayır. Neden bizim yerimize diğer ailesini seçtiğini duymaya hazır olacak mıyım bilmiyorum. Annem onu sevdiğini söylüyor, ama onu nasıl terk edebilir? Ya beni? Yine de cenazesine gideceksem, anlamaya çalışmak istiyorum.

Biraz açıklığa kavuşursam belki tabutunu ateşe vermeye daha az meyilli olurum. "Babanın önemli biri olduğunu biliyorsun."

"Büyük anlaşma, dünyanın en zengin adamlarından birini hafife almak olabilir."

"Küçüklüğünden beri kendisinden beklentiler vardı. Her zaman zengin biriyle evlenecekti. Başından beri biliyorduk ki

İkimiz de bir gelecek istesek bile. Beni sevip sevmediğinden hiç şüphem yok. Sevdiğini biliyorum. Ama hayatlarımız asla birbirine uymayacaktı."

"Yani evlenene kadar onun yan parçası olmaktan memnun muydun? Ben bunun neresindeydim?"

"Planlı değildin ama bir lütuftun. Hamilelik testinde fazladan bir çizgi belirdiği anda tek başıma ebeveyn olmam gerektiğini biliyordum ama senden vazgeçmek istemiyordum. Ya da bana bıraktığı o parçadan vazgeçmeye."

"Hâlâ ona aşıkımışsın gibi geliyor."

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. Neredeyse otuz yıl oldu. O kadar üzgün ve acınası değilim."

Sadece, öyle olabileceğini düşünüyorum. Bu onun *her şey yolunda* yalan sesi. "Sen ve o hiç... bilirsin işte, eskiden yaşadıklarınıza devam ettiniz mi? yıl?"

Başını iki yana sallıyor. "O yaz onunla birlikte olmaya razıydım ama evlendikten sonra diğer kadın olmayı reddettim. Ondan sonraki tüm iletişimimiz seninle ilgiliydi."

Rahatladığımı itiraf etmek istemiyorum. Onunla hâlâ bir ilişkisi olduğunu ama benimle olmadığını bilmek rahatsız edici olurdu.

Evet, onunla herhangi bir temas kurmamak benim tercihimdi ama bu onun yararınaydı. Çünkü çocukluğumdan hatırladığım bir şey varsa o da bir babamın olmadığıdır. Bir babaya ihtiyacım yoktu ama... gerçekten ama gerçekten bir tane istiyordum.

Yirmi bir çok geçti.

Çoktan yetişkin bir adam olmuşum. Zaten acılıydım.

Hâlâ da öyleyim.

O kiliseye girmemi ve onun doğurmayı seçtiği çocuklarla tanışmamı istiyor. Annem yerine seçtiği karısıyla tanışmamı. Annemin yerine seçtiği

Hor görölüyor ama aynı zamanda özlem duyuluyor.

Cenazeler hiç eğlenceli değildir, ama bu seferki tam bir rezalet olacak.

İki

Keşke çok kızgın olsaydım.

Kelimenin İngiliz tanımı, Amerikan değil. Bunu yapmama gerek yok. Kızgın olmak - bu derin, yalpalayan hüznün bir gün için fazlasıyla yeterli bir duygu - ama gerçekten, gerçekten sarhoş olmak isterdim.

Warren Ritcherson'ın varisinden başka biri olsaydım, muhtemelen öyle olurdu. Babamın cenazesi dünyanın dört bir yanından gelen ünlüler, maden patronları, siyasi liderler ve önde gelen aileler için gerçek bir olay oldu. Güvenlik tarafından uzakta tutulan muhabirler, paparazziler ve kamera ekipleri var ve bu sirkle saatlerce uğraştıktan sonra beynim zaplandı ve mükemmelleştirmeyi öğrendiğim kalıcı kederli ama bir arada tutma maskesi yüzünden yüzüm ağrıyor.

Acı çekebilmek istiyorum.

Cenazem de böyle mi

olacak? Tanrım, umarım

olmaz.

Hayatımı seviyorum, ailemi seviyorum, istediğimden çok daha erken adım atmak üzere olduğum rolü seviyorum, ama geri kalanı olmadan da yapabilirim. Açıkçası yüzüne sert bir ters vuruşu hak eden insanlarla iyi geçinmek ve onlara iyi davranmak beni yıpratıyor.

Göz kamaştırıcı büyüklükteki odaya göz gezdiriyorum. Belli belirsiz bir tanıdık olmayan ve bana zorunlu olarak bir şeyler dileyen birini görmeyeli tam bir saat olmuştu.

Şehirdeyken beni bir toplantı için sıkıştırmaya çalışırken duygular.

En iyi arkadaşım Carlisle'a ya da anneme, hatta Elle ve kardeşi Émile'e ihtiyacım var. Artık evli olduğuna ve onun kocası olmaya zorlanma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığımı göre, çok daha katlanılabilir biri haline geldi.

Bu noktada, sümüklü küçük kardeşim Junior'la bile idare edebilirim.

Tüm enerjim, odadan geçerken tanıdığım birini yoktan var etmeye odaklanıyor. Daha sonra geleceğime söz verirken basit bir "affedersiniz, tuvalet" ile konuşmaları geçiştirme konusunda uzmanım. Bana zorla ayakkabı boyası yedirilmesini tercih ederdim ama bunu bilmelerine gerek yok.

"Kahretsin, Darcy, işte buradasın." Bir el koluma yapışıyor ve tam onu çekip almak üzereyken Elle'in sesini duyuyorum. Dönüp onu, Émile'i ve kocası Christian'ı gördüğümde içime bir rahatlama yayılıyor.

"Orada mıyım? Nerelerdeydin?"

Şampanyasına kıs kıs güler ve Émile ile bakışırılar. "Tuvalette göğsümü şişiren bir markiyle tanıştım," diyor.

Dudaklarım bütün gün ilk kez seğiriyor. Elle gitmemiz gereken etkinliklerde sıkılmasıyla ünlüdür ve bu yüzden kendi eğlencesi için çılgın hikayeler uydurur. Bazı günler keşke ben de böyle çizginin dışına çıkabilsem diyorum. "Başka bir deyişle, arka odada saklanıp olabildiğince hızlı bir şekilde şampanya mı içiyordunuz?"

Elle etkilenmemiş bir bakışla beni iğneliyor. "Dedikodulara uymadığın zaman hiç eğlenceli olmuyor."

"*Sahte* söylentiler."

Émile de beni hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallıyor. "İnsanlara Elle'in ikinci lordumuz Christian Kilpatrick'in gelişiyile ilgili uyuşturucu kaynaklı bir kehaneti olduğunu söylemeyi dört gözle bekliyordum."

Christian, Émile'in yanındaki yerinden doğrulur. "*Yapmayacaksın*. Beni oyunlarınızın dışında bırakın."

"Ben de seni havalı sanırdım," diye yakınıyor Elle.

"Üçünüz bana neredeyse yas tuttuğumu unutturuyorsunuz."

"Gerçekten mi?" Elle başını eğiyor. "Çünkü sürekli yas tutuyorum. Her şeyin umutsuzluğunu benimsersen çok daha kolay olur, aşkım."

"Ve şimdi neden herhangi birinizin yüzünü görmek istediğimi hatırlamakta zorlanıyorum."

"Çünkü biz inanılmaz derecede çekici varlıklarız." Elle hâlâ tuttuğu kolumu sıkıyor. "Ve sen *de* öylesin, işte bu yüzden aylardır Carlisle'la Carlisle'la aylardır çıkmadığını öğrenince dehşete düştüm. Aylardır, Darcy. Ne halt ediyordun, maraton mu koşuyordun?"

Yanaklarım sıcaklıkla doluyor. "Çıktığım tek kişi o değil, teşekkür ederim."

"Tabii ki öyle. Bizim dışımızda hiç arkadaşın yok. İnsanlar senin sıkıcı ya da korkutucu olduğunu düşünüyor ve kimse böyle biriyle parti yapmak istemiyor."

Öfkelendim. "Ben bunların hiçbirisi değilim."

"Bunu biliyoruz. Ama bu sırrı başkalarına açıklamak konusunda daha iyi davranmak isteyebilirsiniz. İlişkilerin gibi. Gerçekten aylar mı oldu? Bu kadar gergin olmana şaşmamalı."

Christian yüzünü buruşturarak, "Bunu duymana gerek yok," dedi. "Gerçekten mi?" Émile soruyor. "Biraz merak ediyorum."

Yanaklarımdaki sıcaklık boynuma kadar indi. "Seks hayatım kimseyi ilgilendirmez ama unuttuysan söyleyeyim, babam ölüyordu. Bırakın dövecek birini bulmayı, kendi kışımı kaşıyamayacak kadar meşguldüm."

Christian, "Ama sen Darcy Ritcherson'sın," dedi. "Birine para verebilirsin ya da-"

Durması için hemen elimi kaldırıyorum. Elbette, seks işçileri tanıdığım insanlar tarafından aşırı kullanılıyor, ama ben onlardan biri değilim. Sikimi yalatmak için çiçeklere ve şiirlere ihtiyacım yok, ama en azından eğlenceli bir zaman geçirmeyi seviyorum.

Önce bir erkeği tanımak için bir gece. Ayrıca, seks işçiliği gerekli bir endüstri olsa da hala birçok damgayla birlikte geliyor ve medyanın fahişelerle yattığını öğrenirse nasıl bir skandal yaratacağını hayal edebiliyorum.

Tüm hayatım skandallardan kaçınmak üzerine bir ders oldu. İnsanların sıkıcı olduğumu düşünmelerinin nedenlerinden biri de bu; güvenli oynamak benim varsayılan özelliğim.

Bakışlarımı üçünün üzerinde gezdirdim. "Biliyor musunuz, bu sabah tamamen ağladığımı ve haberlerin her yerinde lekeli yüzlü görüntüler olmadan bugünü atlatabileceğimi varsaymıştım, ama üçünüz beni ağlatmaya tehlikeli bir şekilde yakınsınız. İnsanlık için umutsuzlukla."

"İşte başlıyoruz." Elle sanki onları aşağılamaya çalışmıyormuşum gibi bana bakıyor. "Öğreniyorsun. Herkes acı ekspresine binsin."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bugünün daha da kötüleşebileceğini sanmıyorum." Ama ben bunu söylerken, dikkatimi etrafımızdaki karmaşadan uzaklaştırmayı başardılar. Cromwell kardeşlerin her zaman tuhaf olduklarını düşünmüşümdür ama Christian da daha iyi değil ve bazen biraz tuhaflık tam da ihtiyacım olan şey. Ne yazık ki onların yaptığı gibi kendimi bırakma lüksüne sahip değilim. Pek çok nedenden dolayı.

Émile ve Christian daha fazla içki almak için ayrılırken Elle gözlerinde sempati ile bana dönüyor. Uzun sarı saçlarını geçen yıl bir ara kazıtmıştı ve o zamandan beri kısa tutuyor, bu da onun ne kadar inanılmaz derecede güzel olduğunu ortaya çıkarıyor.

"Bir kaçış planı hazırlamamı ister misin? Seni yan kapıdan kaçırmamı mı?"

"Ve Junior'ın bütün hafta boyunca görevlerimi nasıl savsakladığım hakkında çene çalmasını dinlemek zorunda mıyım?"

"Doğru." Bir an düşünür. "Biliyorsun, eğer göğsümü patlatmak istiyorsan, bunu gerçekleştirebilirim."

Bir kahkaha attım. "Kesinlikle olmaz. Yakalanmamız benim şansım olurdu ve ..."

Gözlerim odanın karşısındaki adama takılıyor ve bir an duraksıyorum. İçimi boğan hüznün, tanıdık yüz karşısında endişe uyandıran bir an için ayağa kalkıyor. Çene çizgisi, burun... hepsi baba. Saçlarının yanları acımasızca tıraş edilmiş ve tepesi daha uzun olsa da, babamın saçlarının erken beyazlamadan önce tam olarak bu tonda olduğuna bahse girmeye hazırım.

Benzerlik güçlü, ama hüznün kaybolması ve neredeyse bir yabancıya bakarken içimin panikle dolması sadece bir saniye sürüyor.

İlk gençlik yıllarımdan beri tanıdığım bir yabancı.

Varlığını öğrendiğimden beri bilincimde bir gölge olan bir yabancı.

Davetli olduğunu bildiğim ama buraya geleceğini asla ama asla tahmin edemeyeceğim bir yabancı.

Hiç tanışmamış olsak da kim olduğunu çok iyi biliyorum. Gecenin üçünde alkolün de etkisiyle onu sosyal medyada aramak, hayatını takip etmek, neredeyse sapıklık derecesinde takıntılı olmak gibi suçluluk duygusuyla geçirdiğim zamanlar oldu, ama sadece herkes yatağa girdiğinde ve asla öğrenemediğimde.

Odadaki tüm farkındalığım tek bir noktaya odaklanıyor. Wren Porter.

Ailemin en büyük sırrı.

"Kim o?" Elle, görüş alanımı takip ederek buraya ait olmayan adamı soruyor.

O, başka bir hayattaki ben. Babam ailesinin beklentilerini kabul etmeseydi ve beni kendi çocuğu gibi yetiştirmeseydi olacağım kişi.

Boğazımdaki kalın yumruyu yutkunarak geçiriyorum ve babamın tam da şu anda söylemem için beni eğittiği yalanı dışarı itiyorum. "O benim kardeşim."

Üç
∞

WREN

"Yukarı. Pişmanlık Bu," I Mırıldanmak dışarı
ve yan . benim Ağız.

"Herkes bana bakıyor."

Annem kolunu benimkine bağlı tutuyor ve nazıkçe sıkıyor. "Çünkü ona çok benziyorsun."

"Neden cenaze törenindeyim ki? Sadece cenazeye gitmem gerektiğini söylemiştin." "Cenaze töreni cenazeden sonraki kısımdır. Hala sayılır. Ayrıca, sen

Törene geç kalmak için her türlü bahaneyi uydurdular, biz de zaten çoğunu kaçırdık." "Benzin depom boştu. Ne yapmamı istiyordun?" Yani, elbette, ben

ön camımı yıkamak ve lastik basıncımı kontrol etmek zorunda değildim, ama bunu zamanı uzatmak için yaptım, böylece içeri sızabilir, arkada oturabilir ve sonra ayrılabilirdim.

"Burada olacağımı biliyorlar mıydı? Buradaki herkes benim kim olduğumu biliyor mu?" Yakamın altı sıcaktan yanıyor ve boğazımı sıkılamaması için üst düğmemi açmak istiyorum ama bana bu şekilde ulaşabileceklerini göstermek istemiyorum.

"Warren ailesinin bildiğini söyledi. Karısı. Kardeşlerin."

"Bahsi geçen kardeşlerden biri, odanın diğer ucunda bana öyle bir bakan adam mı? Sanki katıksız nefretiyle kafamı patlatmaya çalışıyormuş gibi?"

Benim... kardeşlerim var. Tam olarak üç erkek kardeşim. Her biri

babamızın benim hakkım olmadığını düşündüğü bir hayata sahip. Hayır, bekle.

İstersem alabilirdim. Bir yetişkin olduğumda ve sır tutabildiğimde.

Annemin başı dönüyor, ben de onu geri çekiyorum.

"Bu kadar belli etme. Burada ne yapmam gerekiyor?"

"Kardeşlerinle buluşmaya gitmen gerekiyordu. Bu senin-"

"Ona babam deme," diyorum dişlerimi sıkarak. "Burada olmamın tek nedeni sensin. Onun için değil."

"O zaman lütfen gidip kardeşlerinle konuşur musun? Benim için?" Gözlerini bile kırıştıyor.

"Senden nefret ediyorum." Açık bara doğru ilerliyorum. Çünkü onlarla yüzleşeceksem, bunu yapmak için suratımın bok gibi olması gerekiyor.

Bay Scowly ve başka bir adam bana yaklaştığında bara bile varamamıştım. Sadece kardeşlerim olduklarını varsayabilirim. İkisi de bana benziyor. Daha cılız, daha solgun, dışarıya pek çıkmayan bir şekilde.

İnşaatta çalıştığım için bronzlaştım, kaslandım ve onların iki katı oldum.

"O sensin o zaman." İngiliz aksanı beni bir an için şaşırttı çünkü annem ve ben Washington Eyaleti'nden dışarı adım atmamış olsak da -Vancouver sayılmaz- Ritcherson'ların servetinin İngiltere'de başladığını ama ABD'de daha da büyüdüğünü bir an için unuttum. Kardeşlerim dünyanın dört bir yanında büyüdü ve ben... Seattle sonsuza dek benim evim oldu.

"O kim?"

Bir ve İki Kardeş önce birbirlerine sonra da bana bakıyorlar.

Genç görünümlü olan şöyle diyor: "Bakın, babamızın size iyi davranmamızı istediğini biliyoruz ama burada ne işiniz var? Buraya ait değilsiniz."

Alay ediyorum. "Amin." Yapabildiğim en havalı sahte aksanı takınıyorum. "İkinizle de tanışmak çok güzel. Her zaman kardeş istemişimdir ve artık annemin bana neden hiç kardeş vermediğini biliyorum. Görevim tamamlandı ve artık gidebilirim."

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve neredeyse başka birine çarpıyorum. Neredeyse benim kadar uzun boylu, diğerleriyle aynı soluk tenli, ama yüz hatları daha az ...

Öne çıkan. Çenesi kare şeklinde değil ve daha güzel. Üçüncü kardeşim olmadığı belli olan yabancından özür dilemeye gidiyorum-

Sıkmam için elini uzattı. "Darcy Ritcherson."

Hay sikeyim. Güzel çocuk benim diğer kardeşim. B1 ve B2'den çok daha misafirperver ama gözlerinde anlam veremediğim bir şey var. Güvenmediğim bir şey.

"Bunu özel olarak yapmamızın bir sakıncası var mı?" Kibar, biraz çekici ve ben de tam gitmek için bir bahane uydurmak üzereydim ki annemin dediğini yaptım ve kendimi tanıttım. Sayılır. Ama sonra Darcy'nin arkasında beliriyor ve bana annemin suçluluk duygusunu yüzüme vuruyor ve kendimi kabul ederken buluyorum.

"Özel olarak."

Dördümüz büyük balo salonundan çıkarken kafamın arkasında yanan bakışları hissedebiliyorum, ama arkamdaki kardeşlerimden mi yoksa kim olduğumu ve neden ölü adamın tüküren görüntüsüne benzediğimi merak eden diğer herkesten mi geldiğini bilmiyorum.

Darcy beni bir köşesinde masaların yığılı olduğu boş bir balo salonuna götürüyor. Işığı yakıyor, diğer ikisi arkamızdan kapıları kapatıyor ve arkamı döndüğümde bir tuzağa düştüğüm hissiyle yüzleşiyorum.

DNA'larımı paylaşan üç erkekle aynı odada olmak bana kendimi güvensiz hissettirmemeli ama hissettiriyor.

"Bu Junior," diyor Darcy, bana ters ters bakmayı hâlâ bırakmamış olanı işaret ederek. "Ve Tobias." Tobias sanki ondan bir işaret bekliyormuş gibi Junior ve benim aramda bakışıp duruyor.

Junior öne çıkar. "Aslında Warren. Warren Ritcherson."

Dudaklarım titriyor. Adımdan nefret ediyor olabilirim ve iki kardeşin nasıl aynı adı paylaşabildiği konusunda kafam karışık - sperm donörü neden böyle bir şey yapsın ki - ama bunu yeni kardeşimin yüzüne vurmak için kullanmaya karşı değilim. Kardeş rekabeti böyle bir şey mi? Bunu hep yapmak istemişimdir.

Sıkması için elimi uzattım. "Warren Porter."

Bu sadece Junior'ın kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Sana adını mı verdi?" "Görünüşe göre. Bu seni yedek mi yapıyor?"

Tobias şimdi parlıyor. "Bizden ne istiyorsan, onu alamayacaksın."

"Tobias," diye azarlıyor Darcy. "Yapacağımıza söz vermiştik-"

"Hiçbir şey için söz vermedim," diyor Tobias. "Babamın kardeşimizle iyi geçinmemizi istediğini biliyorum" - ürperiyor - "ama o hayatı boyunca babamla hiçbir şey yapmak istemedi. Bugün ortaya çıkmasının tek nedeni neye el atabileceğini görmek."

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Aslında istediğim tek şey buradan gitmek. Bugün anneme bir iyilik yapmak için geldim çünkü görünüşe göre, bunca yıldan sonra bile babanın annen üzerinde hâlâ bir etkisi varmış ve ondan beni burada tutmasını istemiş. Hangi lanet olası sebepten dolayı olduğunu kimse tahmin edemez ama umurumda değil."

"İnşaatta çalışıyorsun," diyor Junior. "Gerçekten paramızı istemiyor musun? Ben saçmalık diyorum."

"Saçmalık yok. İnşaatta çalışmamın nedeni Ritcherson'ın parasıyla aldığım işletme diplomasını kullanmayı reddetmem. Bu hayatla hiçbir alakam olsun istemiyorum ve açıkçası sizinle de hiçbir alakam olsun istemiyorum. Hiçbirinizle."

Gözüm bir kardeşten diğerine kayıyor, Darcy'nin yumuşak gözlerine takılıyor - kardeşlerim arasında kendini kaybetmeyecek kadar toparlanmış görünen tek kişi. En büyükleri o olmalı, benden birkaç hafta önce doğmuş olan. Babamızın uğruna annemle beni terk ettiği kişi.

Her zaman istediğim babaya sahip olan kişi.

Darcy diğer ikisine dönmeden önce bir saniye bakışlarımı tutuyor. "Bize yalnız konuşmamız için biraz izin verir misiniz?"

"Çıkarın onu buradan," diyor Junior. Arkasını döner ve Tobias'ı da peşine takarak dışarı fırlar.

"İtiraf etmeliyim ki, kardeş sahibi olmak sandığım kadar çok bağ kurma anıyla dolu değilmiş," diyorum.

"Boş ver onları. Junior-"

"Bana Junior'ın ne olduğunu söylemene gerek yok. Ben her şeyi anladım." Onu işaret ediyorum. "Sen en büyüklerisin. Ritcherson servetinin varisisin. Ben ailedeki herkesin var olmamasını dilediği piçim. Bir de Junior var, küçük kardeşi Tobias'ı bir ipin ucunda sürükleyen, Tobias bebek olduğu için ona emirlerini yaptıran ve cinayetten paçayı sıyıran tam bir ortanca çocuk."

Darcy göz kırpmıyor. Ve sonra tekrar göz kırpar. "Bu... aslında korkutucu derecede doğru."

"Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Sana inanıyorum."

Aptalca bir nedenden dolayı, bu benim için çok şey ifade ediyor ve siktir et. Siktir et onu. Ritcherson soyadını taşıyan herkesten böyle bir saygı görmeyi istememe neden olan Warren Ritcherson Senior'un da canı cehenneme.

"Babamız-"

"Baban," diye düzeltiyorum.

"Babam ölüm döşeğinde bana yaptığı yanlışları düzeltmemizi istediğini söyledi. Bizden bir şey istemiyor olabilirsin ama bilmelisin ki onun vasiyetini ben yerine getiriyorum ve senin de bu vasiyette olduğunu biliyorum."

"Bana her ne bıraktıysa, istediğin bir hayır kurumuna bağışla. Hayır, daha da iyisi, bir LGBTQ hayır kurumuna bağışlayın. Warren'ın adına. Eminim, kendini beğenmiş ve kibirli olmanın yanı sıra, hepiniz homofobiksiniz. Evet, öyle yapın."

Darcy kaşlarını çatıyor. "Warren Ritcherson'ın birçok LGBTQ dostu hayır kurumuna en çok bağış yapanlardan biri olduğunu bilmenizi isterim."

"Parasını suçluluk duygusuna mı atıyor?"

"Aslında oğullarına destek olmak istiyor."

Bunu anlamam bir saniye sürdü. "Oğullar?"

Darcy başını sallıyor. "Ben eşcinselim. Bu tam olarak bir sır değil. Magazinciler bayılır-" "Ritcherson ailesiyle ilgili hiçbir şey okumuyorum. Ben okumadım."

Şimdiye kadar isimlerinizi bile bilmiyordum."

Yine de içimde bir gelgit dalgası gibi yükselen öfke ve kıskançlık kabarmasına engel olamıyorum.

Darcy benim sahip olmam gereken her şeye sahip, hatta eşcinselliğe bile ve Warren onu destekledi ve beni bir çöp gibi attı.

Başımı sallıyorum, tüm bunların beni etkilemesinden nefret ediyorum.
"Bu çok boktan. Bütün bunlar ..."

"Sadece şunu söylemek istiyorum-"

Elimi kaldırdım. "Bunu duymak istemiyorum. Nedeni ne olursa olsun, babamız haftalar içinde iki kadını hamile bıraktı, seni seçti, beni terk etti ve sonra sadece işine geldiğinde dahil olmak istedi. Tüm saygımla, onu da, seni de, küçük kardeşlerini de sikeyim. Buraya hiç gelmemeliydim." Doğruca kapıya yöneldim ve Darcy'nin sesi beni takip ettiğinde durmadım bile.

"Her ne kadar bunun bir son olmasını istesen de, değil." Cehennem gibi değil.

Dört

Warren Porter'ın ömür boyu sürececek bir kin beslediği ortaya çıktı.

hiç çaba harcamadan beni göğsümden bıçakladı. O halde neden evinin önüne park ettiğimi, neredeyse takım elbisemin içinde terlediğimi kimse tahmin edemez.

Vasiyeti yerine getiren kişi... Teşekkürler *baba*.

Warren'ın -ya da internetteki adıyla Wren'in- miras olarak alacağı her şeyi bilmek bile bunu kolaylaştırmıyor. Küçük, minicik, zar zor var olan bir parçam onun tekrar ortadan kaybolmasını diliyor. Hayatına devam etmesini ve soy ağacımızın hepimizin görmezden gelmeyi tercih ettiği dalını asla diriltmemesini.

Babam bu an için hazırды ve annem iyi olduğunu ve bir noktada ortaya çıkması gerektiğini bildiğini söylese de, kocasını kaybetmenin üzerine bunun çok fazla olduğunu söyleyebilirim.

MediaCorp'un kontrol etmediği magazin basınında yer almaya başladı bile. Nasıl çıkmasın ki? Ritcherson servetinin gayrimeşru oğlu cenaze töreninde ortaya çıkıyor.

Bu da demek oluyor ki her şey bana bağlı. Ritcherson ailesinin başı.

Urg, midem çok kötü.

Cenazeden sonra, o eve sinirli bir şekilde giremeyeceğimi biliyorum, bu yüzden kendime bunun bir iş olduğunu ve istediği kadar öfke nöbeti geçirebileceğini, ancak bunun ince yazıları değiştirmeyeceğini hatırlatıyorum. Sadece birkaç ayrıntıya, birkaç imzaya ihtiyacım var ve sonra gidebilirim.

Evi küçük, aynı derecede küçük evlerin arasında yer alıyor ve nedense bu her şeyi daha korkutucu hale getiriyor. Ellerimi tekrar tekrar sıkma ihtiyacına teslim olmak yerine yanlarımda gevşek tutuyorum. Her şey yoluna girecek. Bu sadece bir konuşma.

Yine de, geçen sefer ev sahibi avantajı bendeydi ve o bana kışımı verdi. Belki bu sefer bana bir şey fırlatır? Beni küvette boğar mı? Bu kadar küçük bir evde küvet *var* mı ki? Bunu ona sormayacağım sorular listesine ekleyeceğim.

Kapıyı çalıyorum, sonra da kendini korumaya çalışan her erkek gibi nefesimi tutuyorum. İşin aslı, sinirlerimin geçen sefer bizden hoşlanmadığı için mi yoksa hayatımda ikinci kez onunla yüzleşecek olmamdan mı kaynaklandığını bile bilmiyorum. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmediğini söyledi ki ben onun hakkında muhtemelen çok fazla şey biliyorken bunu aklıma sığdırmak çok zor. Warren Porter onu öğrendiğinden beri gölgem oldu. Hep oradaydı. Zihnimin köşelerinde gizleniyor, hayatımda ne zaman iyi bir şey olsa arkamda belirliyor.

Kapı açılıyor ve içim içimi yiyor ama açan adam Warren değil. Çok daha küçük ama gözlerinde benzer bir şey var.

"Warren'ı arıyorum. Evde mi?" Adam başını eğdi. "*Warren* mı?"

"Ah... Wren?" Bu ismi benden duymak doğru gelmiyor. Çok kişisel. Fazla samimi.

"Hayır, ama yakında işten döner. İçeri buyurun." Adam kenara çekilir ve bir yabancının evine girmesine izin verir.

Kapıyı arkamdan kapatıyor ve ben de onu koridorda takip ediyorum, gözlerim ince sırtında geziniyor ve yuvarlak poposuna takılıyor. Erkekler söz konusu olduğunda pek bir tipim yok, gerçi tercihim daha iri olanlardan yana, ama bu adam sevimli. Ve evin içinde hareket edişine bakılırsa, alınmış.

"Ev" terimini biraz gevşek kullanıyorum. Temelde tek bir oda. Mutfak bir tarafta, sadece iki küçük kanep ve bir televizyon alabilen bir oturma odasına bakıyor ve sonra yatak odalarına açılıyormuş gibi görünen bir koridorun yanına itilmiş bir yemek masası.

Boğazımı temizleyip kahvaltı barında bana sunulan tabureye oturuyorum ve yanımda getirdiğim zarfı tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Yani... sen onun erkek arkadaşı mısın?" Açık açık sordum. Warren internette onunla ilgili hiçbir şey paylaşmıyor ama bazı insanlar böyle özeldir. Yine de gafil avlanmaktan hoşlanmıyorum.

Ancak adamın yüzü buruşur. "Ne dedin? Hayır. Biz kuzeniz."

Hah. Sanırım, kelimenin en gevşek anlamıyla, bu bizi aile yapar. Kuzenin ayrı yaşadığı kardeşi tarafından kontrol edildiğini bilmek nasıl hissettirirdi?

Beni içine soktukları bu karmaşa için aileme sessizce lanet okuyorum.

"Ben Remy," diyor mutfakta dolaşırken. "Ve sen de biraz tanıdık geliyorsun."

"Ben Darcy."

Benim adımla Remy elindeki kupayı düşürdü. "Bekle. Sen Darcy'sin. *Ritcherson*."

Gülüyorum çünkü Warren'ın kuzeni iyi biri, tanınmaktan yüzüm kızarmış olsa bile. "Evet. Ama lütfen bana Darcy de. Sadece Darcy. İnsanların sürekli iki isim kullanması beni rahatsız ediyor."

"Hiçbir söz veremem, dostum." Kocaman gözlerle beni izliyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Warren'ın babasından kimseye bahsetmediğinden şüpheleniyorum, bu da "keşke yeryüzünden kaybolsa" düşünceme uyuyor ama bu konuşmaya dair umutlarıma pek uymuyor. "Bu muhtemelen senin ona sorman gereken bir soru."

"Sana ait bir şeyle mi oynadı? Çünkü eğer dava açmayı falan planlıyorsanız..." Remy ellerini yana doğru uzatır. "İyi şanslar."

"Sorun o değil."

Nefes nefese. "Takıldın, değil mi? Vay canına, kuzen hareketliymiş."

Bu sorudan ikimiz adına da utandığım için içimi bir sıcaklık kaplıyor. Ön kapının açılması ve Remy'nin sahibi içeri giren bir köpek yavrusu gibi neşelenmesiyle cevap vermekten kurtuluyorum.

"Wren!" diye bağıyor. "Kiminle yattığına dair bir fikrin var mı?"

Aman Tanrım.

"Vay canına," diye fısıldar Remy. "Bu bir Sindirella anı, değil mi?"

"Sen ne halt ediyorsun-" Warren beni görür görmez sözümü kesti.

"Getir
dışarı."

Remy'nin heyecanının nasıl çöktüğünü neredeyse hissediyorum. "Mümkün değil. Konuşmamız gereken şeyler var."

Homurdanıyor, ağır iş botlarını tekmeliyor, kirli şapkasını masaya fırlatıyor ve terli tişörtünü kafasına geçiriyor. Gözlerim kesik karın kaslarına kayıyor ve-

Siktir. Kahretsin. Hayır.

Bakışlarımı kaçırıp zarfı alıyorum, ona doğru uzatıyorum ve arkama bakmayı reddediyorum. Ön kapıdan çıkar çıkmaz Carlisle'ı arıyorum ve dışarı çıkıyoruz. Elle haklıydı. Uzun süre takılmamak sağlığın için iyi değil.

"Hayır." Warren koridora yönelir ve geri seslenir, "Duş alacağım.
Remy, ben işimi bitirene kadar gittiğinden emin ol."

Arkasından bir kapı çarptı ve Remy bana döndü. "Umm... onu duydu. Gidebilirsin."

"Yapamam." Zarfı dokunuyorum. "Bunu alana kadar gitmiyorum."

"Ona vereceğim."

"Hayır, bunu kendim yapmalıyım." Çünkü az önce yaptığı gibi davranacağı için gergin olsam da, gözümü korkutmayı reddediyorum. Warren beni ve kardeşlerimi bir kitap gibi okuyor ama ben de onu görüyorum. Rol yapıyor

Rahatlık alanından çıkmış bir çocuk gibi. Bilmesem benim de onu korkuttuğumu düşünürdüm.

"Bu durumda, ben odamda saklanacağım."

"*Bekle.*"

Remy isteksizce
duraklar. "Sanırım sana
ihtiyacım var."

"Neden?"

"Çünkü kuzenin inatçı bir baş belası ve bu işte benim tarafımda olacağını hissediyorum ve burada gerçekten bir müttefike ihtiyacım var. Ya da cinayetime tanıklık edecek birine. Her iki şekilde de."

"Şanslısın ki ben acil yardım teknisyeniyim."

"Bu ilginç bir şekilde olumlu bir tesadüf."

"Şansına küs, ben son derece sadık biriyim. Eğer Wren seni öldürseydi, cesedini saklamasına yardım ederdim."

"Pekala." Taburede doğruluyorum. "Birdenbire bu etkileşim konusunda kendime çok daha fazla güvenmeye başladım."

Remy sonunda neyse ki kırılmamış kupayı almak ve bana kahve ikram etmekle meşgul. Ben de reddettim.

Warren bana karşı ne kadar az silah kullanırsa o kadar iyi.

Düşün kapanması çok uzun zaman alıyor. Orada ne yapıyor, mastürbasyon mu yapıyor? Oops, hayır, *bunu* düşünme. Ama suyun sesi nihayet kesildiğinde, ona dünyayı teslim etmek üzere olanın ben olduğumu ve oturup dinleyebileceğini kendime hatırlatıyorum.

Ya da onun gibi bir şey.

Ama Warren'ın üzerinde sadece kalçalarına kadar sıyrılmış bir kot pantolonla odaya geri adım attığı anda, sahte cesaretim pencereden dışarı fırlıyor.

"Hâlâ burada mısın?" diye kaşlarını çatarak Remy'ye ters bir bakış fırlattı.

Remy tezgâha yaslanmış, iki elinde kahve tutuyor. "Bana cinayet olabileceği söylendi. Merak ediyorum."

Warren ona kuru bir bakış atması gerekirken gülümsüyor. Ta ki bana dönene kadar. "Tamam." Küçük yemek masasındaki bir sandalyeyi tekmeleyip kendini içine atıyor. "Ne istiyorsun?"

Zarfi tekrar uzatmaya çalışıyorum ama sadece bir saniye bakıyor ve sonra bana geri dönüyor.

"Madem zor olmaya kararlısın, öyle olsun." Kağıdı yanına fırlatıyorum. "İçinde mirasın detayları var."

"İstemiyorum."

"O zaman ondan kurtul. Bunu senin için yapmayı reddediyorum."

"Bekle, miras mı?" Remy tekrar canlanır. "Birlikte yatmadınız mı? Neler oluyor?"

Warren bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve cevap veren kişi olmayı reddediyorum. Ne söyleyeceğini merak ediyorum ve çenesinin duruşundan zihinsel olarak gözbebeklerime çivi soktuğunu biliyorum, bu yüzden sonunda cevap verdiğinde gerçeği söylemesine şaşıyorum.

"Babamın nasıl öldüğünü hatırlıyor musun?" "Evet..."

"Adam Warren Ritcherson'dı."

"Vay anasını. Bu gerçekten bir Sindirella anı."

Warren'la aynı anda homurdanıyorum ve gözlerimiz birbirine çarpıyor, sonra aynı hızla uzaklaşıyor.

Remy tezgahın etrafında döner. "Yani siz ikiniz..."

Ve Warren'ın bu boşluğu doldurmasına sevindim çünkü daha önce yaşadığım garip kırılmadan sonra, bu kelimeyi düşünmek bile yanlış geliyor.

"Kardeşler."

Ve bunu hatırlasam iyi olur.

Remy'nin kahvesi masanın üzerine sıçradı, o da fincanını yere bırakıp evrak işlerini halletmeye çalıştı.

"Hey, yapma-" diye başlar Warren ama artık çok geçtir. Remy kâğıdı yırtarak açar ve içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanarak göz gezdirmeye başlar. Ve o da

Çünkü yüzü, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar hızlı soluyor.

"W-Wren... Sen, umm, zengin misin?"

Warren kaşlarını çatıyor. "O para benim değil." "Kesinlikle öyle görünüyor."

"İstemiyorum."

"Zihinsel bir mola mı veriyorsun? Tabii ki istiyorsun."

Ve şuna bak, haklıymışım. Remy benim tarafımda. Tüm bu rakamlarla tartışmak zor, bu yüzden her şeyi imzalamış olsa bile Warren adına bağış yapan kişi olmayı reddettim. O kadar paradan kurtulmak istiyorsa önce yüzleşmesi gerek.

Warren sandalyesinden iterek kalktı. "O puşt pantolonunun içinde tutamadı, annemi bir çocukla terk etti ve şimdi aniden minnettar olmam mı gerekiyor? Sikerim böyle işi."

Neden böyle düşündüğünü tamamen anlıyorum. "Annenin, babanın ona bıraktıklarını almakla ilgili bir sorunu yoktu."

Warren'ın öfkesi kurur. "Ne?"

"Hayatı boyunca tuzağa düştü. Sen de öyle." Uyuşmuş bir şekilde başını sallar. "Hayır."

"İnatçılık etme," diye tersledi Remy. "En azından bunu düşünmek için kendine bir dakika ver."

"Kuzenimiz inanılmaz derecede bilge," diyorum onu yemleyerek. O da bunu biliyor. Ama her neyse.

Babam Warren'a iyi davranmamızı, onu ailemize kabul etmemizi istedi ama uyarıya ihtiyacı olan kişinin Warren olabileceği konusunda bizi uyarmayı hiç düşünmedi. Yirmili yaşlarımdan başından beri ilk kez, babam bize Warren'a ulaşmak istediğini söylediğinde, kararını sorguluyorum. Hepimiz ayrı hayatlarımıza devam etsek çok daha mutlu olmaz mıydık?

Artık çok geç.

Melankoli duvarının üzerime çökmeye çalıştığını hissederek ayağa kalkıyor ve ceketimi düzeltiyorum.

"Sizi yalnız bırakayım ve birkaç gün içinde iletişime geçelim." "Yapmasan daha iyi olur."

"Bunu okumak için zaman ayıracağınıza inanıyorum. Yetkilerinizi öğrenin ve sonra sizi işe nasıl entegre edeceğimize dair bir plan yapabiliriz."

"İş mi?"

Bunun neresinin onun için kafa karıştırıcı olduğundan emin değilim. "Şey, evet. Açıkçası, her ihtimale karşı aktif bir rol almanız gerekecek... bilirsiniz."

"Neyi biliyorum?"

Junior'ı *gerçekten* kızdıran kısım da bu. Ölüm durumunda, babanın MediaCorp'taki kontrol hisseleri yaşayan en yaşlı varise geçer. Şirketin tüzüğünde kan bağıyla ilgili bir madde var. Warren'dan birkaç hafta büyük olduğum için bu unvan bende kalıyor ama Warren'ın varlığının doğrulanmasıyla Junior üçüncü sıraya düştü. Bir noktada beni Shakespeare'leştirmeyi planladığından hiç şüphem yok ama iki cinayet planlamak çok daha zor olacak.

Bu, kardeşlerimin Warren'ın bilmesini asla istemedikleri kısım, ama onun için siyah ve beyaz olarak ortaya kondu.

Ve biliyorum ki söyleyeceğim şeyden en az onlar kadar nefret edecek. Yap.

Warren'a yapabildiğim en ukala, en kendini beğenmiş gülümsemeyi yapıyorum. "Bu durumda Yaşayan bir mirasçım olmadan öldüğümde... MediaCorp'taki tüm hisselerim doğrudan size geçecektir."

Beş
❧

!!

Belki de artık cinayet işlemeyi düşünmeliyiz," diye mırıldandı Remy ama yeterince sessiz değil.

Darcy gülüyor.

Remy'ye dönüyorum. "Ben ondan kurtulurken sen de gidip bir şeyler yapabilir misin lütfen?"

"Açık olmak gerekirse, gitmesini sağlayın demek istiyorsunuz, değil mi? Çünkü cinayet hakkında şaka yapıyor olabilirim ama kuzenler birbirlerinin insanları öldürmesine izin vermez. Hapishane için fazla güzeliz ve zaten mirastan bir malikanede yaşamaya yetecek kadar paramız var."

O hapishane için fazla güzel belki ama ben kesinlikle değilim. Yine de beynim başka bir şeye takılıyor.

"Yeterince paramız var mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Seninle yaşamama izin verdin çünkü beni bir kardeş gibi seviyorsun-" Darcy'ye döner. "Alınma ama. Ve bir yere ihtiyacım vardı. Sen taşınırsan, ben de taşınırım. Özellikle de bir malikaneye taşınacaksan."

"Köşk yok. Para da yok. Kabul etmiyorum."

Darcy Remy'ye döner. "Hep böyle inatçı mıydı?" Remy evet derken ben hayır diyorum. Hain.

Darcy ayağa kalkar. "Bak, parayı saklaman için seni zorlamayacağım. Her şey netleştğinde, onunla ne istersen yapmakta özgürsün. Bağışlayabilirsin,

Kuzeninize bir malikane alın ve kendiniz içinde yaşamayı reddedin. Ama burada hakkınız olanı almak için bir fırsatınız var. Ritcherson serveti-"

"Sus payı mı? Annem ihtiyaçtan dolayı sadaka almış olabilir ama ben hayatımı seviyorum. İşimi seviyorum. Ya da fotoğrafçılar gelip kim olduğumu ve Ritcherson'larla nasıl bir ilişkim olduğunu sormaya başlayana kadar seviyordum. O aptal cenazeye gittiğim ve kim olduğumla ilgili spekülasyonlar yapıldığı için iş yerinde ne kadar tepki çektiğimi biliyor musun? Annemin kim olduğunu? Süslü şeylere ya da büyük, açgözlü bir şirketi yönetmeye ihtiyacım yok. Tek istediğim rahat bırakılmak." Özellikle de benim alternatif gerçeklik versiyonum olan adam tarafından.

Eğer her şey farklı olsaydı, burada Darcy'yi parayı alması için ikna etmeye çalışıyor olur muydum?

Bunu düşündükçe, muhtemelen yapacağımı daha iyi anlıyorum.

"Yalnız kalmak, parayı alıp sonra da hepsini ateşe vermek kadar kolay değil. Mirasınızdan feragat etmek istiyorsanız, doldurmanız gereken bir yığın evrak var. Lütfen iş yükümü artırmayın."

Kollarımı kavuşturuyorum, *ona* hayatını zorlaştırmanın dünyadaki en kötü şey olmayacağını söylemeyi düşünüyorum. Kısasa kısas falan.

"Tek yapmanız gereken, babamın vasiyetiyle ilgilenen avukatların sekmeli sayfalarında yer alan ve mirasınız hakkında bilgilendirildiğinizi belirten bu belgeyi imzalamak. Sonra para yattığında ne istersen yapabilirsin. Ayrıca ölmemem için dua etmelisin ki ne yapacağını bilmediğin bir şirketle baş başa kalmayasın."

"Oh, ne yapacağımı bilirdim. Şirketin sahip olduğu her küçük işletmeyi, her varlığı soyar ve parça parça satardım. Yani evet, belki de ölmemeyi umsan iyi olur çünkü bunun Sevgili Babacığa yapabileceğim en kötü şey olacağından hiç şüphem yok."

Darcy'nin dudakları titrer. "Sanırım bu konuda haklı olabilirsin."

Masanın üzerindeki kâğıtlara bakıyorum. "Okumadan hiçbir şeyi imzalamıyorum."

"İmzalandıklarında MediaCorp'un Seattle'daki ofisine bir kuryeyle teslim ettirebilirsiniz."

"Onları kendim bırakacağım. Eğer imzalarsam."

"İnanın bana, eğer bundan kurtulmanın en kolay yolunu arıyorsanız, kağıdı imzalayın. Parayı alın. Sifonu çek ya da hepsini Vegas'ta harca. Karar senin. Aksi takdirde, avukatlarla, yasal feragatnamelerle ve durmak bilmeyen bir evrak baş ağrısıyla gidip gelirken beni aylarca göreceksiniz. Lütfen, sadece parayı al." Darcy kendinden emin ve rahat bir şekilde döner ve kapıya yönelir.

Ondan nefret ediyorum.

Hayır, onu kıskanmaktan nefret ediyorum.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istememden nefret ediyorum. Hayatımın nasıl olabileceği hakkında. Bu çok saçma ve mantıksız çünkü yalan söylemiyordum. Hayatımı ve yaptığım işi seviyorum. Materyalist bir insan değilim.

Ama... eğer her şey farklı olsaydı kime dönüşecektim? Darcy ile bu sorunun cevabını bulabilirdim.

"Bunu yapmalısın," diyor Remy usulca. "Sadece parayı almakla kalmamalı, şirkette de çalışmalısın. Aileni tanımanın daha iyi bir yolu var mı?"

Hala Darcy'nin gittiği kapıya bakıyorum. O gidince, mücadele beni terk etti. Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Benim ailem sensin. O değil."

"Neden bana babanın kim olduğunu hiç söylemedin?" Remy'nin sesi tam olarak incinmiş gibi gelmiyor ama yine de suçluluk duyuyor.

"Çünkü beni terk etti. Annemi terk etti. Ve o adamla hiçbir şey yapmayı planlamamıştım. Bana neden bir şey bıraktığını bile bilmiyorum."

"Suçluluk duygusu, belki?"

"Bu bir kaçış. Kendi vicdanını temizlemek için benim vicdanıma mı yüklüyor? Gördün mü? O bir pislik." Durakladım. "Pisliğin *tekiydi*. Çocuklarının her biri, sözde kardeşlerim, aynı pislik özelliğini miras aldılar. Cenaze töreninde bana nasıl tepeden baktıklarını görmeliydin."

Remy omuz silkiyor. "Darcy bana o kadar da kötü görünmedi, ama işi nasıl devralacağını öğrenirsen, onlara paraları ya da eğitimleri olmadan da yetenekli olduğunu gösterebilirsin."

"Bir şey hariç kulağa çok akıllıca bir fikir gibi geliyor." "Neymiş o?"

"Bir holdingin nasıl yönetileceği hakkında hiçbir fikrim yok ve oraya onlar kadar iyi olduğumu göstermek için gitsem, asla onlarla boy ölçüşemem."

İşin can alıcı noktası da bu değil mi? Babama ve Ritcherson ailesine karşı bunca yıldır beslediğim kızgınlıktan sonra, mesele para değil. Ben hiçbir zaman isteyerek büyümedim. Elbette, hiçbir şekilde zengin değildik - annem, görünüşe göre ihtiyacı olmamasına rağmen hala çalışıyordu - ama bana isteyebileceğim veya ihtiyaç duyabileceğim her şeyi vermediğini söyleyemem. Yani mesele para değil. Dünyanın her yerinde büyümüş olmaları, malikanelerde yaşamaları ve Tanrı'dan daha zengin olmaları da değil. Ne yaparsam yapayım, hayatımı nasıl yaşarsam yaşayayım, onlar için her zaman yeterince iyi olmayacağım.

Babam için yeterince iyi değildim.

Ve onlar için de yeterince iyi değilim. "Bunu yapmayacağım."

Tartışma bitmiştir.

MediaCorp'un Seattle şehir merkezindeki ofis binasının önünde dururken, "Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum," diye yakınıyorum. "Ya da benimle geldiğine. Bu çok tuhaf. Garip olma, Remy."

"Oraya seninle birlikte gitmeyeceğim. Sadece bunu gerçekten yaptığından emin olmak istiyorum, böylece eve gelip bunu yaptığın konusunda yalan söylemezsin."

Beni çok iyi tanıyor.

"Bu şeyi imzalamış olmam yeterince kötü." Yasal belgeleri elimde tutuyorum. "Şimdi oraya gidip iş istemek zorunda mıyım? Hem de istemediğim bir işi?"

"Bence içten içe biliyorsun. Ve sormana gerek kalmayacak. Darcy Ritcherson bir şey istiyorsa, onu elde edene kadar peşini bırakmayacakmış gibi geliyor bana. Soran o olacak."

"Umarım haklısınızdır çünkü bu insanlardan bir şey istemek tüylerimi diken diken ediyor."

Darcy teklif ederse, patronum Jake ile konuştum bile. Birlikte çalışmak için harika bir adam ve teknik olarak bir taşeron olduğum için işler için müsait olmadığımı belirtebiliyorum. Durumumu duyduktan sonra, hazır olduğumda beni geri alacağını söyledi çünkü güvenilirim ve benim sektörümde bunu bulmak zor.

Tek sorun, bunun MediaCorp'ta maaşlı bir pozisyon olduğundan emin değilim.

Ya da gerçek bir pozisyon olup olmadığını.

Kağıtlar ellerimde sıcak bir his uyandırıyor ve bana gerçekten paraya ihtiyacım olursa mirasımın orada olacağını ve sayabileceğimden daha fazla sıfır içerdiğini hatırlatıyor. Ama hiçbirini kullanmayacağım konusunda kararlıyım. Şirkette maaşlı bir pozisyonu kabul etmek paraya dokunmaktan farklı olur mu?

Bu belge teslim edilir edilmez hesabıma havale edilecek mi?

Bunun yüzüme patlayacağını bilmeme rağmen Remy bir şekilde beni buraya gelmeye ikna etti. Junior ve Tobias'ın beni zaten küçümsedikleri ortada. Bu onlara daha fazla cephane verecek.

Remy omzuma bir tokat attı. "Git işini yap. Bu iş sende." Ben buna sahip değilim.

Bunun ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim. Burada ne yaptığımı

bilmiyorum.

Remy sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "Hayır. Geri dönüş yok."

Ayaklarımı ileriye doğru zorluyorum, destekleyici bir ailenin bazen küçümseyici bir aileden bile daha kötü olabileceği konusunda homurdanıyorum.

Lobinin içinde bir asansör bankosu ve bir güvenlik masası bulunmaktadır.

Ofis kıyafetleri içindeki insanlar asansörlere doğru koşuşturuyor, ama ben hangi kata çıkacağımı bile bilmiyorum ve güvenlik görevlileri bana bakıyor, şüphesiz kot pantolonlu bir adamın burada ne işi olduğunu merak ediyorlar.

Hey, bunun için düğmeli bir gömlek giydim ve çelik yeleğimi evde bıraktım. Bu benim şıklığım.

Masaya yaklaştım. "Darcy Ritcherson'ı görmeye geldim." Sesim çatlıyor. Lanet olsun.

"Randevunuz var mı?"

Hayır. "Beni bekliyor. Wren Porter'ın onu görmeye geldiğini söyler misin?"

Bir isim listesine bakıyor. "Listede yoksun." Burası lanet bir gece kulübü mü?

Aşağılık duygusunun beni ele geçirmesinden nefret ediyorum ve buna karşılık ilk içgüdüm ismimi değiştirmek oluyor. "Özür dilerim, daha açık konuşayım. Ben Warren Ritcherson- Porter. *Kardeşim* Darcy benimle konuşmak isteyecektir."

Adamın gözleri büyür ve telefonu açıp bir numaraya basmak için çabalar. "Merhaba efendim. Warren Ritcherson-Porter arıyor. Tamam. Evet. Onu yukarı gönderiyorum." Telefonu kapattığında bakışlarımı isim etiketine diktim.

"Teşekkürler, Chris." Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde uzaklaşmak üzereydim. "Hangi kata gidiyordum?"

"F-kırk-iki. Efendim."

O pislik olmak istemiyorum ve oraya çıkıp Darcy'ye Chris'in ben Ritcherson ismini söyleyene kadar bana zaman ayırmayı nasıl reddettiğini anlatıp sonra da kovulmasını talep etmeyeceğim, ama Chris bir süre terlerse, bununla bir sorunum yok.

Çoktan başladı. Küçümseniyordum ve bu sadece lanet olası kapıdan içeri adımımı atmaya çalışmak içindi. Yine de o ismi bırakır bırakmaz, bam, ben ...

Asansöre bindim ve binanın en yüksek katının kırk iki olduğunu gördüm. Tabii ki öyle.

Asansör, pelüş koltukların ve hatta kahve sipariş etmek için bir barista barın bulunduğu bir resepsiyon alanına açılmaktadır. Diğer tüm yüksek binaların manzarası, tüm binaya yayılan panoramik pencerelerle fuayeyi çevreliyor.

Asansörden inmek neredeyse gözümü korkutacaktı ama sonra Darcy'nin resepsiyon görevlisinin yanında durduğunu ve yüzünde ukala bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm.

Boğazımı temizleyip bir adım öne çıkıyorum ve ayak sürüyerek ona doğru ilerliyorum.

Takım elbiseli bir adam aniden önümü kesti, sağımdan yandan çarptı.

"Bay Ritcherson, hazır boşken, yeni mülkiyet anlaşması için bu iş tekliflerini imzalamanız gerekiyor-"

Darcy bana, "Bir saniye içinde seninle olacağım," diyor ve adamın elinden kâğıdı alıyor. Belgeye göz gezdiriyor, mırıldanıyor ve sonra şöyle diyor: "Teklif ettikleri en iyi anlaşma bu mu? Ve üzerinde anlaşıldı mı?"

"Evet, ama buna-"

Başını sallıyor. "Onlara geri dön ve fikrimizi değiştirdiğimizi söyle."

"Ama-"

"Bana güvenin. Bundan daha iyisini yapabilirler. Daha iyi bir şey sunmazlarsa şapkamı yerim."

Sesi daha gösterişli çıkabilir mi? *Şapkamı* ye bile onun ağzından havalı çıkıyor.

Darcy bana döndü. "Bu taraftan *Bay Warren Ritcherson-Porter*."

Homurdanıyorum. "Bu bir gereklilikti, böylece burada gerçekten dinlenebiliyordum."

Resepsiyonun sol tarafındaki tek ofis olan büyük ofise kadar onu takip ediyorum.

"Yani resmi olarak aileye hoş geldin diyemeyecek miyim?" İğneleyici davrandığı zamanlarda bile çok derli toplu.

"Hayır," diye homurdandım.

"Bunlar benim için mi?" Elimdeki belgeleri işaret ediyor.

Onlara bakarken bir kez daha düşündüm. Eğer bu parayı alırsam ve hemen bağışlamazsam, onu harcamak çok cazip gelecek. Öyle olacağını biliyorum.

Ama aynı zamanda Ritcherson kardeşlerden bir parça koparmak soğuk ve ölü kalbimi biraz olsun ısıtıyor.

Fikrimi değiştirmeden önce belgeleri teslim ediyorum.

"Teşekkür ederim." Masasının arkasına geçti ve oturdu. "Şimdi, kaçınılmaz olanı mı tartışacağız, yoksa işi öğrenmek zorunda kaldığın için hâlâ öfke nöbeti mi geçiriyorsun?"

Burası ona siktirip gitmesini söylemem gereken yer. Kelimeler de dilimin ucunda ama istediğim buydu. Konuyu tekrar açmasını.

"Eğer merhamet etmezsem beni yalnız bırakma şansın nedir?"

Düşünüyormuş gibi yapıyor. "Yok denecek kadar az. Eğer bu işin bir parçası olacaksan, Ritcherson'ların istediklerini elde ettiklerini çok çabuk öğreneceksin."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Teknik olarak sizden biri olduğumu düşünürsek, saçmalık diyeceğim çünkü bunların hiçbirini istemedim."

"Yine de buradasın."

Evet, öyleyim. "Yalan söylemeyeceğim, sen olmasaydın hayatımın nasıl olacağını görmek istiyorum."

Okula gitmeden önce yüzünde suçluluk duygusu gibi bir şey belirliyor. "Komik olan şu ki, ben de senin hakkında sık sık aynı şeyi düşünürdüm. Ya da en azından senin yerinde *olsaydım* hayatımın nasıl olacağını."

Ona karşı tavrım yumuşuyor. Birazcık. Beynimin mantıklı kısmı Darcy'nin o zamanlar ailemizin yaptığı seçimlerde söz sahibi olmadığını biliyor ama bu, neden ben değil de o diye soran mantıksız kısmı durdurmuyor.

"Şuna bak. Belki de ortak bir noktamız vardır." Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Tamam. Bana bu kaltağı nasıl çalıştıracağımı öğret."

Altı

DARCY

Warren'ın buraya geleceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Kağıdı imzalasaydı, söylediğim gibi bir kurye göndereceğinden emindim. ona. Sanırım babamın inatçı çizgisine sahip.

Yine de çok inatçı olamaz. Çalışmaya, öğrenmeye ve doğuştan gelen hakkını kabul etmeye hazır bir şekilde geldi.

Ama zavallı adam hala inanılmaz derecede boyunu aşmış görünüyor ve bu pozisyonun gerektirdiklerinin yüzeyini ancak kazıyabildim. Mesele şu ki, başlangıçta kulağa basit geliyor. İşi yönetmek ve kâr ettiğinden emin olmak, ancak bir holding bundan çok daha fazlasıdır.

Şu ana kadar birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu Warren'a ne iş yaptığımızı açıklamaya çalışmakla geçti. İşletme okumuş olabilir ama orada öğrendiği hiçbir şeyi uzun süredir kullanmıyor ve üniversitede anlatılanlar da bu kadar büyük bir operasyona pek dokunmuyor.

MediaCorp ana şirketimiz ve sahip olduğumuz çok sayıda küçük medya ve haber tabanlı işletmemiz var. Bize bağlılar ama çoğu insan araştırmadan bunu bilemez. İnsanların tükettiği medyanın büyük bir kısmı bize ait, bu da benim koltuğumda oturan kişinin emrinde bir dünya güç olduğu anlamına geliyor.

Bu iş süreçlerden çok daha fazlasıdır. Doğru etik kurallar uygulanmazsa tehlikeli olabilir. Genel nüfus tartışmasız

Televizyonda ve internetteki haber sitelerinde gördüklerine inanıyorlar, bu nedenle sahip olduğumuz işletmelerin yalnızca gerçekleri bildirdiğinden emin olmak benim için son derece önemli.

Warren kablosuz trackpad'in kontrolünü masamdaki bilgisayara veriyor. Arkamdaki duvarda çok daha büyük bir ekran var ama meraklı insanlar geçebilir diye onu gizli bilgiler için kullanmıyorum. Takvimime tıklıyor ve yemin ederim gözbebekleri neredeyse yerinden çıkacak.

"Bunların hepsi toplantı mı?"

"Hmm... haklısın. Bugün için birkaç tanesini iptal etsem iyi olacak."

İzleme dörtgenine uzanıyorum ve Warren onu uzatırken, iri parmakları benimkilerin yan tarafına değiyor ve tenimde dalgalanmalar yaratıyor. Elleri nasırlı, sert, benimkilerden daha büyük ve geniş.

Aniden kuruyan dudaklarımı aynı derecede kuru olan dilimle siliyorum ve gözlerimi tekrar ekrana çevirerek Avery'ye günümün geri kalanını bloke etmekle ilgili bir sohbet gönderiyorum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen tüm hafta boyunca bunu yapmalıyım ama Warren'ın yüzündeki sürekli şaşkın ifadeye bakılırsa, geri döneceğinden şüpheliyim.

"Sadece bugünden bahsetmiyordum." Yutkundu. "Bu çok fazla."

"Öyle görünebilir ama aslında öyle değil. Bu toplantıların çoğu, hazırlanmak için çok fazla bir şey yapmam gerekmeyen doğrudan raporlar. Sadece onlar bilgi aktarıyor. Bazen, bir sorun varsa, araştırmamız gerekebilir, ancak çok sayıda departmanım var. İşler masamıza gelmeden önce birden fazla yönetim katmanından faydalanabiliyoruz. Stresli mi? Tabii ki stresli. Meşgul mü? Sürekli. Mutlu etmemiz gereken paydaşlar var, bu da büyümek, kâr etmek ve hisselerin düşmesini önlemek için her şeyi yaptığımızdan emin olmak anlamına geliyor."

"Evet, hepsini anladım." Ellerini başının üzerine uzatıyor. "Ama her gün ne yapılması gerektiğine dair bir kontrol listeniz olacağını ve bana bu işleri nasıl yapacağımı göstereceğinizi düşündüm ve hepsi bu kadar. Bu-" Elini havada belli belirsiz sallıyor. "Bu sonsuza kadar sürecek."

Destekleyici bir gülümseme olduğunu umduğum bir teklifte bulunuyorum. "Muhtemelen, ama bu o kadar kötü bir şey mi?"

"İşten sadece üç ay izin aldım."

Onun cevabı beni güldürüyor. *Çalışmak mı?* O zamana kadar vasiyetin tamamı yerine getirilmiş olmalı ve hayatında bir gün daha çalışmasına gerek kalmayacak kadar parası olacak. Küçük kardeşlerim onun aldığı parayı görünce çok kızdılar. Geri kalanlarımız için servetlerimiz, burada çalışarak kazandığımız paranın yanı sıra mülk ve vakıflara bağlı. Hayatımız boyunca kazanma potansiyelimiz düşünüldüğünde tam olarak kazıklanmadık ama Junior'la konuşunca babamızın el altından iş çevirdiği anlaşılıyor.

Muhtemelen Warren'ın da bizim sahip olduğumuz fırsatlara sahip olmasını istemiş ve Warren'ın bu makamlara asla adım atmayacağını varsaymıştır.

Bakışlarım yine Warren'a kayıyor. Tıraş edilmiş saçlarına ve kalın boynuna, güneşte çalışmaktan bronzlaşmış ve çillenmiş tenine. Çene çizgisi kısa bir sakalla gizlenmiş ama geniş ve sert bir kare olduğunu söyleyebilirim, tıpkı babamınki gibi. Junior'ın ve Tobias'ınki gibi. Boğazımı temizliyorum ve parmaklarımı biraz daha yumuşak yüz hatlarımın üzerinde gezdiriyorum. Tamamen anneme ait olan özellikler.

"Kulağını deldirmişsin," diyorum.

"Ve?"

"Hoşuma gitti."

Göz ucuyla bana meraklı bir bakış fırlatıyor. "O zaman seninkini hallet."

Hayal etmeye çalışıyorum. "Nedense bunun benim için uygun olduğunu sanmıyorum." "Dostum, etrafına bir bak. Senin için *her şey var*."

"Bu duyduğum acı mı? Çünkü tüm bunların sizin de hakkınız olduğunu hatırlatmak zorunda kalırsam, bunama testi yaptırıp yaptırmayacağınızı düşüneceğim."

Warren kaşlarını çatıyor, sandalyesinde geriye doğru yaslanırken eliyle saçlarını karıştırıyor. Kollarının altında muhtemelen sinirden kaynaklanan nemli lekeler var.

O kadar yakın oturuyor ki deodorantının kokusunu buradan alabiliyorum. Erkeksi. Tıpkı onunla ilgili her şey gibi. Uzun boylu, geniş, inşaat kasları düğmeli ceketini dolduruyor ve ayakları ne kadar geniş dikilmişse, kalçaları solmuş kot pantolonunu zorluyor.

Kendime ve formuma ne kadar dikkat etsem de asla öyle görünmeyeceğim.

Ama belki de başka bir hayatta seçerdim. Eğer babam annesini seçmiş olsaydı, bu beni nerede bırakırdı? Diğer büyükanne ve büyükbabam inanılmaz derecede zenginler ama annemin hamile olduğunu ve evli olmadığını öğrenmek onlar için başa çıkılamayacak kadar büyük bir utanç kaynağı olurdu.

Annemin onun gibi çalışmasına imkan yoktu. Bize bakamazdı. Belki de her şey en iyisine döndü.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Tekrar baktığımı fark etmem bir saniyemi aldı. "Ah, bu, uh... bilirsin işte. Bütün bu olanlar çok garip." Yutkunuyorum ve bilgisayarımdan çıkış yapıyorum. "Belki de kalkıp etrafta dolaşmalıyız. Seni insanlarla tanıştıririm."

Yüzü soluyor.

Beni güldürüyor ve kendime olan güvenimi yeniden kazanmamı sağlıyor. "Şimdiye kadar hepsi senin kim olduğunu biliyordur zaten. Warren *Ritcherson-Porter*."

"Adımı listeye yazsaydın bunu söylemek zorunda kalmazdım, Dick."

"Bu kadar inatçı olmasaydın adını listeye yazardım.

buraya asla adım atmayacağımı söyledim. Dick."

Warren gözlerini deviriyor, ama etli kalçalarını ovalayıp durmasında sinirleri geren bir şey var.

"Tamam, insanlarla tanışmak yok," diyorum, ayağa kalkarak. "En azından resmi olarak. Bir fikrim var."

"O da ne?"

"Göreceksin."

"İlişkimizin bu kadar başında bu kadar güven çok fazla" diyor ama yine de beni takip ediyor. Bu kadar açık sözlü olmak istemeyen biri için

Burada garip bir şekilde uyumlu davranıyor.

Ofisten dışarı adımımı atar atmaz Avery, "Program tamamlandı Darcy," diyor.

Göründüğü kadarıyla havada asılı kalmış, beni bekliyormuş.

Acil olmayan herhangi bir şey için nadiren kontrol ettiğini düşünürsek, tam olarak ne yaptığını biliyorum.

"Av, bu W-ren."

Beceriksizliğim yüzünden kafası karışmış görünüyor, açıkçası benim de öyle. Ama babamın adını söylemeye çalıştığımda bir türlü çıkmıyordu. Muhtemelen herkes onun adını çoktan dolaşıma sokmuş ve kim olduğunu biliyorken bu çok saçma, ama beynimde bir şey *hayır dedi* ve isim takılıp kaldı. Belki de bilinçaltım onun burada fark ettiğimden daha rahat hissetmesini istiyordur.

"Ve Wren..."

Görünüşe göre, şimdi bunama tedavisi görmesi gereken kişi benim çünkü ağzımı açıyorum ve hiçbir şey yok.

Warren öne çıkar, elini uzatır ve Avery elini sıkar. "Ben onun kardeşiyim," der.

Kaşları havaya kalktı. "Ah, Google uyarılarımı çıldırtan kişi sensin. Pap çekimlerinden daha farklı görünüyorsun. Senin de çocuk yıldız olduğun doğru mu?"

Warren bana baktı. "Benimle ilgili Google uyarılarınız mı var?"

"Evet. Tüm şirketlerimizin senin, annenin ve babamızın ilişkisi hakkında yayın yasağı var, ancak diğer haber sitelerinin senin hakkında bir şeyler yayınlamasını engelleyemeyiz."

Dudakları birbirine sıkıca yapışıyor ve Avery yıllardır asistanım olmasına rağmen, Ritcherson'ların kirli aile geçmişi hakkında onunla konuşurken kendimi rahat hissetmiyorum. "Size sonra yetişiriz," diyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum. Warren-Wren mi? Tanrım, bilmiyorum-peşimden koşuyor ve bu kat alt katlar kadar kalabalık olmasa da, beni durdurmaya çalışan birkaç kişiyi savuşturmak zorunda kalıyorum.

Bu kata çıkmak için kullanılan asansörden ayrı bir asansöre biniyorum, kartımı okutuyorum ve *H* düğmesine basıyorum.

"Bu ne için?"

Kapılar çatıya açılana kadar cevap vermedim.

"*Helikopterin mi var?*" Warren dev siyah canavarın durduğu yere doğru yaklaşarak soruyor. Helikopter çok güzel bir şey, çok pahalı ve yan tarafında dev bir MC amblemi var. "Siz zenginler gösteriş yapmayı gerçekten seviyorsunuz, değil mi?"

Onu omzumla hafifçe dürtüyorum. "Bizden biri olduğun için sen söyle."

Warren'ın beti benzi attı. "Hepimiz gibi otobüse binemezsin, değil mi?"

"*CIN* ofislerinin burada olduğunu bilmenizi isterim.

bir helikopter pistimiz var. Seattle'da özel olarak kullanılamazlar, sadece haber ajansları içindir. Bu bebek sayesinde acil durumlara ilk biz erişebiliyoruz." Ona göz kırpyorum. "Bu bize avantaj sağlıyor."

Cam asansör bölmesinden çıkıp ana çatı katına çıkıyorum. Burası daha rüzgârlı ve Warren'ın saçları beni takip ettikçe giderek daha da dağılıyor. Sağ köşede, klima kanallarının arkasında, bazen saklanmaktan hoşlandığım bir yer var. Space Needle ve Rainier Dağı'na doğru kesintisiz bir manzarası var.

Büyük metal kanalın üzerinden geçip ikisinin oluşturduğu beşiğe tırmanırken Warren arkamdan yaklaşıyor. Birinin altından gizli halımı çıkarıp sert betonun üzerine seriyorum ve sonra üzerine düşüyorum.

Ona bakmasam da Warren'ın bir süre beni izlediğini ve sonra yavaşça yanıma çöktüğünü hissedebiliyorum.

"Bu iş gibi hissettirmiyor."

"Güzel. Burada çalışmaya izin yok."

"Senin kadar zeki ve süslü olmadığımı biliyorum, ama öğrendiğim şeyin bu olması gerekmiyor mu?"

Ona bakıyorum, ela gözleri burada daha parlak ama aynı zamanda daha temkinli görünüyor.

"Dediğim gibi, bu zaman alacak. Ve bunların hiçbirini dolu bir beyinle kabul edemezsiniz."

Kıkırdıyor. "Eminim hepiniz benim aptal olduğumu düşünüyorsunuzdur." "Hiç de değil."

"Sorun değil, kaldırabilirim."

"Hey." Dirseğimle ona vuruyorum. "Hepimiz bununla büyüdük. Sen dezavantajlısın."

"Evet, peki bu kimin hatasıydı?" diye acı acı sorar.

Benimkini.

Aklıma gelen düşüncüyü daha yerleşmeden silkeleyip atıyorum. Babam hakkında konuştuğunu biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Yaşananlar yüzünden asla bir ilişki kurma şansları olmadı ve Warren'ın yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynı şeyi hissederdim. Suçluluk duygusu onunla geçirdiğim süre uzadıkça daha da ağırlaşıyor.

"Peki burada ne yapıyoruz?" diye soruyor. "Seninle yoga falan yapmayacağım."

"Pilates, ama yakın." Şaşkınlığına gülümsedim. "Evet, evet, ben bir klişeyim, anlıyorum." İliklerime kadar işleyen huzursuzluk hissine hazırlıksız yakalanıyorum. "Bazen kaçmak için buraya geliyorum. Burada bir sürü düşünce var" -şakağıma dokunuyorum- "ve burada oturup dağa bakmak hepsini kapatmama yardımcı oluyor. Babam vefat etmeden önce Londra'daki ofisimizde çok zaman geçirdim ama bu dağ bana her zaman evimi hatırlattı. Her zaman sahip olduğum tek tanıdık manzara."

Tekrar konuştuğunda, neredeyse paylaşmaya isteksiz gibi görünüyor. "Sanırım bu da bir başka ortak noktamız. Gerçi bunu görmeye o kadar alıştım ki artık fark etmiyorum bile."

"Ben de bazen öyle oluyorum. Sanırım onu kaybettiğimden beri ilk kez bir an durup yeniden bakıyorum." Sözcüklerim sessizleşti, babamın burada çalıştığı zamanların anısıyla ağırlaştı.

ofisimin karşısındaydı ve her şey çok önemli görünüyordu. Şimdi hala öyle ama soyut bir şekilde. Yaptığım şeyin önemli olduğunu biliyorum ama her zaman alışkın olduğum kalbimi neredeyse kaybetmiş durumdayım.

Yas tutabilmek için her şeyi durduracak zamanım yok, bu yüzden tek yapabildiğim bu çalıntı anları bulmak ve her şeyden bunalmamaya çalışmak.

"Nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum," diyor Warren. "Ne?"

"Gerçekten sevdiğin bir babaya sahip olmak." Bana doğru bir bakış fırlatıyor ve ben de kendimi toparlamak için acele ediyorum. Hiç özleme fırsatı bulamadığı bir adamı özlediğimi görmesine gerek yok.

"Özür dilerim."

"Eh. Senin için boktan bir insan değildi."

Hiç de boktan bir insan değildi. Ama bunu söyleyemem çünkü Warren'ın bakış açısına göre öyleydi ve hatalı olduğu tüm yolları açıklamak sadece babamın mezara götürdüğü bir konuşma başlatacaktır.

Kelimenin tam anlamıyla asla yapamayacağımız bir konuşma.

Manzaraya dönmeden önce dizime hararetli bir şaplak atıyor. Ama bu tek dokunuş nefesimi kesiyor, duygularımı bacağımdan yukarı ve onun bilmekten dehşete düşeceği bölgelere doğru dalgalandırıyor.

Oh, lanet olsun.

Dişlerimi sıkıp beklenmedik tepkiyi görmezden geliyorum ve zihnimde Carlisle'a gerçekten yetişebileceğim bir zaman belirlemeye çalışıyorum. Eğer vücudum şu anda herhangi birine tepki verecek kadar yoksunsam, bunu bir öncelik haline getirmeliyim. Çünkü Warren her ne kadar sert ve seksi olsa da vücudumun, birbirimize yabancı olsak da onun *aileden biri* olduğu mesajını alması gerekiyor. Bu garip tepki şimdi başlıyor ve bitiyor.

Warren bu dünyaya daha yeni adım attı ve bizden sonsuza dek kaçması için küçük bir şey yeterli olacaktır.

Ve kendi kardeşini sertleştirmek hiç de küçük bir şey değil.

Babamın bağ kurmamızı istediğini söylerken kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Yedi
❧

WREN

Darcy'yi çalışırken izliyorum ve her gün olduğu gibi bu gün de ofisteyim. Her hafta kendimi onun rolünde hayal etmeye çalışıyorum. Hayal edemiyorum.

"Ve sen yine kendini kapattın." Sesi yenilmişten çok eğlenmiş gibi. Bence yenilmeyi çoktan geçti.

"Takım elbise yüzünden." Kayıyorum ve yakamı ekiştiriyorum. "Numara yapmam ve şapkadan tavşan çıkarmam gerektiğini hissettiğimde düşünmemi imkânsız hale getiriyor."

"Belki de her gün aynı takım elbiseyi giydiğin içindir. Ayakkabı gibi değiller. Alışmak zorunda değilsin."

"Sahip olduğum tek takım elbise bu, onu da annem aldı."

Darcy'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Ah. Demek bu yüzden tam oturmuyor.

Terzinize gitmelisiniz."

"Ben inşaatta çalışıyorum. Terzim yok."

"O zaman kesinlikle bir terzi bulmalısın. Sana benimkinin adını verebilirim."

Tabii ki bir terzisi var. Kırk ikinci katta bir ofisi, çatıda bir helikopteri, bir yerlerde kendi adasını satın almaya yetecek kadar parası var. Onun her şeyi var, benimse ...

Hiçbir şeyim yok. *Yeterince* var. Ve ben her zaman bununla iyi olduğumu düşündüm. Ama Darcy ile ne kadar çok zaman geçirirsem.

sorguluyorum. Miras olarak alacağım onca dolara rağmen hiçbirisi gerçek gelmiyor. Hâlâ tüm bunlardan kopmuş durumdayım. Para ya da onun sahip olduğu maddi şeyleri istediğimden değil. Onda benim asla sahip olamayacağım bir şey var, aidiyet duygusu.

Koltuğumda geriye yaslandım. "Nasıl bir şeydi?" "Ne nasıldı?"

"Warren Ritcherson'ın varisi olarak büyümek. Altın çocuk."

"Ooh, o solucan kutusunu açmayacağız, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, tüm hafta boyunca bunu yapmak için can attım, ancak cevabı duymaya hazır ya da istekli olup olmadığımdan emin değildim. Hâlâ hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Ama duymam gerek.

"Eğer dikkatimi vermemi istiyorsan, dikkatimi dağıtmayı bırakmalıyım." Darcy bakışlarını kaçırarak, "Tam olarak neyle dikkatin dağılıyor?" diye sorar.

"Gerçeği istiyorum. Hayatının nasıl olduğu hakkında. Bana berbat olduğunu söylemeni istemiyorum çünkü kaçırdığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını düşünüyorsun. İhtiyacım olan..."

"Keşkeleri bir kenara bırakmalısın." Darcy masasından kalktı. Uzun boylu ve zayıf. Takım elbise içinde güçlü görünüyor ama Junior ve Tobias'tan çok daha yumuşak. Bunu söylemek beni öldürüyor ama sanırım gözleri yüzünden. Bana bir pislikmişim gibi bakmıyor. Bana sanki... üzgünmüş gibi bakıyor. Sanki gerçekten umursuyormuş gibi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Çok uzak değil." Ofisinin arka duvarındaki dolaplardan birini açıp iki bardak ve bir şişe viski çıkardı. "Olabileceklerle birbirimize işkence edeceksek, buna ihtiyacımız olacak."

İkimize de birer yudum doldurdu ve birini bana verdi.

Daha kadehi dudaklarıma götürmeden o kendi kadehini yutuyor. "Yani zengin insanlar iş yerinde sarhoş olabiliyor mu?"

"Evet." Kendine biraz daha doldurur.

Yetişmek için benimkini indiriyorum, sonra da yeniden dolduruyorum.

"Sen git," der Darcy. "Çocukluğun. Nasıl bir şeydi?" "Önce ben sordum."

"Küçük kardeşler en kötüsüdür." İçkisini tekrar ağzına götürüyor. Yutkunmasını izliyorum; nedenini bilmiyorum. İşi öğrenmeyi kabul ettiğimden beri ona bakmaktan kendimi alamıyorum. *Küçük kardeş* ağzından çıkarken çok tuhaf görünüyor. Teknik olarak öyle olduğumuzu biliyorum ama Remy benim için ondan çok daha fazla aileden biri ve bunun değişeceğini hiç sanmıyorum. Birlikte geçirdiğimiz bir haftadan sonra bile Darcy benim için hâlâ bir yabancı. *Ağabey* mi? Onu bu şekilde göremiyorum. Bu rahatsız edici.

Bu konuşmanın beynimin soruların ötesine geçmesine yardımcı olacağını umuyorum. Merak. Kopukluk. Darcy'nin hayatının her detayını incelemek. Fiziğini. Neden hepimiz Warren'ken o annesinin özelliklerini almış. Genlerin neden böyle işlediğini. Warren beni seçseydi bu kadar fit ve kaslı olmaz mıydım?

Darcy koltuğuna yığıldı, ayaklarını kaldırıp masasına dayadı ve arkasına yaslandı. Onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliydi. "Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

"Muhtemelen hayır, ama ..."

"Bilmen gerek. Anlıyorum." "Babamla olan ilişkim iyi bir ilişkiydi" demeden önce tereddüt ediyor.

O haklı. Hoşuma gitmiyor.

"Beni yanlış anlamayın, doğduğum andan itibaren hayatım planlanmıştı. Baskı vardı. Çok fazla baskı. Ve Warren Ritcherson dışarıdan insanlara soğuk ya da açgözlü görünse de, gerçekten iyi bir babaydı." Ofluyor. "Yani, yaşadığımız bir evre vardı ki..."

"Ne zaman?"

Darcy dudaklarını yalıyor. "Junior doğduğunda. Sonra zamanını benimle sinir bozucu küçük kardeşim arasında bölüştürmek zorunda kaldı. Görünüşe göre, bundan hoşlanmamıştım. Davranışlar sergiledim. Anaokulunda bir çocuğu bile ısırdım."

"Sorunlu çocuk," diye tersliyorum.

"Tobias doğduğunda, anlaşılan kıskançlığım yüzünden yeterince azar ışıtmıştı ki onu sevdiğimi göstermeye özen gösterdim."

"Ya da belki anaokulundan beri mükemmel bir karakter yargıcı oldunuz ve Junior'ın büyüyünce ... her neyse o olacağını biliyordunuz."

Darcy bize biraz daha içki koyuyor. "Junior'ın omzundaki çip kendi başına ayrı bir konuşmayı hak ediyor."

"Tamam, küçük mutlu Darcy kardeşleri olana kadar mutlu. Sonra ne olacak?"

"Ergenlik çağındayken -ben on dört yaşlarındaydım- kim olduğumu sorgulamaya başladım."

Başımı salladım. "Eşcinsel olayı."

"Evet, ama... ama sadece bu değil. Ailede nereye ait olduğumu sorguladım. Ticari işlemlerin bebeği olduğuma dair belirgin bir izlenim edindim. Kardeşlerim babamın gururu ve neşesiydi. Ben onun akıl hocasıydım. Özellikle yaptığı ya da yapmadığı bir şey yoktu. Bize her zaman özgürce şefkat gösterdi. Ama benim için... hayatımın tüm bu bağları vardı. Bu şirket en başından beri benim bir numaralı önceliğim olmalıydı. Çocuk olmaları gerekiyordu." Hüzünlü bir gülümseme takınıyor. "Dürüst olmak gerekirse, seni öğrendiğimde keşke yer değiştirebilseydik dedim." Sesi çatlıyor. "Bir ya da iki yıl boyunca işler zordu. Benim geleceğimle senin kaderin arasında sadece birkaç hafta olmasından nefret ediyordum."

Onun için üzölmeye çalışıyorum ve küçük bir parçam üzüölüyor ama daha büyük, bencil parçam "*Seni öğrendiğimde ne hissettim sanıyorsun?*" diye bağırarak istiyor.

Bunun yerine, "Yirmili yaşlarımda başında babamın kim olduğunu öğrendiğimde ben de böyle düşünmüştüm. Ya annemi seçseydi? Ya ben senin yerinde olsaydım? Kim olurum? Nerede olurum?"

"Muhtemelen Émile Cromwell ile evlidir." "Kiminle?"

"O bir arkadaş. Sadece bir arkadaş. Ama ailesi tanınmış biri ve ailelerimizin reisleri evlenmemizi istedi çünkü bu iş için iyi olacaktı. Onun ailesi ABD'deki en büyük nakliye şirketinin sahibi. Bizimki de medyayı yönetiyor. Dünyayı ele geçirecektik!"

"Aşk yok mu?"

Yüksek sesle "Pfft. Evlilik söz konusu olduğunda aşk önemli değildir. Bu ailede değil. Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

"Neden ben?" Yine de ne demek istediğini anladığımı hissediyorum. Darcy'yle tanıştığımdan beri bu kadar açık sözlü olmamıştı ve bir yanım birkaç kadeh viskinin onu gevşettiğini düşünürken, diğer yanım Darcy'nin yıllardır bu konuyu biriyle konuşmak isteyip de konuşamadığı izlenimini ediniyor. Bu hissi bilirim.

"Hadi ama. İstedğimiz kadar sorgulayabiliriz-işler farklı olsaydı ne olurdu? Ama hiçbir zaman farklı olmayacaktı. Babamız anneme aşık olmasına rağmen annemle evlenmeye kararlıydı."

Başımı salladım. "Bugünlerde kim görücü usulü evlilik yapıyor ki? Bu delilik. Ve belli ki sen kendininkinden kurtulmuşsun."

"Evet, çünkü müstakbel kocam kaçtı ve bir Broadway dansçısıyla evlendi. Ailesi dehşete düşmüştü, ben ise çok rahatlamıştım. Neyse ki Émile Cromwell benden bin kat daha iyi bir adam. Onunla tartışmasız evlenirdim. Ve bunu yaparken perişan olurdum."

Tamam, belki de yetiştirilme tarzı güllük gülistanlık değildi. Ben de kendi hayatımdan şikayet edecek değilim. Babam olmayabilirdi ama bir ailem vardı. Beni seven, destekleyen ve yapmak istemediğim bir şeyi bana asla yaptırmayan bir ailem.

"Peki ya şimdi?" Ben soruyorum. "Şimdi hayatın nasıl?"

Yüzünde gururlu bir ifadeyle ofiste etrafına bakınıyor. "Olmak için savaştığım yerdeyim. Kendimi ait hissettiğim yerdeyim."

Gri gözleri benimkilerle buluşana kadar aramızda uzun süren bir sessizlik oluyor.

Kelimeler ağızımdan izinsiz döküldü. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Ben buraya ait değilim.

Ama inşaat sektörüne ait olduğumu da düşünmüyorum. Ben zengin ve fakir bir adamım. Yürüyen bir çelişki.

Yanılmışım. Bu konuşma bana yardımcı olmadı. Sadece daha da kaybolmama neden oldu.

Sekiz
❧

DARCY

Hafta sonu çok erken gelemezdi. Sanki bütün aylar

Carlisle'ın şehirde olması ve benim toplantılardan, yemeklerden ve Avery'nin programıma sıkıştırdığı diğer şeylerden uzakta nadir bir gece geçirmemle aynı hizaya geldi.

Buna ihtiyacım var. Buna gerçekten ihtiyacım var.

Bu hafta Warren ile yan yana çalışmak neredeyse katlanılabilirdi. Çatıda kendimi kontrol etmemdeki o kırılmayı unutmak üzereydim ki bugün gidip benim için cevaplaması neredeyse imkânsız olan kişisel sorular sorması gerekti.

Çocukluğum nasıldı? Yüce İsa. Yüzeyi zar zor çizdim ve bu bile bir bağlantı için yeterliydi.

Bana bakış şekli.

Ve çok bakıyor. Her zaman meraklı, her zaman kim bilir ne görmeye çalışıyor? Rastgele ona baktığımda gözlerini bana dikmiş buluyorum, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi, ki bu yapabileceği en son şey olduğunda benim için mükemmel bir şey.

Kendimi ailemin evine bıraktım, neredeyse babamın koridorun sonundan bana seslenmesine hazırdım. Tabii ki seslenmiyor ve hiçbir şeyin olmaması kalbimdeki gözyaşlarını yumuşatıyor.

"Anne?"

"Kilerde!"

Evin arka tarafındaki merdivenlere yöneliyorum ve onları takip ederek binlerce dolar değerinde alkolü depoladığı küçük, serin odaya iniyorum. Orada duruyor, bir rafı incelerken parlak dudaklarına dokunuyor.

"Akşam yemeği planları?" Ben soruyorum.

"Tobias yeni bir kız getiriyor. Dürüst olmak gerekirse, onun kız arkadaşlarına ayak uyduramıyorum ve bir şişe Chardonnay'i daha bir gecelik aşüfte için harcamak istemediğim bir noktadayım."

"Bu kadar yeter," diyorum ona, hayal kırıklığının Tobias'la ya da onun çıktığı biriyle ilgisi olmadığını bilerek. Babamın vefatını hazmedemeyen tek kişi ben değilim. Raftan bir şişe Cabernet alıp ona uzatıyorum.

"Neden Satler kızlarından biriyle mutlu olamıyor? Ya da bir Prensle. Ya da sen Émile ile. Çocuklarım arasında beni mutlu etmekle ilgilenen tek kişi Junior gibi görünüyor."

"Émile ile evlenmekle ilgili bir sorunum olmadığını biliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Onu kazanmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadın."

Bu kısmı inkar edemem. Onunla evlenir miydim? Elbette. Ve bunun omurgasız olduğum için değil, daha çok sorumluluk duygusuna sahip olduğum için olduğunu düşünmek istiyorum, ancak bunun doğru olduğuna ikna olmadım. Warren bugün bastırmaya çalıştığım düşüncelerimi açığa çıkardı. Ona ait olduğum yerde olduğumu söyledim ve umutsuzca buna inanmaya çalışsam da bu tam olarak doğru değil. Émile ile evlenmek yüksek sosyetedeki konumumu güvence altına alacaktı ama MediaCorp için savaşağımı her zaman söylememe rağmen, bu kadar ilgisiz olduğum bir adama bağlanmayı kendime yediremedim.

Émile elbette yakışıklı ama ne yapacağı belli olmayan, uçar, etrafında gördüğü her şeyden sürekli etkilenen biri ve söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bana aradığım o kalp durdurucu, kan yakıcı şehvet duygusunu vermeye yetmedi. Beni tamamen tahrik eden bir partner istiyorum.

Ya ona sahip olmak ya da nefes almaktan vazgeçmekten başka seçeneğim yokmuş gibi hissettiren vahşi.

Bunun benim için bir seçenek olmadığını biliyorum. Ama keşke olsaydı.

"Kardeşinle işler nasıl gidiyor?" Annem onu merdivenlerden çıkarken takip ettiğimde soruyor.

"Onlar ... gidiyorlar." Warren çabaladığını söylüyor ama ben bundan pek emin değilim. Aptal bir müteahhit gibi görünmeyi seviyor, ama sonra rastgele anlayışlı bir şeyler söylüyor, bana olmak istediğinden daha iyi takip ettiğini söyleyen bir şeyler.

"Harekete geçmelisin," diyor. "Ona neye ihtiyacın olduğunu ne kadar çabuk gösterirsen, o kadar çabuk gider. Tobias bu hafta her gün o ofiste birlikte kilitli kaldığınızı söyledi."

Nabzım beklenmedik bir şekilde yükseliyor. "*Çalışıyorum.*"

"Ona gerekenden fazlasını gösterme. Temel bilgiler ve hepsi bu. Hiçbir yere gitmiyorsun." Annem sahanlıkta duraksıyor, gri gözleri benimkileri delip geçiyor. "Anladın mı?"

"Burada elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Bunun asla yeterli olmayacağını biliyorsun. Daha çok çalış." "*Daha çok mu?*"

Bu kelimenin bende neleri tetiklediği hakkında hiçbir fikri yok. Hayatım boyunca daha fazlasını denedim. Mükemmel bir evlat, mükemmel bir varis olmak, hayatın bana attığı tüm bokları kabul etmek, ailemin kusurlu insanlar olduğunu anlamak, ama benim mükemmel olmam gerekiyor. Her zaman. İstisnasız. Çünkü çuvallamamın sonuçları herkesten çok daha ağır.

"Şirketin etkilenmemesi için senin ve babamın beni bulaştırdığı pisliği temizlemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Bunu sizin belirlediğiniz zaman dilimlerinde yapamazsam beni mazur görün, ama sakın bana çabalamadığımı söylemeye kalkmayın."

"Beni bu işe karıştırma. O adamı hayatımızda hiç istemedim. Bu karmaşayı yarattığı, sonra da ölüp bizi acı çekmek zorunda bıraktığı için babana teşekkür edebilirsin."

"Evet, eminim onun ölümü sizin için *çok* rahatsız edici olmuştur."

Mesele şu ki, annemle babamın birbirlerini, para karşılığı evli olan herkesin sevebileceği şekilde sevdiklerini biliyorum. Saygı ve dostlukları vardı ama sonuçta birbirlerine mecburiyetten bağlıydılar. Bekleyebileceğimin en iyisi bu.

"Baban tanıdığım en iyi insanlardan biriydi," diyor annem. "Hayatımızı ona borçluyuz. Ancak bu, o adamı spot ışıklarının altına sürüklemesinden ve hayatımız pahasına koruduğumuz bir sırrı ifşa etmesinden mutlu olmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

Babam öldüğünden ve annem yas tutan bir dul kaldığından beri, bildiğim kadarıyla kimse Warren konusunu açmaya çalışmadı. Dedikodular babamın ilişkisi ve ölümüne bu kadar yakın bir zamanda bunu öğrenmenin aile için ne kadar korkunç olduğu üzerine yoğunlaşmış gibi görünüyor. Warren'ın annesi ise sadece cenazeye geldiği için değil, parasını aldığı için de çamura batmış durumda. Bana sorarsanız, bunu almaya hakkı vardı.

Benim için doğru kişiyi bulmak istediğimden bahsediyorum. Babamın buna sahip olduğuna ve her şeyini verdiğine inanıyorum. Warren'ın annesi burada kötü adam değil ama insanların onun kötü adam olduğuna inanmasını istiyorum.

Düşündükçe suçluluk duygum daha da derinleşiyor.

"Tek pişmanlığım babamın bunu daha önce yapmamış olması," diyorum. "Warren uzun zaman önce masaya oturmalıydı. Bunu sen de biliyorsun."

"Darcy..."

"Bu yüzden onun hoş karşılandığından emin olmak için elimden gelen her şeyi yaptığım için beni affedin."

"Bu bir tür suçluluk duygusu mu?" diye soruyor. "Neden bu kadar kalın kafalı olmaya niyetlisin? Her şeyden sonra?"

"Bilmiyorum anne," diyorum uzaklaşırken. "Sanırım buna iyi bir insan olmak deniyor."

"Dostum, *ne* yapıyorsun?" Carlisle müzikten bağırıyor. Beni davet ettiği bir kulübün VIP alanındaız, dans pistinden ayrılmış bir platformda oturuyoruz ve ben ...

Gözlerimi kırıştırap tekrar odaklanıyorum. Oh, şuna bakın. Warren'ın sosyal medya hesabında. İnledim ve telefonumu kapattım.

"Sarhoş olup takılmak istediğini sanıyordum?" diye soruyor. Kadehimi kaldırıyorum. "Şu anda o şeylerden biri üzerinde çalışıyorum."

"Kelimenin tam anlamıyla telefonunuzla oynuyorsunuz. Bir kulüpte. *Oooh*, Grindr mı?" Carlisle telefonumu elimden kaptı ve kilidini açtı. O benim dünyadaki en eski arkadaşım ve görünüşe göre bu aramızda hiçbir sınır olmadığı anlamına geliyor. Ya da o bana öyle söylüyor.

"Kim *o*?" Carlisle telefonunu bana doğru eğerek soruyor.

Warren hala ekranda. Gömleksiz. Kumsalda. Remy ve tanımadığım başka bir yakışıklı da arka planda. O etkileyici kaslara özlemle bakmamak için azalan tüm irademi kullanıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım hakkımdaki söylentileri duymuşsunuzdur..." *Kardeş* kelimesini söyleyemem. Sıkım yarı sertken olmaz. "Babamın patavatsızlığı mı?"

Carlisle'ın şaşkın bakışları benimle telefon arasında gidip geliyor. "Bekle. *Bu* senin kardeşin mi?"

Kelimeyi duyunca yüzüm buruştu. "Teknik olarak, sanırım öyle." "Bu nasıl bir cevap böyle?"

Kendimi zaten olduğumdan daha az iğrenç bir sürüngen gibi hissetmemi sağlayacak bir cevap. "Evet," diye homurdandım. "Bu Warren'ın oğlu."

Carlisle'ın bakışları tekrar aramızda geziniyor ve sonra ağzı açık kalıyor. "Bekle. Bekle." Dudakları seğiriyor. "Belki çok ama çok yanılmış olabilirim ama

... *kardeşine* karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Tanrım." Telefonumu geri alıyorum ve etrafımızı kontrol ediyorum. Neyse ki ses kimsenin duyamayacağı kadar yüksek ama yine de yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. "Bilmiyorum."

"Çok istiyorsun," diyor bana yaklaşarak. "Kardeşinin aletinin üzerine salyalarını akıtmasını istiyorsun."

Midem bulanıyor ve sanırım hasta olacağım. "Kapa çeneni, hemen şimdi."

İfadesi ağırlaşır. "Kahretsin. Adamım." İki eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Bu nasıl olur?"

"Ben... Ben..."

Beklentiyle bana bakıyor ama bu konuda konuşmak imkânsız. Sanırım kelimeleri çıkarabilmemin tek yolu tekilanın dilimi gevşetmiş olması.

"Birlikte büyümüşüz gibi değil. Ve açıkçası bu benim kontrolümde olan bir şey değil."

"Evet, şey, bunu dizginlemen gerekiyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Darcy, seni seviyorum. Arkanda benim gibi duracak başka kimse olmadığını biliyorsun ve ben tamamen senin için buradayım. Her zaman. Ama bu olmasına izin verebileceğin bir şey *değil*. Şu anda burada benden başka biri olduğunu düşünsene. Ya biri öğrenirse? Bu seni mahveder."

Ses tonundaki koruyucu panik, bunun ne kadar berbat bir durum olduğunu gösteriyor. Bütün hafta kendime bunun geçeceğini söyledim. Sorun olmadığını. Bunun üzerine hareket etmiyorum. Bu sadece benim vücudum. Benden başka kimse bilmeyecek. O kadar da kötü değil çünkü bu şekilde hissettiğim kişi Junior ya da Tobias değil.

Ama en iyi arkadaşımın nasıl tepki verdiğini görmek, tüm dünyanın beni yargılayacağını görmek, gerçek bir uyandırma çağrısı oldu.

Bunun sona ermesi gerekiyor ve şimdi sona ermesi gerekiyor.

"Önemli değil," diyorum ona. "O güzel bir yüz ve seks yapmayalı uzun zaman oldu. Bu geceden sonra her şey yoluna girecek."

"Bu durumda..." Yakınlarda gezinen bir adamı yanına çağırıyor. "Darcy, Kieran'la tanış. Bir şey değil."

Kieran çok ateşli ve kucağıma oturduğunda, ağırlığına karşı kesin bir tepki veriyorum. Neredeyse kendimi Warren'la olan tüm bu şeyin gerçekten de vücudumun bana çoktan dışarı çıkmam gerektiğini söyleme şekli olduğuna ikna etmeye yetiyor.

Sadece seks, ve pazartesi geldiğinde, dünyada her şey yoluna girecek.

Sadece gözlerimi kapatıp Kieran'ı öptüğümde, elimle tıraşlı kafasının arkasını tuttuğumda Warren'ın saçları gözümün önüne geliyor. Yüzünü avuçladığımda, avucumun altındaki sert kare çene, Warren'ın çenesinin bir parıltısını alıyorum.

Sakalı.

Kası.

Kanım tutuşuyor ve sikim ilgiden çaresizliğe doğru uçuyor.

Adamı tuvalete doğru sürüklüyorum, bu yakıcı arzuyu dışarı çıkarmam gerekiyor. Serbest bırakmaya ihtiyacım var. Birlikte olduğum adamı ışıktta görmek ve sadece ona odaklanmak.

Ama onu kabinde dizlerinin üstüne çöktürdüğümde gözlerim kapanıyor. Elim saçında. Biri çenesinde. Nabzım o kadar yüksek ki, uzunluğumun etrafında nasıl inlediğini ve höpürdettiğini zar zor duyabiliyorum.

Sesleri çıkaran Warren. Warren dizlerinin üzerinde. Kısa saçları avuç içimi çiziyor ve dili yarığımın üzerinde geziniyor.

Ve sonunda Warren'ın boğazına çöktüğümde, o zaman da gözlerimi açamıyorum.

Suçluluk duygusu etrafıma sertçe çöküyor, kalp atışlarım normal hızına dönmek için mücadele ediyor.

Nefes nefeseyim, hâlâ iğrenç bir şekilde tahrik olmuş ve tatmin olmamış durumdayım. Bunun her şeyi daha iyi hale getirmesi gerekiyordu.

Ama tek yaptığı her şeyi çok ama çok daha kötü hale getirmek oldu.

Dokuz

Pazartesi günü işe geldiğimde **D**arcy harap olmuş görünüyordu. Hafta sonlarının nasıl geçtiğini merak ediyorum. Yemin ederim adam hiç durmuyor. Bu beni hem meraklandırıyor hem de korkutuyor. Çünkü ona bir şey olursa, onun rolünü benim üstlenmem gerekiyor.

Sadece bir hafta olduğunu biliyorum, ancak devralmaya hazır olabileceğimi hiç sanmıyorum ve bunu isteyeceğimden de emin değilim. Mülkiyetin mirasçıdan mirasçıya geçmesinin yasallığını aşmanın bir yolu olmalı. Biz kraliyet ailesi değiliz.

Eminim bunun çoğunluk hissesine sahip olmakla ya da başka bir şeyle bir ilgisi vardır ve eminim işletme eğitimim sırasında unuttuğum her şeyi öğrenmişimdir. Ya da belki de bu tür şeyler MBA yapınca öğreniliyordur. Her iki durumda da, bu iş için uygun olmadığımdan eminim. Ritcherson'larla büyümüş olsaydım, olurdu, ama birisine tüm bu şeyleri sadece birkaç ayda öğretemezsiniz.

Bunun için daha donanımlıyım: Elimde kahveyle patronun kapısını çalmak. "Zor bir hafta sonu mu?" Ofisine giriyorum ve ona bir kahve uzatıyorum. "Dur tahmin edeyim, hep iş, hiç oyun yok."

Darcy avuçlarını göz çukurlarına sürüyor. "Hepsi oyun ve hepsi pişmanlık." "Ah, utanç yürüyüşü mü? Kimdi o?"

Gri gözleri benimkilerle buluşuyor ve kesin bir ifadeyle daralıyor.

"Bunu tartışmayacağız."

İrkildim. "O kadar çirkin miydi? Çirkin insanlar da sevgiyi hak eder."

Darcy kahvesini yudumluyor ve yarı açlık yarı da açlık hissi veren bir ses çıkarıyor. "O... yeterliydi."

"Yeterliydi," diye alay ediyorum.

Parmaklarını şıklatır. "Hey, kaçırdığın bir şey daha var. Ritcherson ailesinin aksanı. Seninki korkunç."

"İngiltere'de özel okula gitmediğim için çok üzgünüm."

Eğlencesi azalır. "Muhtemelen bu konuyu açmamalıyım. I?"

"Yani, İngiltere'ye hiç gitmemiş olmam umurumda değil."

Kim olmam gerektiğini, kim olduğumu bilmediğimi inkar edemem.

Her şey farklı olsaydı olabilirdi ama geçen haftaki konuşmamızdan sonra sanırım değişemeyeceğini kabul edebileceğim bir noktadayım. En azından geçmiş. Geleceğim bana bağlı. Her an tüm bunları bırakıp gidebilirim ama beni bu şirkete bağlayan bir şey var. Belki de beni burada tutan Darcy'dir. En azından şimdilik.

Diğer üvey kardeşlerimle aramızda olmayan bir bağ var. Bunun, ne zaman ortaya çıksam bana ölümcül bakışlar atmalarıyla bir ilgisi olabilir, oysa Darcy bana gerçekten bir insan gibi davranıyor. Yalan söylemeyeceğim, kardeşlerin bana olan nefreti öfkemi azaltıyor. Onları kızdırmak hoşuma gidiyor. Çünkü kızgın olmaları beni gerçek bir tehdit olarak gördükleri anlamına geliyor. Ben yokmuşum gibi davransalar daha kötü olurdu.

"Yani bunların hepsi sevişmekten kaynaklanan bitkinlik mi?" diye sordum. "Bence yanlış yapıyorsun."

"Hayır. Konuşmak. Hakkında. Bu konuda." Yanakları kızarıyor, bu da onu daha fazla utandırmak istememe neden oluyor.

"Tavsiyeye mi ihtiyacın var? Sanırım bu konuları diğer kardeşlerimize soramazsınız, çünkü onlar heteroseksüel."

"Eşcinsel olsalar bile bunu onlarla tartışmazdım." "Tutucu pislikler oldukları için mi?"

Darcy gülümsememeye çalışır ama başaramaz. "Çünkü biz kardeşiz. Seks kardeşler arasında konuşulmaması gereken bir şeydir. Bu bir kural gibidir."

"Garip bir kural ama tamam."

"Kardeşin olmasına alışık olmadığını biliyorum ama bana güven. Bu bir şey değil."

"Kardeşim olmayabilir ama Remy var ve her şeyi konuşuyoruz. Biraz boğulmayı sevdiğini biliyorum."

Darcy gözlerini kapatır. "Ve şimdi onu gördüğümde, bunu düşünüyor olacağım."

"Eww, kuzenimize karşı bir şeyler mi hissediyorsun? Siz Ritcherson'ların varis gibi davranarak kraliyet ailesindenmiş gibi davrandığınızı biliyorum ama kuzeninizle seks yapmak çok ileri gitmek olur."

"Ah, ama o senin kuzenin. Benim değil."

Bir an bunu düşündüm, boktan aile ağacımızı çıkarmaya çalıştım. Remy anne tarafından kuzenim. Darcy ise baba tarafından kardeşim. Teknik olarak, sanırım akraba değiller. Tuhaf.

"Ne yapıyorsun?"

"Aile matematiği. Başımı ağrıttıyor."

Darcy homurdanıyor. "İşe koyulmaya hazır mısın?"

Ugh. Hayır. "Hafta sonun hakkında konuşmaya devam etmeyi tercih ederim."

"Ben iyiyim. Son ilişkini sorduğumu görmedin."

Çok uzun zaman önceydi, düşünmem gerekirdi. Takılacak türden bir adam değilim ama erkek arkadaş olacak türden bir adam da değilim. "Ooh, beni ellemek ve ona baba dememi isteyen iri, kaslı bir adamdı. Baba sorunlarımın uzun listesini göz önünde bulundurursak, bundan hoşlanacağımı düşünürsünüz. Yanılmış olursunuz. Ben bir dom değilim, ama kontrolün bende olmasını seviyorum."

Darcy sızlanıyor. "Lütfen, yapamaz mıyız... hayır. Sadece hayır." İşte

yine kıpkırmızı oldu.

Darcy gibi tutucu birinin seks konusunda da tutucu olduğu anlaşıyor. Aslında onun takılan bir tip olmasına şaşırıdım. Onu bir kulüpte yeterince gevşerken hayal edemiyorum, bilirsin, *gevşemek*.

Birine baba diyecek türden bir adam mıdır? Yoksa hayatının diğerkısımlarında olduğu gibi yatakta da kontrolü elinde tutar mı?

Hmm... muhtemelen haklı. Bu çoğu insanın kardeşı hakkında bildiğı birşey değil. Muhtemelen ilgilenmemem gereken bir şey. Ama yine de ilgileniyorum.

"Tamam, duracağım. Söz veriyorum." Kesinlikle durmayacağım.

Darcy'nin beni kovmakla ilgili beşinci tehdidinden sonra nihayet öğle yemeğı vakti vazgeçiyorum. Onun yanında daha rahat olmaya başlıyorum ve ona olan kızgınlığım her geçen dakika azalıyor. Farklı koşullar altında, sanırım yakın olurduk. Belki de birbirimize her şeyi anlattığımız türden bir yakınlık. Seks konularını bile.

Darcy'nin ofisinin kapısı çalınır ve Junior ile Tobias içeri girdiğinde kızgınlık geri döner.

Sanki yanlarında getiriyorlarmış gibi. "Öğle yemeğı toplantısı," diyor Junior.

"Kiminle?" Darcy soruyor. "Avery bana söylemedi."

"Bizimle." Junior bana bakıyor. "Hepimizle."

Bakışlarımı kısıyorum ama göz ucuyla Darcy'ye bakıyorum, o da en az benim kadar şüpheli görünüyor.

"Dördümüz birden mi?" Darcy'nin açıklığa kavuşturacağından eminim.

Junior başını sallar. "Toby ve ben kardeşimizi tanımak için çaba göstermemiz gerektiğı konusunda anlaştık. Babamın istediğı gibi."

"Sen kimsin ve gerçek Junior ve Toby nerede?" Darcy şaka yapıyor gibi görünebilir ama ben öyle olmadığı izlenimini edindim.

Gülüyorlar.

Bilmiyoru
m.

Bir tuzak seziyorum.

Darcy alçak bir sesle bana, "Bu sana bağlı," dedi.

"Tabii. Neden olmasın?" Belki onlara bir şans verirsem, Darcy'nin yaptığı gibi beni şaşırtırlar.

Artık babamıza duyduğum öfke beni geride tutmuyor.

Ofisten ıkarken Junior ve Toby bizi birkaç blok ötedeki çık bir restorana götürüyor. Buraya rezervasyon yaptırmış olmalılar çünkü restoran sahibi isim bile sormadan bizi içeri alıyor.

Darcy geçen hafta terzisini ofise getirtti ama sipariş ettiğim takım elbiseleri alamasam da -iş hesabına çünkü takım elbiseye beş bin dolar harcamamın imkanı yok- en azından üzerime oturan bir blazer ceketim var. Hâlâ kot pantolon giyiyor olsam bile.

Görünüşe göre Ritcherson'lar bugünlerde milyarderlerin hepsinin yeni kurulan şirketlerden geldiğini ve işe eşofmanla gelebileceklerini anlamamışlar. Bu konuyu Darcy'ye açtığımda bana alaycı bir şekilde baktı ve nadiren ortaya çıkan gösterişli, kendini beğenmiş adam ortaya ıktı. "O yeni para. Biz eski parayız."

Bu ğle yemeği toplantısının ardındaki nedenlere dair şüphelerim meyvesini verdiğinde masaya bile varmamıştık. Çünkü çoktan oturmuş olan Fiona Ritcherson'dan başkası değildi. Annemin metres statüsündeki karısı. Sarışm, plastik ve ne kadar çok botoks yaptırdığından gülümsemesinin imkansız olduğuna inanmayı seçiyorum.

Yaptırdığı onca işin altında Darcy'nin gözlerine ve çene çizgisine yansıdığını görebiliyorum. Aynı yumuşak elmacık kemiklerine sahipler, bu yüzden sanırım üzerinde çalışmadığı tek şey bu.

Bunun berbat bir şey olacağını şimdiden söyleyebilirim ama ne kadar berbat olduğunu ancak sipariş verdikten sonra anlıyorum.

"Babamın vasiyetindeki ifadeleri araştırıyorduk," diye başlıyor Junior. İşte başlıyoruz.

Darcy bana sempatik bir bakış attı. Bu konuda bir şey bilmediğine inanmak istiyorum ama aramız iyi olsa da emin olamıyorum. Bu noktada aramızdaki güven çok zayıf.

"İş varlıkları bir kan bağı maddesine bağlı olduğu için, kontrol hisseleri otomatik olarak yaşayan en büyük varise geçer, ancak bu söz konusu hisseleri satamayacağınız anlamına gelmez. Babam da öyle yaptı. Babam elinde sadece yüzde elli bir kalana kadar hisselerini satmıştı. Bu da onun ölümüyle Darcy'ye, Darcy'nin ölümü halinde de Wren'e geçecekti."

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun, kardeşim?" Darcy şaka yapmaya çalışır.

"Kontrol hisselerinin ailede kalmasını sağlamaya çalışıyorlar," diyor Fiona ve benim *aile* şemsiyesi altında olmadığımı son derece açık bir şekilde ifade ediyor.

"Neyi imzalamamı istiyorsunuz?" diye sordum. "Her neyse, yapacağım çünkü her ne kadar bunu anlamak sizin için zor olsa da, buraya hiçbirinizin altından şirketi çalmaya gelmedim."

Darcy'nin eli ön koluma kondu. "Ne dediğini bilmiyorsun. Bunu yapmayacaksın."

"Darcy," diyor annesi. "Şirketin ve kardeşlerinin iyiliği için. Gerçek kardeşlerinin."

Vay canına.

Anladım. Bu üçü aynı DNA'yı paylaşıyor. Birlikte büyüdüler.

Ama yine de ...

Darcy ayağa kalkar. "Wren'in bu ailenin bir parçası olamamasının tek nedeni, ki buna hakkı var, senin ve babamın onun için verdiğiniz kararlar. Hepimiz için. Ve eğer doğuştan gelen haklara göre hareket edeceksek-"

Fiona'nın gözleri büyür ve araya girer. "Darcy, burada son derece cömert davranmaya hazırız. Bu onun hayal bile edemeyeceği kadar çok para."

Darcy başını sallar. "Paranın her şey olmadığını ne zaman öğreneceksin? Babam aileyi kucaklamamızı istedi çünkü yaptığı seçimlerden pişmanlık duyuyordu. Onun teselli ödülü olmanın seni üzmesine izin verme anne. Dünyada o kırıksıklıkları yok etmeye yetecek kadar kolajen yok."

Masadaki herkes ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış bakıyor.

Ben bile. Vay anasını.

Darcy'nin annesine karşı gelebilecek bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Özellikle de ailesi istediği için sevmediği bir adamla evlenmeye razı olduğunu söyledikten sonra.

Ve bunu benim için yaptı.

Şu anda onu ne kadar çekici bulduğumu belirtmem gerçekten yanlış olur, değil mi?

Eww, o benim kardeşim.

Ama bunu benim için hiç kimse yapmadı ve belki de her zaman istediğim şeyin yanımda birinin olması olduğunu fark ediyorum. Keşke üvey kardeşimden başka biri olsaydı.

Düşündükçe ürperiyorum.

Darcy bana, "Hadi buradan gidelim,"

dedi. "Memnuniyetle." Ayağa kalkıyorum.

Darcy çıkışta garsonumuza bir yüzlük bahşış veriyor, sipariş ettiğimiz iki yemeği iptal etmek zorunda kaldığı için bolca özür diliyor ve dışarı çıkar çıkmaz söyleyecek söz bulamıyorum.

Ofise doğru yürüyoruz, ama görünüşe göre ne diyeceğini bilemeyen tek kişi ben değilim.

"Özür dilerim," diyor. "Bunu yapacaklarını bilmiyordum."

"Teşekkür ederim. Beni savunduğun için. Gerçekten buna gerek yoktu. Fark ettin mi bilmiyorum ama iş konusunda pek iyi değilimdir. Eğer sana bir şey olsaydı, şirket Junior'a giderdi."

"Hayır, gerçekten olmamalı. O bencil biri ve işi bu şekilde yürütmek istiyor. Bence ne kadar etik dışı olabileceğini kanıtladı."

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Hiçbir yere gitmiyorsun. Tabii bize söylemediğin ölümcül bir hastalığın yoksa."

Bir yaya geçidine ulaştık ve Darcy düğmeye bastı. Biz beklerken bana döndü.

Gözlerinde tedirginlik, dudaklarında tereddüt var ve bana gerçekte neler olduğunu anlatması için onu zorlamak istiyorum. Neden bu bir odak noktası gibi görünüyor. Babam ve Darcy beni buraya getirme konusunda kararlıydılar ama neden? Anlamıyorum.

Hasta mı?

"Babamız her şeyin değişebileceğinin kanıtıdır. Bir ay içinde, bir hafta içinde, bir gün içinde. Hayat kırılgandır ve ailenin dünyadaki konumu garanti altında değildir. Hiçbir şeyin garantisi yoktur. Lütfen sizden istedikleri hiçbir şeyi imzalamayacağınızı söyleyin. Lütfen."

Hâlâ anlamıyorum ama anlamama da gerek yok çünkü Darcy'ye duyduğum sarsıcı güven? Şimdi daha da sağlamlaştı. "Söz veriyorum."

On
∞

DARCY

Eğer Wren'in benimle hafta sonu sikişmeye çalışmam hakkında konuştuğunu düşünseydim

Onu sistemimden çıkarmak asla atlatamayacağım bir deneyimdi, Perşembe sabahı işe geldiğimde onu inşaat kıyafetleriyle ön tarafta beklerken bulmamın yanında hiçbir şeydi.

Önce, hain midem onun ne kadar iştah açıcı görüldüğüne takla atıyor ve sonra- Tüm ruh halim çöküyor. O kıyafetlerin ne anlama geldiğini biliyorum.

Yaklaşırken anlayışlı bir gülümseme olmasını umuyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu noktada bu bir saçmalık. Pes ediyor.

İçime çöken çürük his, bu kadar kolay havlu atıyor olmasının yarattığı hayal kırıklığı ve bunun bir veda olabileceğinin farkına varmakla *hiçbir* ilgisi yok. Bu noktada başıma gelebilecek en iyi şey muhtemelen bu olurdu, her ne kadar sağlıklı bir dozda ateşli bir korkuyla birlikte gelse de.

"Yüz dolarına bahse girerim ki bu kıyafetle binaya adım atmaya bile izin vermezler." Onu süzdüğüm için *değil*, kıyafetlerini incelemek için tekrar bakıyorum.

"İyi ki oraya gitmiyorum o zaman."

"Ah." Yer değiştiriyorum, ayakkabımı patikaya sürtmek istiyorum ama direniyorum. "Seçiminizi yaptınız o zaman?"

"Ha?" Wren'in alnı kırıışır. "Ne hakkında seçim?" Ona bir el salladım. "Eski hayatına geri dönmek."

Nedense bunu çok eğlenceli buluyor ve sonunda kalın kolunu omzuma atıyor. "Benden bu kadar kolay kurtulacağını sanıyorsun, değil mi?" Beni hafifçe sallıyor. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama sanırım bir kardeşim olması hoşuma gitmeye başladı. Sen ve ben, sinir bozucu bok kafalı küçük kardeşlerimize karşı, sarsılmaz bir suç ortağı gibiyiz."

Kokusuna karşı nefesimi tutarak elini tutuyorum ve kolunu etrafımdan çözüyorum. "Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?" Şimdi yeniden nefes alabiliyorum ve görünüşe göre üzerimde kaybolmuyor, coşkusu sevimli.

"Avery'den gününü temizlemesini istedim. Sabahki toplantılarınızı Tobias'ın halledebileceğini ve Junior'ın öğleden sonra 2'ye kadar Londra'da olacağını söyledi."

"Ama bu onun için gece on gibi olacak."

"Ve?" Wren'in sırtışından bu durumdan fazlasıyla memnun olduğu anlaşılıyor.

Ve aptal bir aptal gibi merak ediyorum. Giydiği şeye tekrar bakıyorum ve kaşımı kaldırıyorum. "Peki ne yapıyoruz o zaman?"

"Gece k o n d u." Ellerini ceplerine sokar ve yürümeye başlar. "Şimdi boyundan büyük işlere kalkışan sen olacaksın."

"Bu pek umut verici görünmüyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Bir şeylerle mücadele ettiğin düşüncesi mi? Haftamın en önemli olayı."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben pek çok şeyle mücadele ediyorum." "Hı-hı, evet. Doğru."

Boğazıma bir boğulma sesi takılıyor. "Yükümlülük, birincisi."

"Mecburiyetten *biriyle evlenecektin*. Bununla mücadele etmen mümkün değil."

Keşke bilseydi. İşleri daha da kötüleştirdiğimi kendime hatırlatmadan önce ona bakarak kendimi şımartmak için kendime bir saniyeliğine izin veriyorum. Önce o işleri daha da kötüleştirdi. Yatak odasında kontrolcüydü.

Kardeřim mi? şimdi, Wren'in beni bastırđıđı dűřünceleri içeri girmeye çalışıyor ve ben de o durmak bilmeyen pilere kapıyı göstermek zorunda kalıyorum.

Ona olan bu ilgi kontrolden çıkmaya başladı, ancak geçmesini beklemekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ve geçmek zorunda. Hissettiğim şeylerin karşılık bulduğu bir evren yok.

"Nereye gidiyoruz?" Konuyu tekrar konuşmamız gereken şeye çevirerek soruyorum.

"alışma sahası. Bir iyilik istedim."

"*Beni* bir çalışma sahasına mı gütürüyorsunuz? Bunun için bazı sertifikalara sahip olmanız gerektiğinden eminim?"

"Yüksek mevkilerde arkadaşları olan tek kişi sen değilsin."

Bununla ne demek istediğini bilmek istemiyorum. Köşeyi dönüp parlak mavi bir kamyonun beklediği yere geldik.

"Bu benim," diyor ve kapı kolundaki düğmeye basıp arabaya tırmanıyor.

Dikkatle onu takip ediyorum. "Programımı onaylamakta sorun yaşamadıklarına emin misin?"

"Öyle olsaydı sana söylemezdim, değil mi?"

Ona bir bakış attım. "Sanırım hayır." Wren güneşin altına park etmiş ve arabası benim takım elbisemin içinde boğucu bir hava yaratıyor. Camı açmaya çalışıyorum ama düğme kırık gibi görünüyor.

"Hayır, sadece ..." Wren üzerime eğilip kapıya vuruyor, sonra düğmeyi deniyor ve camın aşağı kaymasını izliyor.

Ama izlemiyorum. İzleyemem. O benim alanıma bu şekilde eğilmişken olmaz. Nefes almamaya çalışıyorum, *tüm* vücudum bir bitki gibi kaskatı kesilmiş durumda. Nefes almasam bile kokusunu alabiliyorum ve bu kadar yakinken kısa sakalındaki her bir kılı seçebiliyorum... her bir kirpiğini sayabiliyorum... zar zor gülümsemesini çevreleyen küçük çizgileri görebiliyorum.

"İşte. Daha iyi misin?" diye soruyor, sonunda

uzaklaşarak. "Uh, evet. İyiyim."

Bir cümleyi zar zor bir araya getirebiliyorum, vücudunun bana yakınlığının hatırasıyla değil. Kokusuyla ve özel gülümsemesiyle değil. Kasıtlı olduğuna ikna olmadığım gülümsemeler. Ondan nefret etmeyi dilememe neden olan gülümsemeler.

Normalde hissettiğimden farklı olarak içimden suçluluk duygusu akıyor. Aklımdan geçenleri ona söylesem Wren beni yumruklar mıydı? Geri çekilir miydi? İğrenir miydi? Elbette hissederd -bildiği kadarıyla biz kardeşiz. Tam olarak böyle olacağını bilsem de, bu görüntü bana işkence ediyor.

"Şimdi bir arkadaşına yardım edeceğiz. Bir ev inşa ediyor ve ona orada buluşup yardım edebileceğimizi söyledim."

"Böyle söylediğim için beni bağışlayın, ama bu zamanımızın korkunç bir kullanımı gibi görünüyor."

"Arkadaşlara yardım etmek asla anlamsız değildir." "Bunun için sözüne güvenmek zorundayım."

"Bana hiç arkadaşın olmadığını mı söylüyorsun? Çünkü geçen gün tam anlamıyla bir tanesinden bahsettin."

Dikkatini verdiğini bilmek güzel. "Arkadaşlarım var ama hepsi de dar ve onaylanmış bir gruptan ve hiçbirinin benim yardımına ihtiyacı yok."

"Şaşıracaksın."

Burada yardıma ihtiyacı olan tek kişi benim ve bunun profesyonel bir yardım olduğundan şüphelenmeye başladım. Ama boş ver. Belki Wren'i doğal haliyle görebilirim, bu onun parçalarını birleştirmeme yardımcı olur. Benimkilere kesinlikle uymayan parçaları.

Şehrin yaklaşık yarım saat dışında bir arsanın önüne yanaşıyoruz. Hepsi banliyö hayali evler ve karşımızdakinin çerçevesi de aynı şekilde sonlanacak gibi görünüyor.

"Burada olabileceğimden emin misin?" "Evet."

"Sigortalar ya da dikkate alınması gereken bir şey yok mu?"

Wren bana sırtıyor. "Yaralanırsan dava açma hakkından vazgeçtim. Hey, belki de seni kovup tüm işi kendime almayı planlıyorumdur."

"Eğer Junior olsaydın, planladığın şeyin tam olarak bu olduğundan şüphelenirdim." "Bana güveniyor musun, kardeşim?"

Urg, o lanet kelime. Dudaklarımı birbirine kenetliyorum. Mesele şu ki, onu hâlâ çok az tanıyorum ve belki Carlisle hariç ona herkesten daha çok güvendiğimden şüphelenmeye başlıyorum. Bu üzücü değil mi? Hayatımda ona güvenecek kadar bağlı olduğum başka kimse yok, onun yerine şehvetimin beni yönetmesine izin veriyorum.

Wren arkadaki bir şeye ulaşmak için koltukların arasına eğiliyor ve ben de evrene beni bu küçük arabadan çıkarması için yalvarıyorum. "İşte." Bir yığın giysiyi bana doğru itiyor. "Şurada üstünü değiştirmen için portatif bir tuvalet var."

"Taşınabilir bir ... tuvalet mi?"

"Tabii burada soyunmayı tercih etmezseniz?"

Küçük mavi yapıya bakıyorum, gözümün önüne toprağa gömülü bir tabut geliyor. Sonra yüzüm alev alev yanarken ceketimi çıkarıp gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum.

"İşte, burada." Gülümsüyor.

"Bugün kucaklayacağım, oyunlarınızı oynayacağım, ama Tanrım, o mikrop kovaasına girmeyi reddediyorum."

"Ehh, sadece sıçmak zorunda kalana kadar bekle. Farklı bir melodi söyleyeceksin."

En havalı ses tonumu takındım. "Şoförümü arayıp işimi göreceğim altın tuvaletimi getirmesini isteyeceğim."

Wren eğlenmiş görünüyor. "Şoförünüz mü var?" "Elbette sorgulayacağın kısım bu."

Gülümsemesi fazlasıyla arkadaşça ve alaycı. Bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum ve bana verdiği tişörtü başımın üzerine çekmeden önce gömleğimi çıkarıyorum. Tişört

Çamaşır deterjanı ve o gibi kokuyor, yani görünüşe göre, baştan çıkarılacağım bir gün olacak. Anladım. İyi olmaya çalışıyorum ama şansım yaver gitmiyor.

Fermuarımı açana kadar ona bakmadım. "Biraz mahremiyet iyi olabilir."

"Ha. Sana iyi şanslar." Yine de arabadan iniyor ve yolun karşısına geçip bir adamın onu beklediği yere doğru ilerleyişini izliyorum.

Bunun bugünü geçirmek için aptalca bir yol olduğu konusunda söylediklerimin arkasındayım ama derimin yüzeyinin altında fokurdayan neredeyse heyecana benzer bir şey olduğunu da inkâr edemem. Hemen pantolonumu değiştiriyorum ve bir beden büyük olan ama bugünlük işimi görecektir olan botlarını giyiyorum. Aslında tüm kıyafetleri oldukça büyük ve kalın iş pantolonunu kalçalarımda tutmak için kemerime ihtiyacım var.

Gülünç görünüyorum, Wren'in bana bu şekilde aşık olma tehlikesi olmadığını garanti ediyorum.

Böyle bir sorunu olan o değil.

Sonunda onlara katıldığımda, "Tamam, beni çalıştırmanız için hazırım," diyorum.

"Patron."

"Yine mi geldin?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Burada olduğumuz sürece bana patron demeni istiyorum."

Yüce Tanrım. Tek düşünebildiğim yatak odasında bana bunu söylediği ve kıvrılıp ölmek istediğim. "Hangi dünyada bunu yaparım ki?"

"Bu. Benim dünyam. Ayrıca, biraz alçakgönüllülük işine yarayabilir." "Ben çok alçakgönüllüyüm."

"Uh-huh. Helikopter senin için nasıl gidiyor?" "İyi."

Patron. Ne yapıyoruz biz?"

"O kadar zor muydu?"

Ona başımı salladım. "Ofise döndüğümüzde tüm bunlara ve daha fazlasına hazırlıklı olsan iyi olur. Sence bana efendi demeni sağlayabilir miyim?"

"Hayır, genelde erkekler *beni* böyle çağırır."

"Kuralımızı unutma."

"Seks konuşması yok mu?" Wren omuz silkiyor. "Remy de öyle bir şey olmadığını söylüyor." "Remy'nin *de* kardeşi yok. Tekrar dene."

"Evet ama daha önce hiç benim gibi bir kardeşin olmamıştı. Junior ve Tobias'la böyle bir kuralın olması mantıklı, çünkü o ucubelerin nelerden hoşlandığını kim bilebilir, ama benimle? Ben senin hiç sahip olmadığın kardeşin olacağım. Her şeyi paylaşabiliriz."

Konuyu değiştirmem gerek. "Yani. Bina. Büyüleyici şeyler."

"İffetli olanların Amerikalılar olduğunu sanıyordum." "Ben namuslu değilim. Çalışmak için buradayım."

"İyi..."

Bunun için de şükürler olsun. Wren bana bir baret veriyor ve şantiyeyi gezdiriyor, nerede olduklarını ve hâlâ yapılması gerekenleri anlatıyor. Karmaşık talimatları takip etme konusunda hiç umudum yok ve Wren'in her gün böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Zekiyim, son derece yetkinim ama burada dört yaşında beceriksiz bir çocuk gibiyim.

Hoşuma gittiğini söyleyemem.

Bir süre Wren'in çalışmasını izliyorum, gözlerim ne yaptığından ziyade sürekli geniş sırtına kayıyor ve tek bir kelime bile almadan derin sesinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

"Senin sıran."

"Pardon, ne dedin?"

El matkabını birkaç kez aşağı bastırarak aramızda vınlamasını sağlıyor.

"Bu vidayı tahtaya saplamanı istiyorum."

Ona göz kırpiyorum.

"Tekrar göstermemi ister misin?"

"Hayır... Sonunda çözüyorum."

"Neyi çözüyorsun?"

"Pekala." Matkabı ondan alıyorum ve beklediğimden daha ağır geliyor. "İnşaat biraz kirli, değil mi?"

"Evet. Ahşap tozu gerçek-"

"Oh hayır. *Kirli* demek istedim." Matkabın tetiğini test ediyorum ve yine vınıyor. "Bu ahşabı delmemi mi istiyorsun? Bu sert, *sert* ahşabı mı?"

Wren suratını asmamaya çalışıyor. Başarısız oldu.

Surat asar gibi yapıyorum. "Çok iyi becereceğim."

"Umarım iyi nişan alıyordur." Kaşlarını kaldırdı. "Onu sığdırman gereken küçük bir delik var."

"Hayatım boyunca bunun için çalıştım."

Ancak kendime olan güvenime rağmen, ilk denememde kırdım ve vida yamuk girdi.

"İşte, daha çok böyle." Wren yanıma çömeliyor, elini matkabın üzerine koyuyor ve kontrolü ele alıyor. Bu kez vida mükemmel bir şekilde içeri giriyor, bana ve bir şekilde boğazıma yerleşmiş olan bağırsaklarıma teşekkür etmiyorum.

Wren göz kırıyor. "Bazen ikili oynamanız gerekir."

Elimde değil - tüm bu olanların ne kadar saçma olduğuna kahkahalarım pathıyor. *Ben* bir şantiyede, ulaşılmaz bir adamın peşinde koşarken, o bilmeden beni zar zor anlamlandırabildiğim cinsel imalarla tahrik ediyor.

"Sana kalafatımı gösterene kadar

bekle." "*Ne?*"

Çantasını işaret ediyor.

"İleri düzey dersler için hazır olduğumu sanmıyorum patron."

"Oraya varacaksın." Mutlu gözleri yüzümde geziniyor ve uzuvlarımda bir dizi karıncalanmaya yol açıyor. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Hepiniz... eğlencelisiniz. Rahat. Gevşek."

"Gevşek mi?" Bir *daha gülmeyeyim*.

"Her zaman çok sertsin."

Bu noktada sadece ele geçirildiğimi varsayabilirim çünkü onun alanına doğru eğildim, dudaklarım kulağının yanında geziniyor ve törpüledim, "Ve şimdi benim ne yaptığımı biliyorsun.

hafta sonları gibi görünüyor."

On bir

Darcy'nin sesindeki törpüden içim ürperdi.

Onun ne demek istediğini anlamak için. Belki de kardeşlerim bu tür ayrıntıları paylaşmamalı çünkü içimde kötü bir ürperti olmadığından oldukça eminim. İyi bir ürperti.

Benim için ayağa kalktığında cazibe olduğunu düşündüğüm şeyi atlatabilirdim, ama gerçek bir fiziksel tepki? Aile dinamiğimiz berbat olabilir ama bu bir adım daha ileri gitmek olur.

Ya da yüz adım çok uzakta.

Günün geri kalanında yan yana çalışıyoruz, dokunmuyoruz ama şakalaşmalar ve cinsel hayatlarımız hakkında konuşmalar bitti.

Sesine nasıl tepki verdiğimi bir bilse... Bir ürpertiye bastırıyorum.

İğrenç. "Saat kaçta çıkabiliriz?" diye soruyor.

"Sanırım sana erken bir not vereceğim. Bütün gün çok çalıştın ve ilk kez bu konuda şikayet ediyorsun, yani bunu hak ettin."

"Tanrıya şükür." Darcy'nin gergin omuzları gevşer. "Yemin ederim varlığından haberdar olmadığım kaslarımı kullandım ve eve gidip küvette ıslanmak için sabırsızlanıyorum."

"Oh, gün bitti, ama daha bitmedi."

Sönüyor. "Ne?"

"İçkilerin ucuz olduğu ve biz ayaktakımının parasının yettiği salaş bir barda bira içmeye gelmelisiniz."

"Zorunda mıyım?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Kanun böyle."

"İnşaata özgü bir iş kanunu mu?"

"Şimdi anlıyorsun. Gel de diğer yarının yaşamasının nasıl bir şey olduğunu gör."

Bağışlanma dileyecekmiş gibi görünüyor ama yapmıyor. "Hadi yapalım şu işi. Önce nerede yıkanacağız?"

Kafam karışmış gibi yapıyorum. "Yıkanmak mı?"

Çok şirin." Zavallı Darcy ölmek istiyormuş gibi görünüyor.

"Gel hadi." Kolumu omuzlarına doluyorum ve o da geriliyor. Umarım daha önce ona verdiğim tepkiyi gördüğü için değildir, ama bunu fark etmemiş gibi yapıyorum. "Hadi şu içkileri alalım."

"Evet, lütfen."

Kahretsin. Şu anda ağzından çıkan ses bile yanlış. Neyim var benim?

Her zamanki mekânımızda, bazıları arkadaşımın evinde değil ama gerçek ücretli işlerde çalışan diğer çocuklarla tanıştık.

"Bu da kim? Çaylak mı?" Darcy ve ben masaya daha fazla bira getirdiğimizde Tucker soruyor.

"Bu benim ... Darcy'im. Bu Darcy."

"Ooh, yeni erkek arkadaşın mı?" Bane soruyor.

Darcy ve ben garip bir şekilde kıs kıs gülüyoruz. "Bunu almak ister misin?"

Darcy'ye sordum.

"Sanırım bu adamların hiçbirisi haberleri izlemiyor?"

"İşle ilgili bir haber değil, hayır," diyorum. İş arkadaşlarıma bakıyorum. "Ben Darcy'nin babasının piç oğluyum. Birkaç hafta arayla doğmuş ikizler gibiyiz."

Tucker'dan gelen yüksek sesli "Garip" sesinden önce bir sessizlik oluyor.

Aramızda gezinen meraklı gözler hiç durmuyor.

Elbette, benden o kadar da kısa değil, ama ikiz gibi bir Şey olduğumuz fikri çok saçma. Kardeş gibi bile grnmyoruz.

Belki de bu yüzden daha önce verdiğim tepkiyi verdim. Sesi kısık ve hırıltılıyken, kardeşime olabilecek en uzak Şey gibi görünüyordu.

Ama o benim kardeşim.

Ve bunu unutmamalıyım.

Ona verdiğim ufacık bir tepki igdseldi. O bir erkek ve seksi. Bir arkadaşlık kuruyoruz. Vücudum henüz ailenin yasak olduğu mesajını almadı.

"İçkiye ihtiyacım var," diyorum ve masadaki herkes gülüyor.

Ancak o zaman anlıyorum ki bir erkek kardeşim ve başka bir ailem olduğunu öğrendiğim için böyle düşündüğümü sanıyorlar, söz konusu aileye bakmamam gereken bir Şekilde baktığım için değil.

Kendime bir içki dolduruyorum ve o kadar hızlı içiyorum ki hasta olabilirim. Gerçi bunun birayla hiçbir ilgisi yok ve her Şey onunla ilgili.

Kardeşim.

Sikeyim.

"İyi misin?" Darcy soruyor.

Gülümsemeye zorladım. "Harika. Süper iyi. Evet. Güzel. Hatta inanılmaz."

Kafası karışmış görünüyor. "Sakıncası yoksa..." Hâlâ elimde tuttuğum bira srahisini işaret ediyor ve ona hiç vermediğimi fark ediyorum. Oops.

"zr dilerim. Tabii. Elbette."

"İyi olduğuna emin misin?" diye tekrar soruyor kendine bir içki koyarken.

"Evet. Gidip dart oynamalıyız. Hadi gel." Gömleğinin kolundan tutup onu barın arka tarafına, bilardo masalarının yanına doğru srklyorum.

Saat erken olduğu için mekan boş, ki bu iyi bir Şey. Kardeşim, asil ve düzgün Darcy Ritcherson'ın bu oyunu nasıl oynayacağını bilmediğini varsayıyorum.

Herkesin güvenliği için bu alan kalabalıktan uzak tutulmaktadır.

Darcy dartları tahtadan alır ve buraya getirir. "İlk kim gidiyor? En yaşlı olan mı?"

Biramı yere bıraktım ve dartları elinden aldım. "En güzeli." "Çok beklersin. Sen ve diğeri ikisi babamın sert burnunu almışsınız."

Onu görmezden geliyorum ve atışımı yapıyorum. Üçlü yirmiye nişan alıyorum ama altına düşüyor. Lanet olsun. Darcy'ye döndüm. "O geni atlama şansını nasıl yakaladın?"

Üstün genlere sahip olduğunu falan söyleyip geçiştirmesini bekliyorum ama öyle yapmıyor. Onun yerine benimle dart tahtasının arasına bakıyor.

"Bir sonraki atışımı yap. *Kardeşim*. Hızlı oyun iyi oyundur."

Şüphe gibi bir şey omurgamdan aşağı süzülüyor, neden böyle bir soruyu geçiştirdiğini merak ediyorum.

Bize benzemediğı için utanıyor olabilir ama neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum. Burnunun daha güzel olduğunu söylerken kesinlikle abartmıyorum. Ben de sert hatlarımı seviyorum ama aramızda en güzel olanın Darcy olduğunu inkar edemem.

Bırakmaya karar

verdim. Şimdilik.

"Pekâlâ." Ukalalık edip bir sonraki atışımı yaparken bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

Gözleri parıldıyor. "Çok uzakta."

"Lanet olsun. Hedefi tuttursaydım çok güzel olurdu." Bir göz attım ve dartımı tahtanın en altında, puanlama çemberinin içinde bile değilken buldum.

Hey, en azından duvarda değil.

"Bir atış daha. Sayılsa iyi olur," diye alay ediyor Darcy.

Bu sefer hedefi tam on ikiden vurdum ama sadece hedeflemediğim için. "Fena değil küçük kardeşim, ama seçkinlerin bunu nasıl yaptığını izle."

"Seçkinler, ha?" Kollarımı kavuşturuyorum.

Ve kardeşim tam bir gösteri midillisi olduğundan, benimle göz teması kurup dartı fırlattığında, dart tam hedefe isabet ediyor. Bunu da çok rahat yapıyor. Her şeyi yaptığı gibi.

Ona bakınca, evet, para diye bağıyor, ama davranışları sofistike ama gerçekçi diye bağıyor. Eski para ile yeni para arasındaki farka işaret etmesi gibi. Doğduğundan beri varlıklı bir insanın hayatını yaşadı, bu yüzden kendini nasıl taşıyacağını biliyor.

Bu ucuz bira içen dart uzmanı onun yeni bir yönü.

"Nasıl?" Ağzımdan kaçırdım.

"Biz zengin çocukları Oxford'da başka nasıl vakit geçirirdik sanıyorsunuz? Bu arada İngiltere'de içki içme yaşı sınırı on sekizdir. Dört yıl pratik yaptım ve bu işletme alanında yüksek lisans yapmadan önceydi."

"Ooh, süslü kardeşim muhtemelen kraliyet ailesiyle birlikte zenginler okuluna gidiyor."

"Yakın, ama hayır. Kraliyet ailesi çocuklarını İskoçya'daki St. Andrews'a gönderiyor. Oraya kabul edildim ama... Ben bir Ritcherson'ım. St. Andrews'dan çok daha iyiyiz."

"Kraliyet ailesinden... daha mı iyi?" Başımı kaşıyorum. "Biz daha değerliyiz."

"Daha fazla mı? Kraliyet ailesinden mi?"

"Kraliyet ailesi hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Ben bir Amerikalıyım. Buna ihtiyacım yok. Babamızın vasiyetindeki Ritcherson kan bağı maddesinin, ailenin kraliyet ailesi gibi olduğu izlenimini yarattığını biliyorum ama-"

"Biz medya kraliyet ailesiyiz, sevgilim." Darcy çok abartıyor ve bunun göstermelik olduğunu biliyorum ama... kahretsin.

Tam Darcy'yle eşit seviyeye geldiğimi düşündüğüm anda, o bana hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyor.

"Biraz daha bira?" Boş bardağımı kaldırıyorum. "Garip bir şekilde, sarhoşken daha iyi nişan alıyorum ve belli ki oyunumu geliştirmem gerekiyor."

"Belki yeterince sarhoş olursam, oyunum bizi eşitleyecek kadar acı çeker."

"Oh, açık."

İşte kardeşler böyle davranmalı. Birbirlerine sarhoş olmaları için meydan okuyup dartta kışıklarını tekmelemeye söz vermek.

Tamamen normal kardeşçe davranışlar. Uygunsuz bedensel tepkiler yok.
Seks hakkında konuşmak yok.

Bizde bu var.

Bizde böyle bir şey yok.

Ve bununla, yürüme yeteneğini kastediyorum. Ya da düzgün durabilmek.

Zil zurna sarhoşuz çünkü "Darcy Ritcherson yalan söyleyen bir yalancı!" Ne kadar içersek içelim, o darta hiç kötüleşmedi. Ben daha iyiye gittim ve sonra alkolün el-göz koordinasyonuna olan sınırını geçtim. Hiç hoş değildi.

Darcy bana sessiz olmamı söyleyene kadar yarı sakın sokaklarda bağırdığımı fark etmiyorum.

"Üzgünüm, gürültü polisi," diye fısıldıyorum. Ama bu bile bağırması olmalı çünkü beni tekrar susturuyor. "Az önce beni susturmadın."

"Seni susturdum ve eğer sessiz olmazsan, kışını burada bırakacağım."

Kontrolsüzce kıkırdıyorum. "Göt. *Göt* dedin." Yanağını çimdikliyorum.
"Aksanın çok tatlı."

Elimden kurtuldu. "Ve şimdi gece için misafir odamı teklif etmek yerine kendi evine dönmenin yolunu bulmana izin vereceğim."

Etrafıma bakıyorum, bir şekilde iş bölgesine geldiğimizi ve ofisin hemen yakınında olduğumuzu fark ediyorum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Şey, burada, ama evet." Bir sonraki bloğu işaret ediyor.

"İşe bu kadar yakın mı?"

"Bunun nesi yanlış?"

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Sanırım hiçbir şey, ama hayatın tamamen iş gibi hissettirmiyor mu?"

"İşin tuhafı, seni kanatlarımın altına aldığımdan beri, muhtemelen tüm iş geçmişimde yaptığımdan daha az iş yaptım. Bugünkü gibi şeyler yapmıyorum. İzin almıyorum."

"Yapmalısın."

Binasına vardığımızda cebinden anahtarları çıkarıyor ve lobideki güvenlik görevlisine başıyla selam veriyor. "Çok tatlısın ama eğer fark etmediysen, bir şirketi yönetmek hiç de kolay bir iş değil."

Zihnim bulanık ama çözüm bana basit görünüyor. "Eğer her şeyi kendin yapmak istemezsen, boşluğu doldurabilecek üç erkek kardeşin olduğunu biliyorsun. Junior daha büyük bir rol almak için can atmıyor mu?"

Darcy asansörlerin çağrı düğmesine basar. "Benim rolümü istiyor ve ben de savaşmadan vazgeçmeyeceğim."

Asansörün içinde tökezliyoruz ve ben küçük korkuluklara tutunurken başımı sallıyorum. "Ya hep ya hiç olması ve ikinizin de sorumlulukları paylaşmak istememesi bana çılgınca geliyor."

"Tabii ki anlamıyorsun," diye mırıldanıyor. Benim duymamı istediğini sanmıyorum ama ben duyuyorum.

Sustum çünkü sanırım sinirlerime dokundum ve çok iyi anlaşıyorduk.

Elliot Körfezi'ne bakan çatı katındaki dairesine vardığımızda ayaklarımı sürüyordum.

"Yatak," diye mırıldanıyorum.

"Bu taraftan." Barda gömleğinin kolunu nasıl yakaladıysam, o da aynısını bana yapıyor ve beni içinde yatak olan küçük bir odaya sürüklüyor.

İhtiyacım olan tek şey bu. Pelüş nevresimler yumuşacık ve başımı yastığa koyduğumda neredeyse uyuyakalmış oluyorum. Bu yüzden "Keşke sana ne yapacağımı söyleyebilseydim."

"Rüya mı görüyorum, hiçbir fikrim yok.
Ya da ne anlama geldiğini.

On iki

DARCY

Yavaşça yataktan kalkıyorum, vücudum geriye doğru sürüklenmiş gibi hissediyor.

bir kıyma makinesinden geçtim. Akşamdan kalma bile değilim, bu bir rahatlama, ama yatak odamda çıplak bir şekilde sendeleyip bir çift eşofman ve bir tişört giydiğimde, vücudumdaki her kas sempati için ağlıyor.

Bugün tam bir kabus olacak.

Mutfaktan sesler geliyor ve kapımı açar açmaz yemek kokusuyla karşılaşıyorum. Pastırma ve yumurta, belki de sosis ...

Wren'i mutfağında kendi evindeymiş gibi bulmayı umarak köşeyi dönüyorum ama gözlerim *ona* ilişir ilişmez -hayır- topuklarımın üzerinde dönüp yatak odama doğru yürüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Wren sesleniyor. "Sana kıyafet almaya."

Tüm yüzüm Wren'in parlak kırmızı boxer külotundan başka bir şey giymediği görüntüsüyle kızardı. Şımarık poposunu kavrayışları, tavadaki bir şeyle ilgilenirken geniş sırtının esneme şekli. Dar beli. Kalın kalçaları. Tüm o *ten* ...

İşkenceden kurtulmak için başımı sallıyorum ve sahip olduğum en kalın giysileri alıp dışarı çıkarken bakışlarımı kaçırıyorum.

"Şunları giy," diyorum ve hemen yanındaki tezgâhın üzerine fırlatıyorum.

"Teşekkürler. Pahalı dairenizin etrafında kokuşmuş iş kıyafetlerimi giymemi isteyeceğinizi düşünmemiştim."

Nihayet tişörtümü giydiğinde ona bakma şansı buluyorum, ama benim üzerimde bol dururken, onun üzerinde neredeyse çok dar. Allah kahretsin. Aynı şey eşofmanım için de geçerli ve utanmadan aletini yeniden düzenlemek için kendini kaplıyor.

"Yani biliyorsun, herhangi bir giysi hiç giymemeye tercih edilir."

"Birileri başka birilerinin pazuları olmasını kıskanıyor." Kaslarını esnetiyor ve ses tonu hafif olsa da neredeyse zorlama gibi geliyor. Tek yaptığım ona bakmak, kendime şişkin kaslarına bakmamam gerektiğini söylemeye çalışmak olduğunda, yemeğe geri dönüyor. "Neredeyse bitti."

Mutfağa hızlıca geçiyorum. "Ben kahve yapacağım."

Huzurlu bir sessizlik içinde çalışıyoruz, ancak aklımdan geçen düşünceler huzurlu olmaktan çok uzak. Aramızda kasıtlı olarak bıraktığım boşluğa rağmen hava gerginlikle çatırıyor. Vücut ısısı bana doğru ulaşıyor ve tenime elektrik gönderiyor gibi görünüyor.

"Dışarıda yemek ister misin?" Wren kahvaltımızı hazırladıktan sonra balkonu işaret ediyor.

"Kulağa harika geliyor." Biraz temiz hava kokusunun burnumdan gitmesine yardımcı olacaktır.

Geniş güverteme yerleştiğimizde, Wren sonunda tekrar konuştu.

"Şu suya bak."

Evim Elliot Körfezi'nden bir blok ötede ve manzarası nefes kesici. Beni bu daireye ikna eden şeylerden biri de buydu. İşe yakın olmak önemliydi ama kendimi yerleşmiş hissedeceğim bir yer bulmak da önemliydi. Son birkaç yıldır Londra'da çok zaman geçirmiş olsam da, ait olduğum yer burası.

"Bunu söylediğimi kimseye söyleme," diye başlıyor Wren, çakıllı sesi içimi derin, sızılı bir ihtiyaçla dolduruyor. "Ama o kadar da kötü değil."

Dudaklarım titriyor. "Milyon dolarlık bir manzara o kadar da kötü değil mi? Yarının manşeti bu mu olmalı?"

"Hıyarlık etme. Bunu söylemek benim için zor."

"Bizden nefret etmeye bu kadar kararlı olduğunuz için mi?"

"Evet, adil oynamıyorsun." Ben ona bakarken o da bana bakıyor ve yemin ederim hissettiklerimin bir kısmının bana geri yansıdığını görüyorum.

Bu da inanmak için can attığım lanet bir yalan. Wren aramızdaki bir şeyi düşünmek için bile fazla akli başında ve gerçekçi.

Çünkü ona ve dünyanın geri kalanına göre *ben onun kardeşiyim*.

Ama bunu bilsem bile, onun yanındayken, özellikle de bana öyle bakarken duyduğum sinir, flört etmememi imkansız kılıyor.

Gülümsememi saklamak için kahvemden bir yudum alıyorum. "Bu kadar karşı konulmaz olduğumu bilmek oldukça keyifli. Yılların nefreti gitti." Parmaklarımı şıklatıyorum. "İşte böyle."

"Ben de senin görüldüğünden daha alçakgönüllü olduğumu düşünüyordum."

"Sana bu fikri veren nedir?" Bir Ritcherson olmak belli bir üstünlük seviyesiyle birlikte geliyor ve bu şimdiye kadar bağ kurduğum bir şey olmasa da, yine de bunu oynamak için çaba sarf ettim. İnsanların benden beklediği kişi olduğumdan emin olmak için.

"Doğru ya. Bir an için helikopteri unuttum." "Ben de sana bir sır vereyim o zaman-"

Wren kafasını kaldırdı ve bana attığı bakış, söylemek üzere olduğum şey için fazlasıyla meraklı. "Bekle. Sen ..." Alnını ovuşturuyor. "Dün gece böyle bir şey mi söyledin? Sırla ilgili bir şey... ya da gerçekle..."

Oh, lanet olsun. Ondan gelen gürültülü horlamaların sözlerimi bastıracağından emindim. Ama avuç içlerimi nemlendiren, kalbimi çarptıran panikte bile, orada başka bir şey vardı. Onun duymasını *isteyen bir şey*.

Bunu inkâr etmekten nefret ediyorum ama başka bir yol da göremiyorum. "*Rüyada* beni mi görüyordun?" Alay ediyorum. "Wren, yakın olduğumuzu biliyorum ama biz *kardeşiz*." Bunu söylerken bile

Bu kelime midemi bulandırıyor ama dikkatini dağıtmaya yetiyor.

Gülüyor, şüphe sonunda yok oldu. "Evet, bence birbirinizle seks konuşmama kuralınız iyi bir kuraldı."

Teşekkürler.

"O zaman bana ne söylemek istiyordun?"

İlk itirafım, gerçekten söylemem gereken onca şey düşünüldüğünde zayıf görünüyor. "Dün çok eğlendim. Güzeldi. Bugün kendimi bir korku filminden sağ kurtulan tek kişi gibi hissetsem de, güzel bir değişiklik oldu."

"Bugün tekrar yapalım o zaman."

"Keşke, ama buna kesin bir hayır demek zorundayım. Dün zaten temizlenmesi gereken bir baş ağrısı olacak. İki gün üst üste ..."

"Eğer iki gün bile izin yapamıyorsanız, orada gerçek bir sorun var demektir." "Medya makinesi kimse için durmaz."

Bir an düşünüyor, büyük eli kare şeklindeki Ritcherson çenesinin üzerinde geziniyor. "Artık dört kişiyiz."

"Ne?"

"Dün gece kardeşlerinize güvenmenizi söyledim. Pislik olabilirler ama ne yaptıklarını biliyorlar. Şimdi de ben varım." Tatlı gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Ne yaptığımı bilmiyorum ama ben bir pislik değilim. Sen ve ben, onları dengeliyoruz."

Bizden bir ekip olarak bahsetmesinden hoşlandığımı görmezden geliyorum. "Bir sorun dışında. Sen bundan nefret ediyorsun."

"Evet, ama dünkü gibi. Tempo değişikliğinden hoşlandın ama denemeseydin bunu asla bilemezdin. Bir sürü şirketin var, sayamayacağım kadar çok işin var, eminim orada benim için de bir *şeyler vardır*. Bana her şeyi hemen öğretmeye çalışmak yerine, belki de yaptığınız şeylere bir bütün olarak bakabilir ve hoşuma gidecek kısımları olup olmadığını görebiliriz."

Bunlar ondan duyacağımı hiç düşünmediğim sözler. Heyecanla öne doğru eğildim. "Ciddi misin sen?"

"Neden olmasın?" Boyun eğmiş bir şekilde iç geçiriyor.

"Onun istediği buydu." "Bu neden umurunda olsun ki?

Ondan nefret ediyorsun."

Wren'in dudakları gerilir. "Biliyorum. Ama aynı zamanda beynimde bir sürü çelişkili şey de var. Bizim hakkımızda. Hakkında ..."

Nefesimi tutuyorum. Acaba o da benim hissettiğim kıvılcımı hissediyor olabilir mi?

Belki de beni kardeşi olarak göremiyordur?

Kendini aşma, Darce. Her ne kadar yapmamam gerektiğini bilsem de, elimde değil.

On dört yaşından beri Wren'i uzaktan izledim, sosyal medya hesaplarını takip ettim, kendimi onun yerinde hayal etmeye çalıştım... bir noktada çizgiler bulanıklaştı. Onun hayatı benimkiyle iç içe geçmişti. Ve şimdi, yetişkin birer birey olarak, her zaman birbirimizin hayatında olmamız gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

"Kaçırdığım her şey hakkında. Varisi olmak yerine onun piçi olmak," diye bitiriyor Wren ve ben sönüyorum.

Benim gibi düşünüyor olmasına imkân yok çünkü gerçeği bilmiyor. Ve her ne kadar umutsuzca ona söylemek istesem de, onun da bana karşı bir şeyler hissetme ihtimaline karşı uğruna çalıştığım her şeyi yıkamam.

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye onu rahatlatıyorum. "Yardımcı olur mu bilmiyorum ama bu ikimiz arasında bir seçim değildi."

"Evet, ama bu annelerimiz arasında bir seçim olduğu anlamına geliyor ve ben senin annenle tanıştım. Alınma ama adam yanlış seçim yapmış."

"Katılıyorum." Sözlerim o kadar yumuşak ki duymasını istediğimden emin değilim, ama tekrar yukarı baktığımda duyduğunu anlıyorum. O güzel yüz sabah güneşini öyle bir yansıtıyor ki içim acıyor.

"Evet... şey. O iş artık bitti, değil mi? Tüm bunları istediğimden hala emin değilim ama artık bunun benim seçimim olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar beni biliyor. Meraklı muhabirler hâlâ annemle ve benimle röportaj yapmaya çalışıyor ama paparazziler geri çekildi. Para hesabıma yattı.

hesapları ve tüm o sıfırları gördüğümde aklım başımdan gitti. O hayatı istesem de istemesem de buradayım ve korkup kaçmak hiçbir zaman bana göre olmadı."

"Hayır, sadece sorunu görmezden geliyorsunuz ve ortadan kalkacağını umuyorsunuz."

"Ama yine de *buradasın*." Beni şakacı bir şekilde dürtüyor. "Sanırım bunu en azından kendime borçluyum, bir denemek için."

"Pekâlâ o zaman. Bugün rolümü departman departman inceleyeceğiz ve neler bulabileceğimize bakacağız."

Wren gülümsüyor. "Londra'da yönetimi ele geçirip Junior'a haddini bildirmek istemem vahşi bir davranış mı?"

"Hem de çok. Ama birincisi, ne yaptığınızı bilmeniz gerekir ve ikincisi, benimle aynı ofise kalıcı olarak geri dönerse sizi affedeceğimi sanmıyorum."

"Şimdiden en sevdiğin kardeşin ben mi oldum?"

Yemek yemeye odaklanıyorum, bu soruya cevap vermeden önce lanet olası bir ölü olacağıma yemin ediyorum.

En sevdiğim kardeşim mi? Hayır, çünkü *lanet o l s u n* . O benim kardeşim değil.

Gerçeği kendime itiraf etmek bile riskli geliyor. Babam bana yapamayacağımı söylediğinden beri bu düşünceye sahip olmama izin vermedim.

Herkes beni Ritcherson'ın varisi sanıyor... Oysa ben bir Ritcherson değilim.

Olduğum her şey, sahip olduğum her şey Wren'e ait. Hayatını çaldığı için duyduğu suçluluk daha da derinlere iniyor ve bu kez daha karanlık bir tarafı var.

On dört yaşında Warren'ın biyolojik babam olmadığını öğrendiğimden beri, kim olduğumu sağlamlaştırmak için her zamankinden daha çok çalıştım. Bu benim hayatım, benim ailem, benim arkadaşlarım, benim lanet şirketim.

Ama bunların hiçbirisi gerçekten bana ait değil ve bu sır ortaya çıkarsa elimde hiçbir şey kalmayacağını biliyorum. Junior haberin üzerine atlar ve

Tobias onu takip ederdi. Hukuk ekibimiz vasiyetnameyi inceleyecek ve yıllardır kurulmasına yardım ettiğim bir şirkette hiçbir hissem kalmayacaktı.

Bunların hepsini biliyorum. Bu, yetişkin hayatım boyunca peşimi bırakmayan bir gelecek.

Ama şimdi, bu sırra her zamankinden daha sıkı sarılmama neden olan bir şey var.

Eğer Wren bilseydi... benden nefret ederdi.

Başka bir hayatta annem evlatlıktan reddedilirdi ve biz de mücadele ederdik. Hiç kimse olurduk. Tek başımıza. Wren benim olduğum yerde olurdu ama en azından birinin doğuştan gelen hakkını çalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek için bir nedeni olmazdı.

Warren'ın hepimiz için en iyi seçimi yaptığına inanmak zorundayım, ancak bazı geceler, geç olduğunda, içtiğimde ve Wren ekranımdayken, keşke annemi hiç seçmeseydi diyorum.

İmkansız bir pozisyonda yakalandım.

Dünyanın kardeşim sandığı bir adama karşı hisler geliştiriyorum.

Ve benim de onu arzulayarak ve bu dürtülerimi saklayarak beklemekten başka seçeneğim yok. Herkesten. İyilik için.

Bunun evrenin beni cezalandırma şekli olduğuna eminim. Bana bir erkekte istediğim her şeyi ver.

Ve o adamı asla sahip olamayacağım tek kişi yap.

On üç

Darcy kahvaltıdan sonra beni eve gönderdi çünkü hala Milyarderlerin artık işe takım elbise giymek zorunda olmadıkları fikrine katılıyorum, ancak çok dar eşofman ve tişört giyme konusunda da onunla aynı fikirde olabilirim.

İnşaat alanındaki adamlar bile buna kafa sallar.

Ofisim Darcy'nin evinin hemen yakınında olmasına rağmen, bir Uber'e atlayıp eve geldim, giyindim ve Remy ile birlikte dün gece barda bıraktığım iş kamyonuma geri döndüm.

Kamyonetime giderken, yola odaklanmış olması gerekirken Remy'nin bakışları beni yakıyor.

"Bütün gece nerede olduğunu bana söylemeyecek misin?"

"Kardeşçe esaret." Bunu söyledikten sonra yüzümü buruşturmam tamamen istemsiz, çünkü kardeşimin ne kadar seksi olduğuna dair geçici düşüncelerim aklıma geliyor. "Bağlanma. *Bağlanma*. Yani bağlanma." Ürperiyorum.

"Kardeşçe esaret. Şaşırdığımı söyleyemem." Kendi özel şakasını yapıyormuş gibi sırtıyor.

"Ha?"

"Siz ikiniz tanıştığınızda ya da en azından o bizim eve geldiğinde ve ben ikinizin birlikte yattığınızı düşündüğümde, tam bir titreşim vardı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen. Dur."

"Bitirmeme izin verin. Daha sonra Google'da biraz araştırma yaptım ve terapistimle de konuştum-"

"Ben ve kardeşim hakkında mı?" Ne oluyor lan?

"Hayır, merak ettim. Ailemiz her zaman küçüktü ve bu yüzden benimle hiçbir ilgileri olmamasına rağmen tüm bu kardeşlere sahip olmanız aklıma takıldı. Demek istediğim, bazı şeyleri araştırdım. Birlikte büyümemiş kardeşlerin birbirlerine aşık olmalarının yaygın olduğunu biliyor muydun? Ailevi bağı romantik bir bağ sanmakla ilgili bir şey bu."

"Beni ve kardeşlerimi kurduğun hastalıklı fantezilerin dışında bırakabilir misin lütfen?" Ya da Darcy'nin dün gece söylediği ve yaptığı bazı şeylere karşı hafif bir çekim hissettiğim için kendimi yozlaşmış bir sapık gibi hissetmemek için konuşmaya devam edebilirim.

Bu sabah daha iyiydi ama normale döndüğünü söyleyemem. Bana örtünmemi söyleme şekli çok tatlıydı. "Çok şirin" neredeyse ağızımdan çıkacaktı ve nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çıplak tenime bakmak zorunda kalmamak için kıyafet giymemi istediğini düşünmeden edemiyordum. Namuslu biri gibi görünebilir ama namuslu olmadığını biliyorum.

Neden hâlâ bunu düşünüyorum?

Silkeleniyorum.

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyor Remy. "Eğer kardeşinden etkilendiysen, bunun için seni yargılamam. Ya da seni suçlamazdım. O çok seksi."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Merak etme kuzen. Sahip olamadığım erkeğime sırılsıklam aşığım. Bu yüzden terapi."

Evet, benimle ilgili konuyu kapatalım ve onun berbat aşk hayatına geçelim. Remy eski sevgilisiyle ağır şeyler yaşadı ve Sanden'da harika bir adam bulsa da, sorunları sağlıklı bir şeye başlamaları için çok derin.

Bunu ben söylüyorum, sağlıklı ilişkilerin poster çocuğu.

Ama kuzenimizin zamanı doldu. Kamyonetimin yanına yanaşıyor, ben de iniyorum ama kapıyı tekrar kapatmadan önce, "Benimle kardeşlerin seks yapması hakkında çok tuhaf bir konuşma yaptığın için teşekkürler. Tek söyleyebileceğim, tek çocuk olduğun için şanslı olduğun."

Kapıyı kapatıyorum ama hala arkamdan seslendiğini duyuyorum.

"Bildiğim kadarıyla! Bana dünyayı sunan zengin üvey kardeşlerim nerede?"

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum, ama ofise doğru giderken sözlerini tekrar düşünmeden edemiyorum.

Remy bunu Ritcherson'ların bana dünyayı sunması olarak görüyor ama Darcy'nin sözlerine bakılırsa sanki bana hak ettiğim şeyi sunduğunu düşünüyor. Belki de bunu hak ettiğine hiç inanmıyor.

Ki bu hiç mantıklı değil. Çünkü doğuştan hepsi onun.

Tabii... Warren'ın annemi kendi annesine tercih etmesi gerektiğini gerçekten düşünmüyorsa.

Bu yüzden mi bu kadar çok çalışıyor? Dünyaya, kendine ve babamıza Warren'ın doğru seçimi yaptığını kanıtlamaya mı çalışıyor?

Çok büyük bir baskı olmalı ve şimdiye kadar yıkılmadığına inanamıyorum.

Yine de içimi kemiren başka bir şey daha var. Bana gerçeği söyleyebilmeyi dilediğini söylüyor. Hayal gördüğümü söylüyor ve bu akla yatkın. Sarhoştum ve bu sabah uyandığımda rüya gibi geldi ama dakikalar ve saatler geçtikçe bunun olduğuna daha çok ikna oluyorum.

Eğer durum buysa, benden ne saklıyor? Ritcherson ailesinin en büyük sırrı olmamam mümkün mü?

Kim bilir, belki dışarıda bir yerlerde başka bir kardeşimiz daha vardır. Darcy'den bile daha yaşlı biri. Belki Darcy gerçek varis olmadığını biliyordur çünkü başka bir Warren ortalıkta habersizce dolaşıyordur.

Hmm, hayır, bu olamaz. Warren neden DNA'sını paylaştığı başka biriyle değil de benimle uzlaşmak istesin ki?

Ya Fiona Darcy'nin doğum tarihi hakkında yalan söylediyse ve o aslında benden küçükse? Bunu ona hiç yakıştıramadım. Bu Darcy'nin neden şirketi hak etmediğini düşündüğünü açıklar. Başından beri bana neden bu kadar iyi davrandığını.

Şüphe devam ederken, kendime olayları çok fazla yorumladığımı söylüyorum ve unutmaya çalışıyorum.

Ofis binasının karşısındaki kafeden kahve alıp Darcy'ye her zamankinden sipariş ediyorum çünkü eminim bu sabah evden çıkar çıkmaz işe gelmiştir ve dün kaçırdığı her şeye gömülmüştür. Kendisi kahve almayı akıl edemezdi. Genelde kahve alması için birini gönderir.

Gördüğünüz gibi, yetki devri yapabiliyor ama umarım hayatını kolaylaştırmak için bana devredecek bir şeyler bulabilir. En azından ben her şeyi öğrenirken. Çok uzun zaman olmadı ve hala MediaCorp'ta kalıcı bir rol alma konusunda emin değilim - belki üç ay sonra inşaat işime geri döneceğim, belki de dönmeyeceğim - ama burada olma arzum şimdiden arttı.

Meraklı bir yabancından hafif ilgili bir yabancıya dönüştüm ve bunların hepsi Darcy ile ilgili. Bana sunduğu her şeyi hak ettiğime inanmanın eşiğindeyim.

Yine de kararsız, kararsız. Beynim kolayca yönlendirilebiliyor, herkes hakkında en kötüsünü düşünebiliyorum ve Darcy'nin ofisine girip bilgisayarın başında Tobias'ı bulduğumda her şey yerle bir oluyor.

"Darcy nerede?" Ben soruyorum.

"Londra. Yolda. Muhtemelen şu anda Dakotas üzerinde bir yerdedir."

Bana herhangi bir uyarıda bulunup bulunmadığını görmek için cebimden telefonumu çıkardım ama hayır. Haber vermedi. "Bana söylemedi."

"Bu bir son dakika olayıydı. Beni arayıp seni eğitmeyi üstlenmemi istedi."

Yirmi iki yaşında görünen en küçük kardeşime bakıyorum. "Sen? Sen hâlâ üniversitede falan değil misin?"

"İşletme okulu." Başını eğiyor. "Söyle bakalım. MBA'ini nerede yaptın? Oh, bekle ..."

"Seninkinin henüz olmadığını düşünürsek, eşit şartlarda olduğumuzu söyleyebilirim."

Bana öyle bir bakıyor ki, ne söyleyeceğini duymama bile gerek kalmıyor. Ama yine de söylüyor. "*Asla* eşit bir oyun alanında olmayacağız."

"Buraya ait olmadığım için mi? Junior sana bunu mu söylüyor? Gerçekten onun etkisinde bu kadar kolay mı kalıyorsun?"

Gözlerindeki hızlı belirsizlik, tam on ikiden vurduğumu anlamamı sağlıyor. Onlarla geçirdiğim kısa anlarda Tobias'ın yönlendirme için hep Junior'a bakması, Junior'ın liderliğini takip etmesi ...

"Biliyor musun, Junior'ın tüm kararlarını senin yerine verdiği izlenimine kapıldım. Beni eğitmen için sana izin verdi mi? Bunun riskli olduğunu düşünüyorum. Peki ya

-" Soluk soluğa kaldım. "Ya bana gerçek bir şans verseydin ve benden hoşlansaydın? Korkunç!"

Çenesi tekrar sertleşiyor ve bana Junior'ın sinirli suratını hatırlatıyor. Aslında bu onun her zamanki yüzü. Kızgın olduğumda ben de böyle mi görünüyorum?

Tobias dişlerini sıkarak, "Bu asla olmayacak," diyor.

"Mm, bana bir meydan okuma gibi geliyor. Bugünkü dersimize zeytin dalı dediğim bir şeyle başlayalım. İşte kardeşim için özel olarak aldığım kahve." Darcy'nin fincanını uzattım.

"Burada olacağımı bile bilmiyordun."

"Hey, hangi kardeş olduğunu söylemedim ve Darcy'nin onu içmeyeceği de kesin."

"Kesinlikle," diye yankılanıyor. Neden bilmiyorum ama küfürlü kelimeler İngiliz aksanıyla her zaman daha komik geliyor. Gerçi Tobias'ın İngiliz aksanı kadar belirgin değil.

Diğer ikisi. Darcy'nin anlattığına göre, Tobias İngiltere'de yatılı okula gitmiş ama üniversite için Amerika'ya gelmiş. "Çok görgüsüzsün. Hiç ... Ritcherson değilsin."

"Teşekkürler. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Şimdi işe koyulalım ve beni kendinizden biri olarak kabul etmenizin ne kadar süreceğini görelim."

Tobias'ın gözleri çelik gibi ama dudakları yukarıya doğru dönüyor. "Bu asla olmayacak."

Sekiz saat boyunca Tobias'a beni sevdirmeye çalıştıktan sonra, çatlamaya başladı. Bunu hissedebiliyorum.

Elbette, onunla konuştuğumda hala bana ters ters bakıyor, ama bir şaka yaptığımda gözlerindeki eğlenceyi görüyorum. Ya da gerçekten aptalca bir şey söylediğimde. Hey, ben sadece eğlenmek için buradayım.

Tobias ve Junior'ın bana karşı neden temkinli olduklarını anlıyorum. Uzun bir süre ben de onları kabul etmek istemedim. Kendimi Ritcherson'lardan ayırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama Darcy'de diğer kardeşlerimi de tanımamı sağlayan bir şey var.

İkisinin de Darcy kadar iş odaklı olduğunu biliyorum, ama bunu gönüllü olarak mı yoksa zorunluluktan mı yapıyorlar? Bu zorunluluğu bir onur nişanı gibi mi taşıyorlar yoksa hep bildikleri bir şey olduğu için mi?

Açgözlü mü yoksa verici mi? Bana karşı hariç. Ama yakın oldukları insanlara karşı.

Yakın oldukları biri var mı? Arkadaşları var mı? Gerçek arkadaş diyebilecekleri biri. Sadece Ritcherson pastasından bir parça isteyen biri değil.

Aramıza örülen duvarları yıkmazsak belki de asla bilemeyeceğim. Warren Ritcherson'ın annemden uzaklaştığı gün, ilk tuğlanın konulduğu gündü. Otuz yıl sonra, belki de duvar yıkılamayacak kadar yüksektir.

Hayatlarına girip her zaman istedikleri uzun zamandır kayıp bir kardeş gibi karşılanmayı bekleyemem. Ama... Darcy bunu yaptı. Bunun için onu takdir ediyorum ama sanırım ben bu konuda daha çok Junior ve Tobias gibiyim. Babamıza iyi davranacaklarına dair söz vermişlerse ne olmuş? O artık ölü. Verdikleri boş sözleri yerine getirmek zorunda değiller.

Ama Darcy öyle. Çünkü o böyle bir adam.

En azından yerlerimiz değişseydi, tamamen umutsuz bir vaka olmayacağımı biliyordum. Darcy büyüüp sadık ve olgun biri olabiliyorsa, benim de iyi bir insan olma şansım vardı.

Merak ettiğim tek şey, eğer bana bir şans verilseydi, bunu kullanırmıydım? Yoksa küçük kardeşlerim gibi mi olurum? Görünüş olarak onlara çekmişim. O veletlerle başka ne ortak noktamız var?

Darcy'nin bizden başka ne farkı var?

Arabaya doğru giderken telefonum çalıyor ve İngiltere'den bir numara çıkıyor. Kim olduğunu bilmediğim halde kendimden çok emin bir şekilde cevap verdim.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" Çığlık atıyorum.

Darcy'nin sıcak kıkırdaması kulağımı dolduruyor.

"Ben... üzgünüm."

"Hmm, sesin pek üzgün gelmiyor. Ee, hikaye nedir? Orada büyük bir haber mi var? Kanallarımızdan birindeki spikerlerden biri dünyaya siktir olup gitmesini falan mı söyledi?"

"O kadar da felaket bir şey değil. Küçük çaplı bir online medya kuruluşuyla bir birleşme anlaşması suya düştü ve ben de burada onları yeniden masaya oturtmaya çalışıyorum."

"Yani beni Toby ile bıraktın."

"Onun yerine Junior'ı eve göndermemi mi tercih edersin?" "Tabii ki hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Uzun süreliğine gitmeyeceğim. Sadece her şeyi düzeltecek kadar..."

"Daha iyisini bilmesem, benden kaçtığını söyledim." Şaka yapıyorum. Coğunlukla.

Ofisine girdiğimde onu gitmiş bulmamın, içimde sakladığım bazı ailevi terk edilme sorunlarını ortaya çıkarmadığını itiraf etmek istemiyorum. Çok güzel bir gece geçirdik ve sonra ortadan kayboldu.

Onun kardeşim olduğunu unutmuş olabileceğim iki zayıf, kısa anda aklımı okuyabileceğine dair bilinçli bir paranoya üzerime çöküyor.

"Neden böyle söyledin?" Sesi o kadar tiz ki yüzümün önünde kırmızı bir bayrak sallıyor gibi. "Senden kaçmak için hiçbir nedenim yok. Hem de hiç."

"Hey, tamam, sakın ol. Şaka yapıyordum." Ama tıpkı Tobias'ın kendi adına düşünmemesine sinirlendiğimde olduğu gibi, haklı olabileceğimden endişeleniyorum.

Ve eğer benden kaçıyorsa, bunun söylediğim ya da yaptığım bir şey yüzünden olduğunu varsayabilirim. Ya da düşündüğüm.

"Hey, soru," diyorum.

"Ateş et."

"Bana bahsetmediğiniz herhangi bir ESP ya da durugörü yeteneğiniz var mı?"

"Ne? Bu da nereden çıktı?"

"Ağabeyimi tanımaya başlıyorum." Resmi doğum çizgisine dair düşüncelerim tekrar aklımdan geçiyor ve bunun nedeni hala paranoya olabilir, ama sırrı hatırladım. Sarhoşken bana söylemek istediği şey. *Gerçeği.*

Gerçek ne lan?

"Hey, Darce? Gitmem gerekiyor. Bir telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyor."

"Sonra konuşuruz." Benden kurtulduğu için mutluymuş gibi aramayı benden önce bitiriyor.

Rehberime girip annemin numarasını tuşluyorum ve hayatımda ilk kez her şeyi duymaya hazır oluyorum.

Kim olduğumu kabul etmeye hazırım. Nereden geldiğimi.

Umarım annem aradığım cevaplara sahiptir.

Bu ailenin dolaplarında başka ne iskeletler olduğunu öğrenmeye hazırım.

On dört

DARCY

Wren'in sorunlarından kaçmamakla ilgili tüm konuşmalarına rağmen benimkinden kaçmak için mükemmel bir iş. Gerçi teknik olarak koşmadım, uçtum. Arada bir fark var.

Muhtemelen.

Ama nasıl olursa olsun, Seattle'dan ayrılmak zorundaydım. Yardımı olmadı.

Burada ne kadar kalacağımdan emin değilim ama Wren'den sahte acil durumlarla ancak bu kadar uzun süre kaçabilirim.

Geldiğimde Junior'ın bana sorduğu ilk soru ne zaman tekrar gideceğimdi. Ona verecek bir cevabım olmaması onu her zamankinden daha asabi yaptı ve ben de pek Bay Günışığı sayılmam. Ofisteki herkes bizim hedefimizden uzak durmak için elinden geleni yaptı.

Uykusuzum. Evde olmak istiyorum. Ve... Wren'i özlüyorum.

Avuçlarımı kan çanağına dönmüş gözlerime sürterek ona mesaj atmayı erteledim. Telefon görüşmesi planladığımdan daha ileri bir adımdı ama ona bir açıklama borçlu olduğumu düşündüm ve şimdi ona bir açıklama yaptım, hepsi bu. Temasa gerek yok. Bundan sonrası soğuk hindi.

Şimdi Londra'dayım, biraz mesafe alana kadar kıcıımı kaldırmayacağım. Cazibe acı verici bir rahatsızlık, ama geliştirdiğimiz bu dostluk bundan daha kötü. Ona teslim olmam an meselesiydi.

Wren'e güvenmeme, ona saygı duymama ve açıkçası onun kemiklerini sızlatmak istememe rağmen, bu benim kimseye güvenemeyeceğim tek şey.

En azından o.

"Bana çok fazla güveniyorsun baba," diyorum ofisimin tavanına bakarak.

Şehirdeki daireme gitmeliyim ama orası boş olacak ve burada kafamı dağıtabilirim. Junior'ın Pazartesi günü için planladığı toplantılar listesinde geziniyorum ve kendimi "gözlemlemek" için davet edersem yüzünün alacağı ifadeyi hayal ederek birkaç dakikalığına kendimi eğlendiriyorum. Ama bir gün boyunca Bay Tamirci rolünü oynadıktan ve ardından dokuz saatlik bir transatlantik uçuşundan sonra, işim kontrolden çıkmaya başlıyor. En azından saat farkından dolayı hâlâ birkaç saatlik işim var.

Saate bir daha baktığımda saat üç buçuktu ve ben hâlâ yorgun olmaktan çok uzaktım. Cumartesi olduğu için teknik olarak yarın -bugün?- ofiste olmam gerekmiyor ama bu beni daha önce hiç durdurmadı. Junior burada olacak ve onun birkaç tüyünü kabartmadan mükemmel bir uçuşu boşa harcamayacağım. Kardeşler ne içindir?

Bu düşünce üzerime derin bir yalnızlık hissi çökertiyor. Junior ve Tobias başımın belaları ama birlikte büyüdük, birbirimizi kendi işlevsiz yöntemlerimizle seviyoruz. Bilseler bana gerçekten sırtlarını dönerler miydi?

Tabii ki yaparlar.

Viskiyi almak için içki dolabıma doğru yürüyorum. Wren'le içerken yaptığım gibi bardaklarla uğraşmıyorum; doğrudan şişeye gidiyorum. Bu iyi bir şey. Zengin ve sıcak, aşağı inerken yumuşak bir şekilde yanıyor. Sıcaklık midemde toplanıyor ve masa sandalyemde arkama yaslanıyorum, Londra'nın parlak ışıkları penceremin altına yayılıyor. Buradaki tek ışık benim bilgisayarımdan ve koridorun sonundaki bilgisayardan geliyor. Sayamayacağım kadar çok kez aynı pozisyonda, aynı sandalyede oturdum.

Belki Wren haklıdır. Belki de hepsini yapamam.

Uzun bir yudum daha alıyorum ve sonra yanmanın bir kısmını boşaltmak için hafifçe öksürüyorum. Düşüncelerimin bulanıklaştığı ve çekingenliğimin gevşediği o muhteşem yere kadar içmem uzun sürmüyor. Bu konuyu fazla derinlemesine düşünmemeye çalışarak, her zaman yapacağımı bildiğim gibi telefonumu elime alıyorum ve fazlasıyla aşına olduğum bir sosyal medya hesabına giriyorum.

Wren Porter.

Gülümserken, yürüyüş yaparken, içerken ya da parkta çekilmiş fotoğraflarının ardı arkası kesilmiyor. Sıkı iş kıyafetleri, yumuşak eşofmanları ve küçücük bir mayoyla çekilmiş muhteşem bir fotoğrafı. Dilim viski dudaklarımda geziniyor ve fotoğrafı büyütmek için üzerine tıklıyorum. Tüm o teni, o kasları içime çekiyorum. Güneşten doğan hafif çillerini ve mayosunun içinde kaybolan saçlarını.

Ve ... bekle.

Başparmaklarımı dışarı doğru kaydırıyorum, fotoğrafı yaklaşıtıyorum... yaklaşıtıyorum... ve orada, tüm pikselli güzelliğiyle, Wren'in sikinin izi var. Suçluluk duygusu üzerime çöküyor ama daha derin, daha karanlık bir şey tarafından bastırılıyor. Yumruğumu ısıyorum, yakın çekimi kaybediyorum, ama şimdi onu gördüm, onu göremiyorum ve kendimi uyarırken bile, kendime bunu yapmamamı, teslim olmamamı söylerken bile, telefonumu masamın üzerine koyuyorum ve fermuarımı çekiyorum.

Dün gece Wren'i yatırdıktan sonra, bütün gün üzerinde çalıştığımız tahta kalaslar kadar sertleşmişim ama kendime dokunmayı reddettim. O yan odadayken, düşündüğüm kişinin o olduğundan eminken olmazdı. Ama şimdi, aramızda neredeyse beş bin mil ve dokuz saat varken, kendimi durdurmanın bir yolu yok.

Acıdan sertleşmiş sikimi serbest bırakıp elimi etrafına doluyorum.

İlk vuruş çok ihtiyaç duyduğum rahatlamayı ama daha çok o yakıcı suçluluk duygusunu getiriyor. Yine de gözlerimi onun fotoğraflarından çekmeme yetmiyor. Kafamın arkasındaki ses, *hayır, yanlış, biri öğrenecek*, diyor ama boştaki elim uzanıyor, telefonumu alıyor ve fotoğraflarında yavaşça geziniyor.

Buruşuk saçları, o tatlı gözleri, güçlü çene hattı ve kalın boynunun başı arkaya eğikken çok cazip görünmesi. Başka bir üstsüz resmini buluyorum, bu sefer sik izi yok ama o mükemmel meme uçları ve sıkı göğüs kasları dikkatimi çekiyor. Dilimi üzerlerinde gezdirdiğimi, tuzlu tenini tattığımı, göğsünde derin bir homurtu çıkardığımı hayal ediyorum.

Kontrolün bende olmasını seviyorum.

Kelimeleri sanki az önce söylemiş gibi duyuyorum ve artık telefonumu tutamıyorum. Gözlerim kapanıyor, başımı sandalyeye yaslayıp bilerek otuz bir çekiyorum. Dizlerinin üzerinde, kalçalarımın arasında gördüğüm Wren'di. Wren'in elleri kalçalarımın bastırıyor, onları birbirinden ayırıyor. Wren eğiliyor, dilini yarığıma daldırıyor ve sonra çakıllı bir kahkaha atıyor. *Artık kontrol bende.*

Tanrım, sanırım hep öyleydi.

Mutfağıma girip ellerimi külotunun altındaki o sert, yuvarlak kalçaların üzerinde gezdirme hayaliyle kendime işkence ediyorum. İnce pamuğu aşağı itiyorum. Çaresiz sikim kalçaların arasında durana kadar yaklaşıyorum.

Kalçalarındaki kıllar, büyük, kalın elleri, dart atarken kurduğu o sabit göz teması. Sanki bana bakıyormuş gibi. Beni görüyormuş gibi. Bana yapmasını istediğim tüm iğrenç şeyleri okuyor ve bunu sorun etmiyor.

Elim saçlarında, Wren sikimi boğazına kadar emiyor.

Uzunluğumu daha sert, daha hızlı pompalıyorum, sonunda en derin dürtülerime teslim olurken toplarımı diğer avucumda tutuyorum. Sonunda Wren'in bana ondan istediğim her şeyi verdiğini gördüğümde. Birlikte olduğumuz görüntüler, dizlerinin üzerinde, dili ağzımda, içime girerken üzerimde geziniyor. Suçluluk duygusu tekrar beni ele geçirmek için mücadele ediyor, ama ben onu aşağıya, daha da aşağıya itiyorum, kendime tamam diyorum. Artık çok geç. Kimse bilmeyecek.

Sadece bu seferlik.

Wren'le birlikte olmak için tek bir zaman, başka hiçbir şeyle karıştırılmadan. Bunu hak etmiyor muyum? Kendime ayıracağım bu küçük anı hak etmedim mi? Çıkardığım sesler

Teninin hissini, kokusunun tanıdık kokusunu yeniden canlandırırken, beni becerirken yaptıklarını hayal etmek tam bir işkence. Kendini sona getirirken kulağımın dibindeki sesinin tınısı.

"Darce..."

Siktir, siktir,

siktir. Wren.

Kravatımı gevşetmek, üst düğmemi yırtıp açmak için çabalıyorum. Tenim sıcak ve gergin, taşaklarım yukarı doğru çekilirken, şehvetli basınç artarken başımdan ayak parmaklarıma doğru ateş gibi bir his yayılıyor. Omurgamın dibinde birikiyor, beni kızdırıyor, gelecek olanı ima ediyor.

Saçlar, çiller, gözler... Kaslar, meme uçları, eller, kış...

Şu sik izi.

Kavisli, kesik kafası. Mayosunu indirip dudaklarımı tepesine yapıştırışım. Tadına bakardım. Tadını çıkarmak. Onun dölüyle uçmak. Sikim yumruğumda kalınlaşıyor ve sonunda orgazm oluyorum. Gömleğime düşen ilk fişkırmaıyı kaçırıyorum ama geri kalanını yakalamayı başarıyorum. daha da büyük bir karmaşa yaratır.

Fark etmez. Gömleğim boğucu, arkası sıırılsıklam, nefesimi tutmaya çalışırken ceketim sauna gibi.

Ellerimi yıkamak için banyoya giriyorum, sonra kravatımı ve ceketimi fayansın üzerine atıyorum. Derimin altında yanan ihtiyaç nihayet sönmüş, nefesim neredeyse normale dönmüşken, beynim tekrar çalışmaya başlıyor.

Ve hazzın ardından suçluluk duygusu beni fena vurdu.

Wren'in üzerinde mastürbasyon yaptım.

Sadece o... o... şey, bizim o lanet *B-kelimesi olduğumuzu* düşünmekle kalmıyor, aynı zamanda gerçekten arkadaş oluyoruz.

İnliyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum, bunun ona ihanet etme yollarımın listesine eklenecek bir şey daha olduğunu fark ediyorum. Onun hayatını çalmak benim için yeterli değildi. İlişkimiz hakkında ona yalan söylemek benim için yeterli değildi.

Hayır. Ben de gidip kendimi onun yerine koymalıydım.

Ve bu düşünceyi kabul etmekten bile nefret etsem de... biliyorum ki şimdi yaptım, yine yapacağım.

Wren derimin altında ve ben sadece sel kapılarını açtım.

On beş

Annemin gitmeyi çok sevdiği kafede oturup beklerken, **bir**
şeyler yapmadığım için pişmanlık duyuyorum.

İrlanda kahvesi sipariş ediyorum. Kahveyi tut.

Annemin Ritcherson'ların ne sakladığına ışık tutabileceğini umuyorum ama içimde bunu mahvedecek bir şey aradığıma dair gerçek bir korku var.

Darcy ve ben yakınlaşıyorduk. Hemen kaynaştık, itiraz etmeme rağmen. Ama ona her zaman saygı duydum. Kendini taşıma şeklinden, benden vazgeçmeyişine kadar. Onu içeri almamı sağladı.

Minnettar olmalıyım ama çok düşünürsem aslında korkuyorum. Bağlanmaktan korkuyorum. Zaten korkuyorum.

Kendimi sabote mi ediyorum? Onlar bana bunu yapmadan önce yeni ailemle ilişki mi kesmek için bir neden mi buluyorum?

Daha önce hiç umursamamıştım. Warren benim gözümde bir pislikti ve kardeşlerim de tanımadığım insanlardı. Onları hâlâ tanımıyorum ama Darcy çabalıyor. Gerçekten çok çabalıyor.

Annem bana cevapları verebilir mi ya da bu durumla ilgili yeni bir şey söyleyebilir mi bilmiyorum ama annem yıllardır bana bu hikayeyi anlatmak istiyordu ve ben hiçbirini duymak istemiyordum.

Onu aradığımda arkadaşlarından biriyle kız kıza bir geziye gitmişti, bu yüzden her bir detayı düşünmek için günlerim vardı.

Warren'ın bana bıraktığı ve açmayı reddettiğim o boktan mektubu okumak bile aklıma geldi ama bu konuda kendimi tuttum. Kızgınlığım her zaman ona karşı olmuştur. Tüm aile olduğunu sanıyordum ama Darcy ve hatta biraz da Tobias varken onlardan nefret edemiyorum. Junior başka bir hikaye, ama Darcy'nin bile ona katlanamadığı izlenimini edindim. O kendini beğenmiş bir dangalak, bu yüzden benim küçümsemem aile dramından kaynaklanmıyor.

Bunu söylerken bile -aile draması- bir şey ifade etmiyor. Onlar benim ailem. Onlar benim kanımdan. Ama hiçbirisiyle aramda bir bağ yok. Darcy ile olduğu gibi değil. Ve bu çok fazla bir bağlantı olabilir.

Remy her ne kadar birlikte büyümeyen kardeşlerin aralarındaki bağı karıştırmalarının olağan bir durum olduğunu söyleyerek beni rahatlatmaya çalışsa da ben bunun için başka psikolojik nedenler bulmaya çalışıyorum. Mesela Darcy benim alternatif gerçekliğim ve bu yüzden, gerçekten, sahip olabileceğim yaşam tarzına ilgi duyuyorum. Kendimi becermek istiyorum. Kardeşimi değil.

Annem içeri girdiğinde tekrar ürperiyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum. Özgürlüğüne düşkün ama ateşli bir kadın. Sonuna kadar sadıktır ve hatalı olsanız bile sizin için savaşır. Kendisini hamile bırakıp terk eden adama hâlâ arka çıkmasının nedeni de bu.

"Kötü kahve mi?" diye soruyor. "Limon emmiş gibi görünüyorsun."

"Kahveyle bir ilgisi yok." İyi bir çocuk gibi yanağından öpmek için masadan kalkıyorum. "Seninkini sipariş ettim." Karşılıklı otururken kahveyi uzatıyorum. "Yolculuğun nasıldı?"

"İnanılmaz. Yüz bakımı, masajlar, şarap içmek. Tekrar gitmek istiyorum." "Kulağa bir parti gibi geliyor."

"Evet, öyle. Ama senin neyin var? Telefonda sesin perişan geliyordu."

"Dramatik davranıyorsun."

"Öyle miyim?"

Kendime sormamı söyledim. Cevap almak için. Ama kelimeleri bulamıyorum, bu yüzden gözlerimi kaçırıyorum ve kahvemi biraz daha yudumluyorum.

"Bu kardeşlerinle mi ilgili?"

Hâlâ ağzından çıkan ses çok yabancı ve tuhaf. "Can you ... onlara böyle demeyecek misin? Belli ki ikisi benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, diğeri de ..." Diğeri ise tarif edilemez.

"Darcy?" Ya sezgileri kuvvetli ya da onlarla ilk tanıştığım da benim anladığımın aynısını anladı. Darcy tuhaf biri.

"Evet."

Şimdi bakışlarını kaçırma sırası onda.

"Ne var? Ne oldu?" diye sordum.

"Diğeri üçünüze benzemiyor." Ses tonunda bir şey var.

Bir şey... umutlu? Hüzünlü mü? Şüphelerimi artırıyor. "Ne biliyorsun?"

"Ne demek ne biliyorum?"

"Sanırım... Sanırım Darcy'nin bir sırrı var ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum ama sen bana yıllar önce tam olarak ne olduğunu anlatmadıkça bunu çözebileceğimi sanmıyorum. Sen, Warren ve Darcy'nin annesi nasıl oldu da bir aşk üçgeninin içine düştünüz?"

"Bana sorarsanız pek de üçgen sayılmazdı. Onu sevmiyordu. Sevmiyordu bile..." Kendini durduruyor.

"Ne bile değildi?"

"Benim bir aptal olduğumu söyleyeceksin."

"Buranın yargılamama bölgesi olduğuna karar verdim." "Ne zamandan beri?"

"O zamandan beri..." Gömleğimin yakasını düzeltiyorum. "Ritcherson'lara bana büyürken neleri kaçırdığımı göstermeleri için bir şans vermeye karar verdiğimden beri. Eğer bir şey varsa."

Annem incinmiş görünüyor.

"Beni yanlış anlamayın. Çocukluğumu sevdim, seni ve Remy'yi de seviyorum. Marcy Teyze, Hal Amca, büyükbabam hayattayken... Hepiniz

İhtiyacım olan aile. Ancak Warren'ın ölümüyle birlikte içimdeki kızgınlık azalıyor ve merak ediyorum."

"Benim çılgın komplo teorilerimi duymak istemezsin."

Dudaklarımın bir köşesi kalkıyor. "Komplo mu? Şimdi kesinlikle ilgimi çekti.

Uzaylılar tarafından kaçırılmayı da içeriyor mu?" Gülüyor. "Hayır."

"Tamam, daha az ilgileniyorum ama yine de duymak istiyorum."

Saniyeler geçiyor, kalp atışlarım hızlanıyor. Sanırım o söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyorum. Warren'ın aldatmadığını. Onu, Darcy'nin annesini, ilk kiminle olduysa. Ve belki de, sadece belki de, Ritcherson'lar Darcy'nin doğumunu o gerçekten doğmadan önce duyurmuşlardır.

Bu çok şeyi açıklar.

"Baban Warren..." diye başladı, ondan babam olarak bahsedilmesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Herkes baba olabilir. Baba olmak için özel biri gerekir. "O... onunla yatmayacağına dair bana söz vermişti. Bir araya geldiğimizde bana görücü usulü evlendiğini söyledi. Bir yaz kaçamağından fazlası olamayacağımızı söyledi. Ama bana göz koyduğu tek kızın ben olduğumu söyledi."

"Ve sen ona inandın mı?"

Ellerini havaya kaldırır. "Gördün mü? Yargı. Gençtim. O ikna ediciydi. Bana bunun son gecemiz olacağını çünkü evliliğinin ertelendiğini söylediği gece, sana hamile kaldığımız geceydi."

Çekiniyorum.

"Yargı," diye şarkı söylüyor.

"Yargılamıyorum. Sadece bir adamla ilişkiye girdiğini bilmek istemiyorum."

"Her neyse, evlendiler ve kısa bir süre sonra hamileliklerini açıkladılar."

İşte geliyor. Bebek matematiği. Warren gerçekten sadece annemle birlikte olsaydı ve sonra Darcy'nin annesini hamile bıraksaydı... Önce ben doğmuş olurum.

"Darcy prematüre değilse," diye devam ediyor annem, "bu zaten hamile olduğu anlamına gelir."

Kafamda yasal bir plak çiziyi var. O zaten hamileydi.

Ağzım açık kaldı çünkü büyük bir sır olduğunu bilmeme rağmen bu kadar büyük bir şeyi düşünmemiştim bile. Muhtemelen Ritcherson'ların kan bağı takıntısı yüzünden.

"Ve belki de bu benim açımdan safça bir düşünce çünkü o yaz aşık olduğum adamın doğru ve dürüst olduğuna inanmak istiyorum, ama ya o ve ben yakınlaşıırken onlar yakınlaşmadıysa?"

Vay anasını. Hayır. İmkânı yok. "Darcy, Warren Ritcherson'ın oğlu olamaz." Ortaya çıkar çıkmaz, benim teorimden bile daha mantıklı geliyor,

Bu yeni ışıktaki kulağa aptalca geliyor.

"Onun ilk varisi sen olacaksın," diyor annem. "Her şeye hakkın olacak."

Doğrusu, buna odaklanmıyorum bile çünkü şirket benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Darcy'nin yerinde olmak istemiyorum, bana ne kadar para verirse versin.

Ama eğer bu doğruysa... Darcy biyolojik babamın çocuğu değilse... Bu onun benim kardeşim *olmadığı* anlamına gelir.

Annem masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Bunun için çok heyecanlı görünüyorsun ve hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum ama bu teori mantıklı değil."

"Heyecanlı değilim. İlginç bir teori. Dediğin gibi, Darcy bize hiç benzemiyor." Nasıl oldu da daha önce şüphelenmedim?

Fiziksel olarak çok farklı olduğunu söylediğimde gerildi.

Bekle. Eğer bu doğruysa, Darcy'nin bundan haberi var mı?

"Bu teoriyle ilgili en büyük sorun, Warren'ın ailesinin, şirketi gayrimeşru birine vermek şöyle dursun, onunla evlenmesine bile asla izin vermeyecek olması.

Varis. Koruma önlemleri alınacaktı ve Warren onunla evlenmek istemezse, bu onun için kolay bir çıkış yolu olacaktı."

Arkama yaslanıyorum çünkü o haklı. Ritcherson'ların tek derdi kan bağı ve diğer saçmalıklar. Eğer gerçekten Darcy'nin annesini istemiyorsa, neden onun için bu kadar zahmete girsin? Warren neden başka bir adamın bebeğini büyütmekle kalmayıp o adamın çocuğuna arkadaşlık etsin? Bu durumdan haberdar olmamasının tek yolu anneme yalan söylemiş olması ve zaten birlikte yatıyor olmalarıydı.

Ve eğer öyleyse, neden Darcy onun olmasın?

Kısa süreli heyecan titreşimi -rahatlama gibi bir şey- söner.

Başka yolu yok.

Cevap arayışım sadece daha fazla soru getirdi.

Darcy'nin gidişiyle, işi öğrenmek artık eskisi kadar eğlenceli değil. Tobias en azından sık gibi davranmayı bıraktı. Hâlâ beni kabul etmediğini söylüyor ama artık gülümsüyor ve bunun "seni öldüreceğim" gülümsemesi değil de alaycı bir gülümseme olduğunu varsayıyorum.

Junior ortalıkta yokken, Toby'nin ona ne yapacağını söyleyen bir kukla ustası da yok.

Yine de Darcy'yi özlüyorum.

Onu olması gerekenden daha fazla özlüyorum.

Bir kardeşten fazlasını söylemek istemiyorum çünkü bu, annemin teorisi hakkında sağlıklı kabul edilenden çok daha fazla düşündüğümü itiraf etmek olur.

Birlikte geçirdiğimiz o son günü ya da kurduğumuz yakın bağı düşündüğümde kendimi kirli ve iğrenç hissetmemek için buna inanmama izin verme noktasına bile gelmiş olabilirim.

Düşüncelerimi mantıklı tutmaya çalışıyorum. Psikoloji bilimi aracılığıyla ailevi bağlar ve cazibe-terk etme sorunları ve ona daha yakın olma isteği hakkında konuşmaya çalışın.

Ne kadar uygun davranmaya çalışsam da, sanki beynimin kendi aklı varmış gibi. Beynim, beynime bunu düşünmemesini söylese bile.

Artık mantıklı bile gelmiyor. Lanet olsun, berbat durumdayım.

Onunla konuşmam lazım.

Tobias'ı her medeni bir şey söylediğinde "Dikkat et, güzel bir şey söyledin" diye dürttüğüm bir günden daha eve döndüğümde, hızlı bir hesap yaptım ve Londra'da gecenin bir yarısı olacağını düşündüm. Bugün onunla konuşmayı denemek istedim ama bir dakika bile huzur bulamadım. Darcy'nin sürekli çalışma tuzağına düşmenin ne kadar kolay olduğunu görebiliyorum. İş yükü hiç hafiflemiyor.

Darcy'nin İngiltere numarasına bir mesaj gönderiyorum, büyük olasılıkla hala uyanık olacağını biliyorum ama önce iki kez kontrol ediyorum. Böyle kibarımdır.

Wren:

Uyanık mısın?

Darcy:

Saat sabahın ikisi. Ne düşünüyorsun?

Wren:

Hala iştesin, değil mi?

Darcy:

Evet.

Wren:

Seni arayabilir
miyim?

Cevap almak yerine telefonum çalıyor. Atığında

"Ne oldu?" diye telaşla soruyor. "Acil bir
durum yok, sakın ol."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Senin ve Toby'nin birbirinizi bıçakladıktan sonra
hastanede olduğunuzu hayal ettim."

"Pfft. Sanki o küçük şey beni alt edebilirmiş gibi. Ayrıca, siz
Ritcherson'lar bıçaklayan tiplere benzemiyorsunuz. Bilirsiniz, arkadan
olmadığı sürece."

"Sen bir Ritcherson'sın."

"Hayır. Ben hala bir Porter'ım. Bunu yakın zamanda değiştirmek gibi
bir niyetim yok." Hiç zaman geçmemiş gibi sohbeta dalabilmemizi
seviyorum ama bu onun benden uzaklaşmak için Londra'ya kaçtığına dair
aklımda kalan düşünceleri ortadan kaldırmıyor.

O gidene kadar terk edilme sorunlarımın ne kadar güçlü olduğunu fark
etmemiştim. Mantık yürütürken bir yerde Darcy'yi babamızla aynı kutuya
koydum.

Onun yüzünden darmadağın
olmama şaşmamalı. "Gecenin
2'sinde aramanın sebebi ne?"

Onu özlediğimi söyleyemem, değil mi? Kendime, hissettiğim her kafa
karıştırıcı duyguyu psikanaliz etmeye çalışmayı bırakıp kendim olmamı
söylüyorum. Huysuz, saptırıcı benliğim. "Burada saat akşamın altısı.
Uyanık olmaması gereken sensin."

"Yine de öyle olacağımı biliyordun."

"Seni yaşamak için izin almaya zorlamasaydım, ofisten hiç çıkmazdın."

"Sen hayatıma girmeden önce gayet iyiydim, bilmeni isterim." "Elbette. Böyle devam edelim."

İkimiz de gülümsüyoruz, ses tonundan anlayabiliyorum.

"Eve ne zaman dönüyorsun?" Çaresizliği gizlemeye çalışarak soruyorum. "Yakında. Bir raporu bitiriyorum."

"Yani, Seattle'a ne zaman döneceksin?"

Sessiz bir ritim var ve onun sandalyesinde arkasına yaslanıp ayaklarını masasına koyduğunu hayal edebiliyorum. "Beni özledin mi, kardeşim?"

Evet. "Hayır. Tobias'ın durmadan konuşmasına bir gün daha katlanamam. İngiliz aksanına o kadar çok girip çıkıyor ki sahte olduğunu düşünmeye başladım. Hiçbiriniz İngiliz değilsiniz, değil mi?"

"Bizi yakaladınız," diye kestirip atıyor. "Aslında zengin de değiliz. Beş parasızız."

Oops, güle güle, milyarlarca dolar."

Bir dakika. "Bekle, bu senin sırrın mı? Ritcherson'lar her yere para mı saçıyor? Meteliksiz misin?"

"Ne? Sen neden bahsediyorsun ki? Sana sır olmadığını söyledim." O zaman neden bu konu her açıldığında bu kadar savunmacı oluyor? Neden?

Ben sorular sorduktan sonra İngiltere'ye mi kaçtı?

Ne saklıyor?

"Eğer yakında eve dönmezsen, oraya uçup seni tekme tokat geri getirmek zorunda kalabilirim," diyerek hassas konuyu değiştiriyorum. Bana söylemesi için peşinden koşmak işe yaramayacak. Bunu ondan başka bir şekilde öğrenmem gerekecek. Ya da kendim öğreneceğim.

"Pasaportunuz yok. Kontrol ettim."

"Neden kontrol ettin?" Takip edemediğimden emin olmak için, belki?

Ona verdiğim ilk tepkinin güvensizlik olmasından nefret ediyorum. Berbat bir şekilde, onu çözülmemiş sorunlarımla başa çıkmak için bir ikame olarak kullanmaktan nefret ediyorum.

baba terk etme sorunları.

"Benimle gelebilir misin diye soracaktım."

Ona inanmak istiyorum, bu gayet iyi bir açıklama. Ama o zaman neden yalan gibi geliyor?

On alti

DARCY

Üst üste üçüncü gecedir Wren işini bitirdiğinde arıyor.

Bana da aynısını yapmamı söylemek için.

"Artık bundan daha iyisini biliyorsun." Ofis sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bütün gece ilk kez bakışlarımı parlak bilgisayar ekranından ayırıyorum.

"Evet. Konuya dönelim. En sevdiğim renk. Başla."

"Gerçekten önemli sorulara gelmemiz sadece üç gün sürdü, ha?"

"Sadece seni tanımaya çalışıyorum... *kardeşim*."

Bu kelimeyi her söylediğinde yüzüm kızarıyor ve o da bunu anladı ya da sarhoşken koca ağzımı açtığım için daha da şüphelenmeye başladı.

Artık benim için içmek yok, asla. Bu tür bir risk için çok fazla risk var ve Wren iyi bir günde dudaklarımı gevşetiyor. Ona her şeyi anlatmak için yanıp tutuşuyorum çünkü bu hiç adil değil. Ona, bana ...

"Cevap verdiğini duymuyorum," diye alay ediyor.

"Bir yetişkin olduğunuzda favori bir renginiz olması gerekiyor mu?"

"Evet. En sevdiğim renk kırmızı. Boğa gibiyim. Erkekler söz konusu olduğunda tüm kırmızı bayraklar dikkatimi çeker."

"Anlayabiliyorum," diye mırıldandım. "Tamam, şaka yapıyordum."

"Oh. Evet. Ben de." Kulağa inandırıcı geliyor. "Sadece örtünüyorum çünkü favori bir rengim yok."

"Ritcherson ruhları gibi siyah mı?"

"Tabii, öyle olsun."

"Hayır, sen bizim gibi değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Geri kalanımız inatçı ve bencilken sen nasıl nazik ve şefkatli bir ruh olarak büyüdün?"

"Bugün Toby'yle karşılaştın mı?" Umarım ağzımdaki kuruluştan dolayı sesimdeki tizliği duymaz.

"Hayır. Biz aslında" -sesini komplocu bir şekilde alçaltıyor- "iyi anlaşıyoruz."

"Yalancı."

"Junior'ın peşinden gitmediği zamanlarda aslında iyi bir çocuktur. Ama ona bunu söylediğimi söylersen, Londra'ya uçar ve seni öldürürüm."

"Hâlâ pasaportun yok."

"Anlambilim. Eminim göçmenlik bürosundan birine para verip içer i." "Uluslararası seyahatin nasıl işlediğini bildiğinizi sanmıyorum."

"Bu konuda haklısın."

Neden suçluluk duygusu beni yiyip bitirmeden tek bir konuşma yapamıyoruz? Ne zaman

Adamı arzulamıyorum, hayatını çaldığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Hangi noktada Wren'in hayatında olmanın ne kadar zehirli olduğunu fark ediyorum ve ona artık yakın olamayacağımızı söyleyecek cesareti buluyorum. Yakınlaşmamızı riske atamam.

Yine de, son üç gecedir, günümün en önemli olayı şu ikisi oldu Sabah aramaları.

"İşe dönmeliyim." İstemiyorum ama buna ihtiyacım var.

"Hayır, eve gitmelisin."

Kendime bakmamı sağlamaya çalıştığında göğsümün ısınmasından nefret ediyorum.

"Hemen ilgileneceğim," diye yalan söyledim.

"Hayır, yapmayacaksın." Tabii ki, her şeyi anladı.

Masa sandalyemde arkama yaslanıyorum, horozum saklanmış ve doymuş, Londra'ya bakıyorum ve gecenin bu saatini sevmeye başladığımı fark ediyorum. Son üç haftadır, Wren işten eve dönerken beni arıyor ve ben burada umutsuzca onun sesini duymayı bekliyorum.

Aramızdaki mesafe onun hakkında hissettiklerime hiçbir şey yapmadı ve aslında, kulağında derin sesinin, her zaman bildiğim hayatın dışında bir hayatın hikayelerini anlattığı bu çalıntı anlarla, ona olan bu tüketen ihtiyaç büyüyor. Şekil değiştiriyor. Hazır olmadığım bir şeye dönüşüyor.

Amerika'ya dönmeyi düşündüğüm zaman çoktan geçti, ama Wren'i görmeden Seattle'a nasıl adım atabileceğimi bilmiyorum ve telefonda sesine duyduğum göğüs kabartıcı isteği düşünürsek, fiziksel olarak onun yanında olmak beni öldürecek.

Özellikle de her gece onunla seviştikten sonra.

Artık bir rutinim var. Onu düşünmemek için bütün gün kıcımlı yırtıyorum, akşam yemeği sipariş ediyorum, biraz daha çalışıyorum, sonra saat ikide aramadan önce hızlı bir mastürbasyonla kendimi ödüllendiriyorum -her zaman ikide- ve beni hala uyanık bulmasına hiç şaşırmıyorum.

Eminim seni elinde sakinle uyanık görünce şaşıracaktır.

Zihinsel olarak o aptal sesi kapatıyorum.

Peki ya onun aramasını beklerken içim içimi yiyorsa? Sesini duyduğum anda fiziksel olarak *acı* çekiyorsam ne olmuş?

Peki ya Wren'in bana telefonda söylediği çok sıradan Şeyleri yaptığını hayal ederek uyuyakalırsam?

Telefonuma baktım. İkiyi beş geçiyor.

Bütün gün bu aramayı beklemek beni öldürüyordu, o yüzden tabii ki gecikti. Diğer her gece tam zamanında geldiğini düşünürsek, Şanslı olduğumuzu söyleyebilirim ve Tobias e-posta ile gönderdiğim listeyi takip ediyorsa, muhtemelen toplantılara katılmaya baŐlamıŐtır ve bu Şeylerin geç kalması her zaman yarı yarıya olur.

Ancak, iki buçuk gelip geçiyor ve artan heyecan yerini hayal kırıklığına bırakıyor. Ofisimde volta atmaya başlıyorum, sinir katsayım gittikçe artıyor. Bugün cuma gecesi, teknik olarak cumartesi sabahı; onun yerine dışarı mı çıkacaktı? Aletini ıslatmak için beni uçurur muydu?

Wren'e karşı dürüst olmak gerekirse, her gece konuŐacađımızı özellikle *sylememiŐtik*; sadece oldu ve Şimdi olmuyor, sanki ... sanki ... bilmiyorum bile, ama garip bir Şekilde ağlamak istiyorum. Ya da ona huysuz bir mesaj göndermek, belki?

Sonunda beklemekten vazgetiğimde saat neredeyse t, ama telefonumu masamdan aldığında kalbimi durduran bir düşünceyle karŐılaŐtım.

Ya bir Şey olursa?

Ya yaralıysa? zlrse? Ya Allah'ın belası kardeşim onu kaçırmayı baŐardıysa?

Adına ağrı tuşuna basıp bağlanmasını beklerken kalbim mide bulandırıcı bir hızla çarpıyor. Cevap vermiyor.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Büyüyen duygularıma ve suçluluk duyguma o kadar kapıldım ki onu korumasız bıraktım? Eğer annem ona daha fazla sözleşme ile gelirse, Tanrım bana yardım et, ben-

Hiçbir Şey yapma.

Hay sikeyim. Konumumun ne kadar kırılgan olduğunu en iyi o bilirken yapabileceğim hiçbir Şey yok. Tüm bu güce sahip olup da bu kadar güçsüz olmak gerçek bir tekme gibi.

Wren'i tekrar arıyorum ama hâlâ cevap vermiyor, ben de anlık bir kararla buraya kadar diyorum. Londra'da yeterince oyalandım; şimdi eve gitmeli ve olmam gereken yetişkin gibi davranmalıyım.

Çok tedirginim, kendime çok kızgınım ve Wren'le konuşmam gerekirken konuşmadığım için çok sinirliyim.

Kapımı açıp içeri girdiğimde çantamı kaptım, telefonumu aldım ve Amerika'ya geri dönmek için bir uçak bileti ayırttım.

Ve kapının önünde birine çarpacağım.

Çantam ve telefonum yere düşüyor ve bir an için birinin güvenliği geçtiğini düşünerek paniğe kapılıyorum, o sırada kafamı kaldırıyorum ve-
"Wren?"

Kendimi onun kollarına attım. O kadar sevinç doluyum ki ne yaptığının farkında bile değilim. "Sen... sensin. Buradasın. Ne... *nasıl*?"

Bana tekrar sarılırken gülüşü sıcak ve derin. "Dikkatli ol, Darcy. Beni biraz özlediğini düşünmeye başlıyorum."

Kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum ama gülümsememe engel olamıyorum. Dışarı çıkmadı, yaralanmadı ya da kovulmadı.

O burada.

Ve ben mahvoldum.

Ama bunun için başka bir gün endişelenebilirim.

"Pasaportun yok," diye boğuluyorum.

"Benim bir tane var."

"Görünüşe göre."

"Dönüş tarihine bir türlü karar veremediğiniz o ilk haftadan sonra başvurmaya karar verdim. Toby bana yardım etti ve onun sözleriyle, 'Paran varsa bu işler çabuk hallolur'. Bunun doğru olduğu ortaya çıktı ve bu sabah ortaya çıkar çıkmaz Seattle'dan bulabildiğim ilk koltuğu ayırttım."

"Bana en azından iş olduğunu söyle?"

Wren başını sallar. "Hiç boş yer yok. İlk uçuşum için sığır sınıfının bana uygun olduğunu düşündüm."

"Eve dönerken sana bir Ritcherson'ın nasıl seyahat ettiğini göstereceğim." Şokum ve şaşkınlığım nihayet yatışıyor ve *WrenWrenWren* akışı olmadan nihayet düşüncelerimi kontrol edebiliyorum. Üzerinde atletik bir eşofman ve fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt var ve aslında takım elbise konusunda ona katılabilirim. Rahat giyinmesi çok daha iyi görünüyor. *Ona* benziyor.

Başka tarafa bakarken sertçe yutkunuyorum. "Sorunsuz uçuş mu?"

"Lanet olası korkunç." Göğsünün üzerinde duran gece çantasının kayışını ayarlıyor. "Şimdi bunu benim için değerli kılmak senin elinde."

Ve çarpık zihnim bu cümleyi olması gerekenden çok daha seksi hale getiriyor. Onun sikini yalayarak gönlünü alsam Wren nasıl tepki verirdi? Kendime kaşlarımı çatmak zorundayım çünkü tepki vermesinin tek bir yolu var. Çenesine hızlı bir diz uygun olurdu.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sorar. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, bu benim Londra'daki ilk gecem, dostum. Birkaç ay önce yabancı bir ülkede olmayı hayal bile edemezdim. Bana bir şeyler göster. Eğlendir beni."

"Sana hiç otoriter olduğunu söyleyen oldu mu?" "Ah, sonunda Ritcherson ismine yakışır şekilde yaşıyorum."

Ofisimi arkamdan kilitleyip onu asansöre kadar götürüyorum. "Bu ne cüret. Hiç de patronluk taslamıyorum."

Wren hemen cevap vermiyor ve ona baktığımda beni izlediğini görüyorum. "Sen değilsin, değil mi?"

"Bunu şimdi mi anlıyorsun?"

"Evime zorla girdin ve beni o evrakları imzalamaya zorladın."

"İkna yoluyla. İrade gücüyle değil. Arada fark var."

Mırıldanıyor ve kapılar açıldığında beni içeri kadar takip ediyor. Asansör elbette boş, bu yüzden Wren tam yanımda durup kolumla çarpışınca şaşıyorum.

"Bu saatte hâlâ açık olan bir yer var mı?"
diye soruyor. "İki blok ötede bir kebabçı."

"Başka ne var?"

"Muhtemelen bir sürü kulüp."

"Kulübe gitmek ister misin?"

Wren'in başka bir adama sarılmış dans ederkenki görüntüsü içimi bıçak gibi kesiyor. "Hiç de değil."

Wren cüssesini bana yaslayarak sızlanıyor. "Çok heyecanlıyım. Beni eve yatmaya gönderme."

Çok dramatik. Bunu sevdim. "Nerede kalıyorsun?"

"Nerede olursan ol diye düşündüm."

Tabii ki öyle. "Sadece kendini mi davet edeceksin?"

"Ne de olsa biz *aileyiz*."

Ve bu gece ondan gelen on bir milyarınca hatırlatma ile ruh halim hızla kötüye gidiyor. "Birdenbire kardeşlik bağları hakkında çok endişelenmeye başladın, değil mi?"

"Bunu kabullenmeye çalışıyorum. Bir pislik olmak ve bunu inkar etmek sihirli bir şekilde akraba olduğumuzu değiştirmiyor, değil mi?"

Sorgulayıcı ses tonu ona bir bakış atmama neden oluyor. Hâlâ çok yakınımda, ela gözleri asansör ışıklarında parlıyor, benimkilere kilitlenmiş, hazır olduğumdan daha derinleri araştırıyor.

Bir şey mi biliyor? Sarhoşken söylediklerimi unutup araştırmaya başlamadı mı? Bir şey bulması imkansız olurdu. Ailem bundan emin oldu. Warren doğum belgemde yazıyor. Merhum babam ve annem dışında kimse bilmiyor. Bu sonsuza dek bizim sırrımız oldu. Ama ya öğrenirse? Ya ...

Bu düşünceyle içim aynı anda hem kabarıyor hem de batıyor, ama bunu düşünürken bile bunun mümkün olmadığını biliyorum.

Keskin hayal kırıklığı endişe verici. Onu istemek başka bir şey; onun için her şeyi bir kenara atmak başka bir şey.

Hâlâ burada olduğu için dönüyorum, bu yüzden haftalardır beni rahatsız eden şüphe, suçluluk ve şehvet yerine, yeni duyguya yaslanacağım. Onu kucaklayacağım. Wren Londra'yı göreceğı için heyecanlı, ben de ona göstereceğim için heyecanlıyım.

"Aslında tam zamanında geldiniz. Etrafta kimse yok, bu yüzden görülecek her şeyi hızlıca gezebileceksiniz."

"Getir bakalım."

"Şoförümü arayacağım."

"Bunu yapamazsınız. Saat üçü geçti."

"Sence beni normalde saat kaçta alır?" Wren'in şaşkın ifadesine gülüyorum. "Lawrence için fark etmez. Yıllardır birlikte çalışıyoruz ve ona ne kadar ödediğimizi düşünürsek, tuhaf saatlere uyum sağlamaktan çok mutlu."

"Eğer öyle diyorsanız..."

Wren'e de söylediğim gibi, Lawrence'a hazır olduğuma dair mesaj attığım anda, o da mesajı onaylıyor. Bu saatte birkaç dakika içinde burada olur.

"Biliyorsun," diyorum cam fuayenin içinde beklerken. Masada bir güvenlik görevlisi var ama ışıklar loş ve etrafta başka kimse yok. "Bu gece aramayacağını sanıyordum."

Öfkelendi. "Aslında her şeyi planlamıştım, bir saat erken gelecektim, etrafta takılacaktım ve sonra tam ikide kapınızı çalacaktım. Ama küçük bir gecikme oldu, sonra bizi indirmeleri çok uzun sürdü, sonra beni almaları için bir bağlantı bulmam gerekti -bunu biliyor musun bilmiyorum ama Heathrow çok büyük- ve sonunda geç de olsa buraya geldim ve aptal güvenlik görevliniz beni almadı."

Dudaklarım seğiriyor. "İşini yaptığı için kızgın mısın?"

"Muhtemelen seni öldürmek için burada olduğumu düşündü. Özellikle de ona burada olduğumu söylemek için seni arayamayacağını söylediğimde."

"Biliyor musun, sen söyledikçe, beni gerçekten öldürmen için seni oraya çıkardığından daha çok endişeleniyorum."

Wren sırtıyor. "Hayır, ona ofisteki kimliğimi gösterdim ve hikayemi kontrol etmesi için Toby'yi araması konusunda onu ikna ettim. Önce Junior'ı aradı ama neyse ki cevap vermedi. O şerefsizin ne diyeceğini hayal edebiliyor musunuz? Muhtemelen izinsiz girdiğim için beni tutuklardı."

"Tam bir Amerikalısın," diyorum ses tonumda fazlasıyla sevecenlikle. "Seni kışının üstüne attırırdı."

"Göt. Bunu her söyleyişine bayılıyorum." "Siktir git."

"Senin için dünyanın öbür ucuna uçtuğum için aldığım teşekkür bu mu? Gerçekten güzel, Darce. Aşkı hissediyorum."

"Buraya benim için gelmedin, seni aptal," diyorum, içimde kelebekler uçuşuyor. Ve bunu söylememin tek sebebini biliyorum. Balık tutuyorum. Bunu doğrulamasını istiyorum. Benim için geldiğini, ailede katlanabildiği tek kişi olduğum için değil. *Özellikle* benim için.

Lawrence kaldırıma yanaştığında, "Muhtemelen bu konuda haklısın," dedi. "Junior için olmalı. Biraz kaynaşmaya ihtiyacımız var. Bekle, hafta sonuna kadar üçümüz birbirimizin saçını öreceğiz ve -Ne yapıyorsun?"

Telefonuma baktım. "Eve dönüş uçağımızı ayarlıyorum. Yarın. Tüm *bunların hiç ama* hiç yaşanmaması için her şeyi yaparım." Wren şaka yaptığını sanıyor ama ben çok ciddiyim.

Junior ve benim asla böyle bir ilişkimiz olmayacak ve bunun için minnettarım. Son birkaç haftadır ona yaptığım pisliklerden sonra, beni Wren'in etrafında görmek isteyeceğim son kişi o.

Bu piç kurusu bir hikaye için burnu var.

Ve onu bulana kadar etrafı koklamayı asla bırakmaz.

On yedi

WREN

!!

Önce buraya mı?" Arabasının arkasına bindiğimizde Darcy soruyor.

Bir şoförle. Sabahın üçünde.

Para garip bir şey.

Daha da garip olan şey, burada olmam. Londra'da.

İlk kez ülke dışına çıktım ve bu, kardeşimi bir köpek yavrusu gibi dünyanın dört bir yanında takip etmek içindi.

İstediğim kadar uyduruk bahane bulabilirim -Tobias beni iş konusunda eğitmekte berbat, ki bu yalan olur; buraya annemin teorisini bir şekilde haklı çıkarmak için gelmek istedim; daha önce Washington Eyaleti'nden hiç ayrılmadım ve İngiltere'nin harika bir başlangıç gezisi olduğunu düşündüm- ama hepsi saçmalık. Buradayım çünkü onu özledim. Bu kadar basit.

Ve bu yüzden, umarım damarlarında Ritcherson kanı dolaşmıyordur. Yani, normal insanlar kardeşlerini özler mi? Kardeşlerin birbirlerini kızdırması gerektiğini sanıyordum. Yoksa bu daha çok çocuklara özgü bir şey mi?

"Wren?" Darcy'nin yumuşak sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Ha?"

"Eve gitmek istemediğine emin misin? Yemin ederim gözlerin açık uyuyakalmışsın. Nereye gitmek istediğini sordum."

"Bilmiyorum. Burada yaşayan sensin. Ooh, Eiffel Kulesi'ni görmeye gidebilir miyiz?"

Darcy gülüyor. "Orası Fransa'da."

"Tüm Avrupa gerçekten yakın değil mi? Her yeri arabayla on iki saatte geçebileceğinizi duydum."

Darcy bana doğru uzanıyor, sıcak avucu yanağımı okşuyor. Sıcaklık yanağıma ve boynuma yayılıyor ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Ama bu rahatsız edici değil. Hatta çok rahat.

"Tatlı yaz çocuğu. Amerikan eğitim sistemi seni yüzüstü bıraktı." Şoförümüze döndü. "Lawrence, bizi bütün turist tuzaklarına götür. Kardeşimin coğrafya öğrenmesi gerek."

Ona şaka yaptığımı mı söyleyeyim, yoksa aptal olduğumu düşünmeye devam etmesine izin mi vereyim? Eli yanağımda biraz fazla uzun süre kaldığından, aptal olduğumu düşünmesine izin vereceğim. Gri gözleri ilk geldiğinde olduğu kadar yorgun görünmüyor.

"Biz Ritcherson'ların hepsi burada yatılı okula gönderilemez." Sözlerime hemen pişman oluyorum çünkü eli kurşundan daha hızlı düşüyor. "Bunu seni suçlu hissettirmek için söylemedim."

"Bilmiyorum," diyor usulca. "Keşke her şey farklı olsaydı dedirtiyor bana."

"Ne var biliyor musun? Bilmiyorum. Geçen ayı MediaCorp'u yönetmekle ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğrenerek geçirdikten sonra-"

"Her şeyi öğrenmek için daha çok yolunuz olduğunu iddia ediyorum, ama devam edin."

"Bu hayat için biçilmiş kaftan olmadığımı biliyorum. Bu şekilde yetiştirilseydim farklı olur muydu? Bunu bilmek imkansız. Ama senin pozisyonunda olmak için gerekenlere sahip olmadığımı zaten biliyorum. Umarım yakın zamanda ölmeyi planlamıyorsundur çünkü aksi takdirde şirket boku yer. Sümüklü küçük kardeşimiz ne isterse onu imzalayacağım."

Darcy'nin yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirir. "Ölmek yok. Anladım." Ses tonu o kadar ciddi ki bir an için gerçekten endişeleniyorum.

"Lanet olsun, değilsin, değil mi? Sanki ölümcül bir hastalığın yok-"

Eli kalçama iniyor ve sıcaklık kuzeye, sikime doğru ilerliyor.
Tamam, bu artık saçma olmaya başladı.

Her zaman bu kadar sevecendi de ben mi fark etmedim? Yoksa artık onun yanındayken bedensel tepkilerimi kontrol edemiyor gibi görüldüğüm için mi onun davranışlarını yorumluyorum?

Sanırım bu noktada, Darcy'nin kardeşim olmadığına kendimi ikna ettim, sırf o iğrenç faktörü yaşamadan onun hakkında uygunsuz düşüncelerim olsun diye. Eğer öyleyse... Bunu düşünmek bile istemiyorum. Bunlar sadece kısa süreli düşünceler, vücudumun iznim olmadan bir şeyler yaptığı anlık kontrol kayıpları, ama uygunsuz.

Şüphelerim olabilir. İsteklerim olabilir. Ama bunların hiçbiri somut değil. "Yakın zamanda ölmeyeceğim," diye beni temin ediyor. "Ölene kadar yaşayacağım.

Junior benden devralmak için çok yaşlı olacak ve şirket onun çocuklarına kalacak." Bana yan gözle bakıyor. "Ya da seninkilere. Eğer varsa."

"Hiç olmayacak mı? Ne yani, Émile denen adamla evliliğini bitirdin diye artık yükümlülüğün kalmadı mı?"

"Dışarıda, ailesi bizimkiyle evlenmeye layık başka bir bekâr olabilir ama Émile'le bile çocuk yapmayı düşünmüyorum. Annem bunu zorlamış olabilir ama neler olabileceğini düşünmek istemiyorum."

Homurdanıyorum. "Saçmalık. Tüm ilişkimiz ne olabileceği üzerine kurulu."

"Doğru. Émile söz konusu olduğunda ya da biriyle aşktan başka bir şey için evlenmek söz konusu olduğunda."

"Eww, romantik bir Ritcherson mı? Akraba olduğumuza emin misin?"
Ve bunun şaka yerine suçlayıcı olmadığından emin miyim?

"Belki de sen öyle değilsindir. Baban ..." Boğazını temizliyor. "Babamız aslında çok romantikti."

Bu dil sürçmesini hemen kanıt olarak cebime koyar mıyım? Tabii ki. Ama bunu dile getirmeyeceğim. Şimdi değil. Eğer bir şey varsa, son birkaç haftadır

Telefon görüşmeleri bana, konuşmayı onun istemediği bir yere götürdüğümde, konuyu kapatma ve görüşmeyi bitirme konusunda harika olduğunu gösterdi.

Eğer ondan bilgi alacaksam, bu yavaş olmalı.

Darcy hem kafa karıştırıcı hem de çekici. Ve her ne kadar akraba olma ihtimalimiz olsa da, sanki değilmişiz gibi ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Beni izliyor, şüphesiz babamız hakkında iğneleyici bir şey söylememi bekliyor, ben de ona istediğini veriyorum.

"Evet, iki kadını birkaç hafta içinde hamile bırakmanın her kadının hayalini kurduğu romantik bir fantezi olduğunu duydum."

"İşte bu noktada babamı benden farklı görüyorsunuz. Evlendiklerinde annemi sevmemiş olabilir ve onu seçmesi bir zorunluluktan kaynaklanmış olabilir, ama birbirlerini severek büyüdüler. Bundan eminim. Onun için yaptığı şeyler..."

"Ne gibi?"

"Sebepsiz çiçekler."

Bir omzumu kaldırıyorum. "En iyi ihtimalle sınırda. Muhtemelen ofisteki resepsiyonistle yattığı için suçluluk çiçeği."

Darcy, "Aldatmadı," diyor ve o kadar kararlı ki saflığını yüzüne vurmak istemiyorum. Eğer babam o kadar dürüst bir adam olsaydı, yaptığı seçimleri yapmazdı.

Aynı anda iki kadını hamile bırakmış olamaz. Tabii annemin teorisi doğruysa ve o *yapmadıysa*.

Kan bağıyla Ritcherson olabilirim ama aşk ya da zorunluluk arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, aşkı seçerim. Her seferinde.

Çoğu insanın hayalini kurduğu masalsı aşk türüne inandığımdan bile emin değilim, ama eğer varsa onu bulma fırsatından vazgeçmeyeceğimden eminim.

"Sevgili babacığım onu bu kadar romantik yapmak için başka ne yaptı?" diye sordum. "Seni nasıl öğrendiğimi biliyor musun? Var olduğunu?"

"Hmm, Warren annene çiçek getirip yemek masasında 'Senin bilmediğin bir piç oğlum var ama seni seviyorum' dedi mi?"

"Yakın, ama hayır." Darcy buna gerçekten gülümsüyor. "Babam anneme iyi davrandı. Ona dünyayı verdi. Onu her zaman bir öpücükle karşılardı. Aralarındaki karşılıklı saygı her zaman barizdi ve ilişkilerinin hedefleri olduğunu düşünmüştüm. Ama... bir gün ofisinde oyun oynuyordum-"

"Kaç yaşındaydın sen? Beni ergenlik çağındayken öğrendiğini söylediğini sanıyordum ve ergenlik çağındaki Darcy'nin babasının ofisinde oyuncak trenlerle oynadığını hayal ediyorum."

Darcy iç geçiriyor ve aptalca bir şey söylediğinde böyle yapmasını özlemiş olmam bile delilik. "Çalışıyormuş gibi yaptığımı, bir gün kendimi o pozisyonda görmeye çalıştığımı ve... bundan nefret ettiğimi bilmeni isterim. Beklentileri karşılayabileceğimi düşünmedim."

Evet, şu anda gençlik yıllarımdan hiç nefret etmiyorum. "Belki de gözetlemeye başlamış olabilirim."

Nefesim kesildi. "Çizginin dışına çıkmaya cüret mi ettin?"

"Gerçekten bir şey bulacağımı düşünmemiştim. Ama buldum. Seni."

"Ofisinde kilitli miydim? Kulağa adam kaçırma gibi geliyor ve neden bunların hiçbirini hatırlayamıyorum?" Boğazımdaki yumrudan hoşlanmadığım için mi mizahla konuyu saptırıyorum? Neden evet, evet öyle.

"Fotoğraflar vardı."

"Ürkütücü."

Darcy beni görmezden geliyor. "Senin ve annenin. Sanırım babam annemi seviyordu ama seninkine karşı sonsuz bir sevgi besliyordu. Yıllar geçtikçe o yakıcı ihtiyaç azalmış olabilir ama özlem hâlâ oradaydı."

"Bu çok iç karartıcı," diye geveliyorum.

"Onun bu yönünü göremediğin için mi?"

"Hayır. Böyle bir aşka sahip iki insanın birbirlerine sırt çevirmesi. Birbirlerini uzaktan sevmeleri. Kahretsin, eve gidip anneme sarılasım geliyor."

Ayrıca burada ne işim olduğunu da merak ediyorum. "Geldik," diyor Lawrence ön taraftan.

Darcy ile göz temasını kesiyorum ve pencereden dışarı, büyük, uzun yapıya bakıyorum. "Big Ben'in Penisi!" diye bağıyorum.

Ah, işte çok sevdiğim iç çekiş.

"Hadi o zaman." Darcy kapıyı açar. "Nereye gidiyoruz?"

"Büyük saat horozunun önünde bir selfie çektirmelisin."

"Yesss." Gülümseme yüzümden silinmiyor. Birbirimize sokuluyoruz ve telefonumu üzerimize kaldırıyorum, sırf ona bu kadar yakın kalabilmek için milyonlarca farklı açıdan fotoğraf çekmeye zaman ayırıyorum.

Onu uygunsuz bir şekilde düşünmemek için çok fazla.

On sekiz

DARCY

Söylediklerime rağmen, ertesi gün eve dönüş için uçak rezervasyonu

yapmıyorum. Yapabilirim

Wren'in burada bulunmasının onun için iyi bir şey olduğunu isteksizce kabul ediyorum; ne de olsa bu onun doğuştan hakkı. Haklı olarak uğruna çalıştığım şeyden vazgeçmeyi reddederken, tüm bunları Wren'in elinden almak da istemiyorum. Buradaki insanlar onun kim olduğunu bilmeli.

Keşke bu süreçte kardeşlik bağını açıklamak zorunda kalmasaydım. Sürekli.

Wren'i tanıması gereken tüm insanlarla tanıştırmak, Londra'da ondan uzaklaşmak için değil de iş için bulunuyormuşum gibi davranmaya devam etmek ve buradaki varlığımızla Junior'ı kızdırmak arasında suçluluk duyacak vaktim bile olmuyor.

Ta ki Wren fotoğrafımızı sosyal medya hesabına yükleyip bilmeden gece eğlencemi mahvedene kadar. Bu, neden birlikte olduğumuzun, neden misafir odamda uyuduğunun ve uzun bir günün sonunda takım elbiselerimin neden onun gibi koktuğunun keskin bir hatırlatıcısı. Yan yana çalışıyoruz, kelimenin tam anlamıyla, Junior'ın ona gölgem dediği noktaya kadar.

Ama işin bu kadar eğlenceli olduğunu hiç bilmiyordum. Mastürbasyona bir son verene kadar, sonra da işin bu kadar *sinir bozucu olduğunu hiç bilmiyordum*.

"Cidden, neden böyle kokuyordu?" Muhasebedeki üst düzey

yöneticilerden biriyle yaptığımız toplantıdan çıkarken Wren soruyor. Neden böyle koktuğundan emin değilim.

Kelimenin tam anlamıyla her seferinde "Sürpriz, zenginsin" denildiğinde ve en küçük harcamalar için yaygara koparmak zorunda kaldığımda bu toplantılara hiç ihtiyacımız yok.

"Naftalin olabilir," diyorum dalgınca.

"Onun kadar zengin olup da nasıl böyle koktuğunu anlamıyorum." "Komik, ben de senin için aynısını söyleyecektim."

Wren gülüyor ve beni omzumdan kelepçeliyor. Benim yanımdayken çok rahat ama bu rahatlık beraberinde pek çok sıradan dokunuşu da getiriyor. Çok fazla.

"Bu gece beni ne görmeye götürüyorsun?" diye soruyor. Gezimiz son birkaç gün boyunca devam etti ve Wren'e tüm önemli turistik yerleri gösterdim.

"Son gecemiz olduğu için erken çıkabileceğimizi düşündüm. Her zaman yapmak istediğim ve henüz fırsat bulamadığım bir şey var, bu yüzden birkaç telefon görüşmesi yaptım ve ..."

"Dur tahmin edeyim, bir sürü para mı ödedin?" "Hayır... çok fazla değil."

Wren sözümü kesti. "Senden pek bir şey gelmemesi, hayal ettiğimden bile daha fazla olduğu anlamına geliyor."

"Çeneni kapatıp tadını çıkarabilir misin?"

"Teknik olarak bunu sizin için yapıyoruz, bu yüzden kendiniz için ne i s t e r s e n i z harcayabilirsiniz."

"Tabii, öyle yapalım." Bu gecenin tamamı benim için. Bu da neden bu kadar gergin olduğumu açıklıyor.

Saat sekize kadar Wren yanımdan yüksek sesle bir inilti çıkardı ve sandalyesinde uzandı. "Erken çıkacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Gece yarısı mı?"

"Hayır."

"O zaman daha erken."

"Böyle düşünmen çok üzücü Darce." Kalemi elimden almak için bana doğru uzandı. "Ben arıyorum."

"Yapmak zorundayım-"

"Hayır."

"Wren."

Tam benim alanıma eğiliyor, gözleri eğlenceyle dans ediyor ve kalbimin durmasına neden oluyor. "*Hayır* dedim."

İçimi bir ürperti kaplıyor ve ondan uzaklaşıyorum. "Peki. Zaten bitirmek üzereydin."

"Uh-huh. Eminim."

"Gerçekten, eğer sadece-"

"*Fiiine*. Eğer bunun için baş belası olacaksan."

Kalemimi geri verdi ve başımda dikilerek tabletimdeki belgeleri işaretlemeyi bitirmemi izledi. "Hadi, hadi, hadi," diye yakınıyor, sandalyemi aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi zıplattıyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve bir sonraki sayfaya geçmek için parmağımı çok yavaşça ekranın üzerinde gezdiriyorum.

Wren'in başı geriye düşer. "Senden nefret ediyorum."

"Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun." Sözcüklerimi düşünmeden ağzımdan çıkıveriyor ve ağzımdan çıktığı anda donup kalıyorum.

Wren fark etmemiş gibi görünüyor. "Kıçını oynatırsan seni daha çok severim."

"Şu anda ne kadar kolay ukalalık yapabilirim."

"Ve seni bu sandalyeden ne kadar kolay indirip odadan çıkarabilirim."

Urg, lütfen yap.

Ama vücudum bu konuda istekli olsa da, bunun olmasına izin vermem mümkün değil. Wren'i artık ona meydan okursam ya da bu işi uzatırsam bunu yapacağını bilecek kadar iyi tanıyorum, bu yüzden hemen imzamı atıp cihazı kapatıyorum.

Lawrence dışarı çıktığımızda bizi bekliyor ve neyse ki burası ile London Eye arasında uzun bir yol yok çünkü gün batımına kadar şehrin üzerinde olmak istiyorum. Hem burada hem de London Eye'da bir dönme dolap olduğunu düşünürsek

Seattle'da ikisini de yapmamış olmam çok saçma ama iş her zaman önceliğim oldu.

Kendimi kanıtlıyorum.

Sorgulanamayacağımdan emin olmak için.

Eğlence gibi saçma bir şey söz konusu değildi.

Ama Wren bunu yapmamı istiyor. Zaman ayırmak için, sadece ben ve o. Sadece kardeş olsak bile, bu yeterli olmalı. Bu dürtülerimi saklamam gerekecek çünkü o varken günler çok daha güzel geçiyor.

Beni onu izlerken yakalıyor ve her şeyin durduğu o nadir anlardan birini yaşıyorum. Gözlerinin benimkilerle buluştuğu, tuttuğu, bakışlarındaki merakın açık olduğu bir an. Sonra gözlerini kaçırıyor ve her şey bitiyor. Gerçeklik çöküyor ve akıl sağlığımı tekrar toparlamam, fırçalamam ve kendime bunun her zaman böyle olacağını hatırlatmam gerekiyor.

"O şey mi?" Yanaştığımızda Wren soruyor.

Penceresinden dışarı bakmak ve belki onu da içime çekmek için eğiliyorum. "London Eye, evet."

"Hiç yapmadın mı?"

"Asla."

"Aynı manzarayı birkaç saat içinde uçaktan da görebileceğimizin farkında mısın?"

"Benim eğlenmeme izin vermeye ne oldu?"

"Tarihin gelmiş geçmiş en sıkıcı eğlence aracının eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?" Wren'in gözleri kapanır. "Hayatında ben olduğum için çok şanslısın."

O bakmazken burnuna bir fiske vuruyorum. "Bu ne içindi?"

"Arabadan çık."

Nefesinin altında homurdandığı o şeyi yapıyor ve ben de o n u n çok sevimli olduğunu düşündüğüm için sırtıttığım o şeyi yapıyorum, çünkü *gerçekten de* öyle olduğunu düşünüyorum.

Çok güzel. Arabadan inip bir kadının bizi beklediği yere kadar beni takip etti.

"Bay Ritcherson?"

"Biziz."

Düşünmeden konuşuyorum ve Wren beni düzeltmiyor.

Gülümsüyor. "Bu taraftan, beyler."

Biz onu takip ederken, "Burada bir tahminde bulunacağım ve çoğu insanın bu şeye özel bir refakatçi almadığını tahmin edeceğim," diyor.

"Çoğu insan bu şey kapandıktan sonra rezervasyon yaptırmıyor." "Kapandı mı?"

Kolumu geniş omuzlarına doladım. "Bir gün ne kadar zengin olduğumuzu anlayacaksın."

"Ama muhtemelen değil."

Ve bence bu konuda haklı. Wren kalın kafalı değil. Saf değil. Bence para gerçekten umurunda değil. Önemsemeye değer tek şeyin para olduğuna inandırılarak yetiştirildiğimi düşünürsek, bu benim aklımın alamayacağı bir zihniyet.

Para için çalışırsın. Para

için evlen.

Para için plan

yapın. Onun için

yaşa.

Bunun için öl.

On sekiz yaşımdayken ilk vasiyetimi yazdım, çünkü ben öldükten sonra paraya ne olacağını bilmemeyi Tanrı bana yasaklamıştı.

Wren'in onu bekleyen milyonları var ve arafta oturmaktan gayet memnun görünüyor. Küçük evi, kirli kamyonu ve kötü takım elbiseleriyle. Bahse girerim buraya uçak biletini *banka hesabıyla* ödemiştir, Tanrı aşkına. Wren kredi kartını nasıl kullanacağını biliyor mu? Varlıklarını senin için nasıl kullanacağını?

Aramızdaki farklar sürekli olarak keskin ve şaşırtıcı.

"Buyurun," diyor kadın, açık bölmeye doğru el sallayarak. Giriş halı serilmiş ve içerisi tam da istediğim şekilde düzenlenmiş. Ortada çiçeklerle kaplı bir masa, bir şarküteri masası ve bir kova içinde şampanya. Arka tarafa, büyük yuvarlak cama bakan bir izleme alanı kurulmuş ve bu benim deneyimlemek istediğim bir şey olsa da Wren'in de hoşuna gitmesini istiyorum.

"İki saatliğine kiraladınız. Eğer tuvaleti kullanmanız gerekiyorsa bunu şimdi yapmanızı öneririm, aksi takdirde daha önce aşağı inmeniz gerekirse beni arayın."

"Teşekkür ederim."

"Bu çok romantik olsa da, lütfen komiklik yapmayın. Kim olduğun umurumda değil, bir daha asla içeri alınmayacaksın."

O giderken ağzım bir karış açık kalıyor ve Wren'le bakışıyoruz.

"Ne..."

"Vay anasını." Gülmeye başladı. "*Evli* olduğumuzu düşünüyorlar." "Ne? Nasıl?"

"Onlara ikimizin de Bay Ritcherson olduğumuzu söylediniz ve bu romantik randevuyu organize ettiniz..."

Yanaklarım yanmaya başladı. "Kesinlikle yapmadım. BEN... BEN..." Bakışlarım şampanyaya, yemeğe ve manzaraya dönük *aşk koltuğuna takılıyor*. "Aman Tanrım, kardeşimle randevum var."

Görünüşe göre, bu Wren için çok fazla çünkü iki katına çıkıyor. *Kardeşimle çıkmayı bu kadar çok istemeseydim belki işin komik tarafını görebilirdim.*

Urg.

Kendimden nefret ediyorum.

Onu kapsüle kadar takip ederken ayaklarımı sürüyorum.

"Hadi ama," diyor Wren sakinleşerek. "Bu çok *komik*." Dönme dolap canlanıyor ve yerden yükselmeye başlıyoruz.

"Bu uygunsuz."

"Hayır..." Şampanyayı açar ve iki kadeh doldurur. "Yani ... gerçek kardeşler gibi değiliz, değil mi?"

"Ne?" Midem yine bulanıyor, *bildiğine dair* o şüphe içimi ürpertiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, biz birlikte büyümedik. O kadar yakın değiliz. Eğer Ritcherson olmasaydık kimse bilmezdi çünkü birbirimize hiç benzemiyoruz."

Bardağı dikkatle ondan alıyorum. "Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmez... değil mi?"

Hemen kabul etmesini bekliyorum, bu yüzden ikinci uzun tereddüt yüksek sesle. "Öyle mi?"

Tekrar göz göze geldiğimizde sinirlerim boğazımda düğümleniyor. Bu sefer, o gözlerini kaçırmıyor. Ben çekiyorum.

"Neredeyse gün batımı.

Kaçıracağız." "Evet. Tamam."

Aşk koltuğu minderlerle dolu, Wren ve benim birbirimize sıkışmamızı sağlamak için mükemmel boyutta ve umutsuzca bundan nefret etmeyi diliyorum. Çaresizce vücudumun dokunduğumuz her yerde canlanmamasını diliyorum. Kollarını koltuğun arkasına doğru uzatıyor ve arkama yaslanmamak için tüm irademi kullanıyorum. Onlardan rahat bir yer istemiştim ve bu belki de şimdiye kadar bulunduğum en rahat yer.

Ve rahatsız edici. Aletim pantolonumun içinde sertleşti, Wren *tam oradayken bu* kadar sıkışıp kaldığım için hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Kalçamı kalçama bastırıyor. Kalçası kalçamla aynı hizada. Sıcaklığı ve bütün gün havasız bir ofiste çalışmaktan gelen kokusuyla karışmış tatlı bir şeyin kokusu.

Farkındalık tenimi diken diken ediyor ve nihayet bakışlarımı manzaradan ona çevirdiğimde, o çoktan beni izliyor. Gülümsemiyor. Bakmıyormuş gibi yapmıyor.

"Bu benim için bazı şeyleri değiştiriyor," diyor sonunda, sesi kısık ve cızırtılı. "Bütün o şeyler. Seni tanımamak. Seninle büyümek. Seni asla kardeşim olarak göreceğimi sanmıyorum." Bakışlarını yüzünün alt taraflarında bir yerden gözlerine doğru çekiyor. "Ama arkadaşım? Seni kesinlikle öyle görebilirim."

Ve cehenneme kadar yolu var.

Haftalardır bastırdığım tek şeyin canlanması için o birkaç kelime yetiyor.

Umut.

On dokuz

Darcy, Seattle'a geri dönmeyi öneriyor.

Kardeşçe bir buluşma -eğlenceli olduğu için garip, onu bir kardeş olarak görmediğimi gösterdiği için garip- ama tüm bu garipliklere rağmen, şimdiye kadar birlikte geçirdiğimiz en güzel zamandı.

Elimi Darcy'nin ve benim koltuklarım arasındaki bölmenin üstüne koyup indiriyorum. Birinci sınıfta. Bir uçakta. Kendime ait bir kozam var ve hala bunu atlatamıyorum.

Darcy benim saçmalıklarımın bıkması olacak ki gözlerini deviriyor. "Şimdi ne olacak?" "Yalnızım."

Dizüstü bilgisayarına dokunmaya devam ediyor. Havada otuz bin fit yükseklikte bile çalışmayı bırakmıyor. "Tam bir baş belasısın."

"Öyleyim. Bunu kabul edebilirim. Ama hayır gerçekten, bu uçuşun ne kadar olduğunu bilmek istiyorum. Çünkü bir daha asla ekonomi sınıfında uçmayacağım. Bak, ayaklarım önümdeki koltuğa bile ulaşmıyor." Bacaklarımı oynatıyorum.

"Yatma zamanı gelene kadar bekle ve uzanabilirsin." "Hayatta olmaz. Yatağım mı var? Bu harika bir şey."

"Her kuruşuna değer."

"Kaç kuruştan bahsediyoruz?"

"Diyelim ki arabanızdan daha fazla, evinizden daha az. Ve senin derken, aslında *senin* demek istiyorum, arabası olan normal bir insan gibi genel bir senin değil

son on yıl içinde yapıldı."

Bu yüzümün düşmesine neden oldu. "Ne? Dokuz saatlik bir koltuk için mi? Neden kendi uçağımızı almıyoruz?"

Darcy yine güler. "Paraya ihtiyacın yok noktasından *özel uçağım nereden noktasına çok hızlı geldin.*"

"Hâlâ benimle ekonomi sınıfında uçmanın daha eğlenceli olacağını düşünüyorum."

"Asla olmayacak. Bir keresinde Seattle'dan New York'a ekonomi uçmuştum ve bu bir ömür boyu yetecek bir işkenceydi."

"Olamaz! Küçük zengin çocuk yanına oturmak zorunda kaldı-" Nefesim kesildi. "Yabancılar." "Sadece yanında değil, neredeyse üstünde. Beş saat boyunca." O kadar ölüp bitiyor ki

Şaka yapıp yapmadığından emin değilim, ama bu uçuştan sonra, evet, ben de ekonomiye geri dönmek istemiyorum.

Bunca zamandır kötü olduğunu düşündüğüm şey para değil, paranın geldiği kişiydi. Ondan hiçbir şey istemedim, hala da istemiyorum.

Ama Darcy ile aramdaki bu bağı gerçek olup olmadığını ya da zavallı terk edilmiş kalbimin olmayan bir şeyi mi yansıttığını bilmek istiyorum. Sadece kardeşçe ve her zaman kardeşçe olacak.

Gerçekten akraba olup olmadığımızı anlamak için Darcy'den DNA testi istesem neler olacağını hayal bile edemiyorum. Warren Ritcherson'ın gerçekten biyolojik babam olup olmadığını soracak şekilde ifade edebilirim, ama sanırım genlerin bu konuda yalan söylemediğini söylemek güvenli. Junior, Tobias ve benim aramda çok fazla benzerlik var.

DNA'sını bir yerden gizlice alabilirim. Bütün o suç programlarını izledim. Bir saç teli. Kullanılmış bir bardak, pipet, yemek çubuğu... Yine de arkasından iş çevirmenin suçluluğuyla yaşayabilir miyim bilmiyorum.

Yine de, kardeşim olmadığını biliyor ve bunu benden saklıyorsa... bu öfkeden saklanabileceği güvenli bir yer olmayacaktır.

"Bölmeyi şimdi geri koyabilir miyim?" Darcy soruyor. Surat asıyorum. "Neden benim güzel yüzümü görmek istemiyorsun?"

"Çünkü saçmalıyorsun. Buna ne dersin?"

"Tamam. Ben film izlemeye gidiyorum." Bölmeyi yerine koymaya gidiyorum ama Darcy elini benimkinin üstüne koyuyor. "Ne filmi? Televizyonlarımızı senkronize edip birlikte izleyebiliriz."

Yesss. "Hangi filmi izlemek istersen."

Dudaklarını yalıyor. "Ya bir romantik komedi seçersem?"

Bakışlarım daralıyor. "Kardeşini başka bir romantik randevuya götürmeye çalıştığından endişeleniyorum. Akşam yemeği ve sinema mı? Bir randevu daha ve sonra ne olacağını biliyorsun." Kaşlarımı sallıyorum.

Peki tamamen uygunsuz davranarak balık mı tutuyorum? Muhtemelen.

Ama daha da uygunsuz olanı verdiği yanıt. "Ne, mile- high kulübü yok mu? Bu arada birinci sınıftaki tuvaletler çok büyük."

Yine o düz surat. Şaka yapıyor olmalı. Değil mi?

Artık bu oyunu oynayamam. Her ne oyunuysa.

Cevaplara ihtiyacım var.

Remy'nin bana söylediği gibi birbirlerine aşık olan gerçek kardeşler kadar berbat biri olduğum ortaya çıksa bile.

Bir şekilde DNA örneği almak zorundayım, yoksa kendimi delirteceğim. Eğer kardeşimle flört ettiğim, kardeşim hakkında uygunsuz düşüncelerim olduğu ortaya çıkarsa, bunu unutmak için asit banyosu yapacağım. Ama ya değilse?

Bundan sonra nereye gideceğiz?

"Ooh, yeni Coby Godspeed filmi çıktı. Onu izleyebiliriz."

Ve işte gidiyor, randevu seçeneğini seçmeyerek umudumu kırıyor.

"Başroldeki Blake Monroe'yu kovduklarından beri o kadar iyi değil ama olsun," diye mırıldanıyorum, kafam her zamankinden daha karışık.

Aslında Darcy'nin DNA'sını almak beklediğimden daha kolay oldu. Her sabah onun kahvesini aldığımı düşünürsek, aynısından iki tane sipariş ettiğimden emin oluyorum ve onunkinin yarısını içtikten sonra, benimkiyle değiştiriyorum, plastik kapağı cebe atıyorum ve kahvesini fincandan bitiriyorum. Çok kolay.

Ve aldatıcı.

Ama benim kanımdan ve canımdan olması gereken birini arzulamayı o kadar geride bıraktım ki bundan emin olamıyorum.

Darcy... hiç de beklediğim gibi biri değil. Junior gibi ama on kat daha kötü olmasına hazırdım.

Üç kardeşim arasında kaybedecek en çok şeyi olmasına rağmen kendini benim tarafımdan tehdit edilmiş hissetmiyor. Eğer gerçekten kardeşimse. Sanırım teknik olarak, DNA bizi kan bağı dışında bıraksa bile, o hala Warren Ritcherson'ın oğlu. Evlatlık ya da her neyse, teknik olarak hala benim kardeşim. Her zaman kardeşim olacak.

Belki de gerçeği öğrenmek hiçbir şeyi çözmeyecektir çünkü ne fark eder ki?

Ama bilmem gerek.

DNA'yı götürdüğüm yer işlemin bir hafta kadar sürebileceğini söylüyor, bu yüzden işe gittiğim her gün Darcy'nin gözlerinin içine bakmak daha da zorlaşıyor. Hem sonuçları öğrenmeye ihtiyaç duyduğum hem de öğrenmekten korktuğum için sürekli gerginim. Bir şeyi en son ne zaman bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum ama bu bencilce bir istek. Bu lüks dünyada patlayacak türden bir şey.

Artık çoğu şeye alışmaya başladım. Yerimi biliyorum. Ne yapmam gerektiğini. Büyük sorumluluklarım yok ama istemiyorum da. Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım.

Bu da başka bir soruyu akla getiriyor. Eğer bu DNA Darcy'nin kardeşi olmadığını gösterirse, bu şirket için ne anlama gelir? Bunu istemiyorum. Bu ben değilim. Burada çalışmaya istekli olabilirim, hatta Darcy isterse tam zamanlı olarak çalışmak için inşaat işinden bile ayrılabilirim. Ama zorla çıkarılırsa ve

Her şeyden ben sorumluyum... Başımı sallıyorum. Junior'ı CEO pozisyonuna getirmem gerekecek ve Junior'ın bencilce yöneteceğini söylediğinde Darcy'ye katılıyorum. Darcy her şeyi kaybetmek için çok fazla çalışıyor.

Zarf postamda görüldüğünde açmaya korkuyorum.

İçindekilerin yansımaları felaket olabilir. Özellikle de Darcy için.

Her iki durumda da, kendi çıkarım için bilmek istiyorum. Darcy ile aramdaki bu delicesine yoğun bağın yanlış olmadığını bilmek için. Belki de hayatlarımız bizi kimin yetiştirdiği ya da kimin DNA'sını taşıdığımızla ilgisi olmayan bir nedenden dolayı iç içe geçmiştir.

Elimdeki zarfa dokunuyorum, içindekilere nasıl tepki vereceğimden tamamen emin değilim. Aklımda, Warren Ritcherson'ın oğlu olduğuma dair hiçbir şüphe yok.

Annem bana hamile kaldığında hayatında başka erkek olmadığını söylediğinde ona inanıyorum. Bu sonuçlar kardeş olmadığımızı gösteriyorsa Darcy'nin Ritcherson olmaması tek mantıklı sonuç.

Bu büyük bir solucan kutusu. Anıtsal.

Ve dürüst olmak gerekirse, hangi cevabı daha çok istediğimi bilmiyorum. Hangisinin daha yıkıcı ve yürek parçalayıcı olacağını bilmiyorum. Darcy'ye olan ilgimin haklı olduğunu bilmek mi yoksa hayatımı çaldığını söylediğinde gerçekten çaldığını bilmek mi? Buna hakkı yoktu. Ama yine de aldı.

Tabii gerçeği biliyorsa. Siktir et, bilmem gerek.

Kağıdı yırtıyorum ve sonuçları o kadar hızlı tarıyorum ki ilk başta gözden geçiriyorum ama işte siyah beyaz.

Sıfır nokta sıfır ailevi ilişki ihtimali.

Bağırsaklarım kurşun gibi düşerken bile

kalbim uçuyor. Darcy benim kardeşim değil.

Artık resmileşti. İçimizden biri Warren Ritcherson'ın oğlu değil ve sanırım bunun kim olduğu belli. Yere çökerken uzun bir nefes alıyorum ve bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyorum. Bu cevaba hazırlıklı olduğumu sanıyordum. Hazır değilmişim.

Bütün dünyam yıkıldı.

Darcy'yi görmem gerek.

Önce mesaj mı atayım yoksa geleyim mi?

Normal bir insan gibi onu zamanında ofisten çıkmaya zorladığım için evde olduğunu varsayıyorum, ancak oraya gizlice geri dönmesi beni şaşırtmaz. Yine de evde dizüstü bilgisayarında çalışmasını engelleyen bir şey yok.

Umarım evdedir çünkü bu ofiste yapmamız gereken bir konuşma değil. Onu uyarmak için bir mesaj gönderdim: Bil diye söylüyorum, geliyorum, eğer ofise döndüysen seni dövmeden önce eve dönsen iyi olur.

Ve şimdi gerçek an.

Darcy tanıştığımız andan beri bana yalan mı söylüyordu, yoksa o da bizim gibi farkında değil miydi?

Yirmi
∞

DARCY

Wren'in mesajı **beni** şaşırttı ama hiç de hayal kırıklığına uğratmadı.

Onu beklememe rağmen, tahmin ettiğimden çok daha erken içeri girdi.

"Beni özle al. . . " Yüzünü gördüğüm anda esprim dudaklarımda kayboluyor. "Neyin var?"

"Ben... *lütfe*n bana bunun sizin için yeni bir haber olduğunu söyleyin."

Wren çalıştığım yerin önündeki masaya bir kâğıt parçası bırakıyor.

Merakla öne eğildim ve göz gezdirdim.

Bu bir ...

Oh,

kahretsin!

Bana bakan kelimeler karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Hayır.

Şans. İlişkinin.

Panik omurgama tırmanıyor. "Bunu nereden buldun?"

"Biliyor muydun?"

"Bunu *nereden* buldun?" Ayağa fırlıyorum, beynim anlamsız

düşüncelerden oluş an bir bataklığa dönmüş.

Şaşkınlığı yerini ters bir bakışa bırakıyor.

"Biliyordun." "Soruma cevap ver."

"*Ben* sipariş ettim," diye

karşılık verdi. "Neden?"

"Buna cevap vermemi istemezsin."

"Bunun için neden arkamdan iş çevirdiğini açıklamaya başlasan iyi edersin."

"Arkandan mı? Sanki konuşabiliyorsun da."

"Şirket için miydi?" Masanın etrafında dolanıyorum, kulaklarımdaki delici çınlama dengemi bozuyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra, bunu benden öylece alacak mısın?"

"Senin bile değil!"

"Siktir git!" Öfkem, içimde her zaman pusuya yatmış, bugünün gelmesini bekleyen derin ve çaresiz bir yerden geliyor. "Şirket *benim*. Sen çocukluğunu yaşarken ben babamla CNN izliyor, medyadaki önyargıları ve bunların nereden kaynaklandığını öğreniyordum. Sen sarhoş olup lise partilerine giderken, ben gecelerimi borsa çalışarak ve satın alma teklifleri yazarak geçirdim. Bunun için hayatımın her günü dişimi tırnağıma takarak mücadele ettim."

"Çünkü senin olmadığını biliyordun."

"Elbette biliyordum," diye tısladım. "Ailem bana her şeyi anlattı ve sır olarak saklamam için söz verdirdi. Neden sen yirmi bir yaşındayken seninle tanıştı sanıyorsun? Bir olasılık istedi. Bana bir şey olması ya da birinin öğrenmesi durumunda seni eğitmek için bir şans. Sen ve ben olmadan, her şey Junior'a gider ve bunu düşünmek bile babamın mezarında ters dönmesine neden olur."

"Belki de bunu hak ediyordur."

"Şunu söylemeyi *kes*."

Wren öne çıktı, tam benim alanıma girdi. "Ne yaptığına bir bak. Asıl oğlu yerine yedek bir oğul yetiştirmiş. Bunu kim yapar? Ve sen kim oluyorsun da bana yakınlaşıyorsun, son bir ayı kardeşçilik oynayarak geçiriyorsun, hem de her şeyin saçma sapan bir yalan olduğunu bile bile?"

"Değildi. Hayır, biz kardeş değiliz, ama bunu kendin söyledin. Biz arkadaşlık. Tüm bunlara sahip olmanı, hak ettiğin hayata sahip olmanı istedim."

onun yerine, küçük bir hırsız gibi DNA'mı *çaldın*. *Bunca* zamandır planın bu muydu? Seni bu işe annen mi soktu? Para yetmedi diye benim şirketimin de mi peşine düştün?"

"Şirket istemiyorum!"

"O zaman neden aramızda DNA testi yapılmasını istedin?"

Wren uzun, acı bir kahkaha attı ve tükürmek için eğildi, "Çünkü kendi lanet kardeşimi becermek istediğim için kendimi bir sapık gibi hissettim."

Çenem düştü. "Ne?"

"Devam edin ve beni yargılayın, ama akraba bile değiliz, bu yüzden sayılmaz.

Yalan söyleyen sensin."

"Beni becermek mi istedin?"

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkardı. "Tabii ki tek odaklandığın şey bu. Koşup herkese anlatacak mısın? İnsanları bana karşı kışkırtmak için daha fazla yalan mı uyduracaksın?"

Onu ittim. "Senin hakkında hiç yalan söylemedim ve insanları sana karşı kışkırtmaya çalışmadım."

"Hayır, sen sadece hayatımı *çaldın*."

"Ve sen benim DNA'mı *çaldın*. Bana *soracak* kadar bile güvenmedin."

Ellerini yana doğru açıyor. "Sen olsan ne derdin? Gerçekten bana gerçeği söyleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir."

"*Saçmalık*." Gitmek için döndü, ama ben takip ettim.

"Sen de saçmalıyorsun. Neden en başta Londra'ya kaçtığımı düşündün?"

"İş için."

"Kelimenin tam anlamıyla her yerden çalışabilirim, seni otuzbirci." Kapıya ulaşmadan onu yakaladım ama Wren beni silkeledi. Bizi çeviriyor, beni duvara itiyor ve boğazımdan tutuyor.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, öfke ondan bana doğru yayılıyordu. Ama gözleri sert ve soğuk olsa bile, bu kadar yakın olmak, onu içime çekmek. . .

İstediğim her şeyi.

Sertçe yutkunuyorum. "*Senin* yüzünden ayrıldım."

Wren kaşlarını çatıyor, eli esniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana her şeyi anlatmak istedim." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum.

"Kardeşini becermek isteyen tek kişi sen değilsin."

Az önceki şaşkınlığım Wren'in yüzüne de yansıyor ama o geri çekilmiyor.

Gözlerindeki sertlik değişiyor, daha az öfke, daha çok... sıcaklık.

Ve eğer bundan sonra benimle bir daha konuşmazsa, öyle olsun. Ama şansımı deniyorum.

O beni durduramadan, bir elimi yan tarafına ve kotunun arkasına kaydırıyorum. Kıçı avucumun içinde sıcak, kaslı ve aletim onu hissedince kalınlaşıyor. Sonra vücudu benimkini örtünceye kadar onu kendime doğru çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye hırlıyor.

"İkimize de istediğimizi vermek." Ne kadar sert olduğumu hissedebildiğini biliyorum, aynı şekilde ben de ondan gelen hareketi hissedebiliyorum.

"Ne istiyorum?" Tutuşunu sıkılaştırıyor, beni duvara daha çok bastırıyor. "*Sana çok kızgıyım.*"

"Güzel." Alt dudağını ısırdım, kalp atışlarım kontrolden çıktı. Nasıl hissettiğini biliyorum çünkü hayatımda hiç kimseye bu kadar kızmamış ve korkmamıştım. "*Bana ne kadar olduğunu göster.*"

Wren ağzını benimkinin üzerine kapatıyor ve içimden bir inilti çıkıyor. Tadı umduğum gibiydi, her zaman öpeceğini hayal ettiğim şekilde öpüyordu. Sert bir ağız, güçlü bir dil, ulaşabildiği her şeye yapışan dişler. Boştaki eli eşofmanımın içine dalarken boğazımı bırakmıyor. Beni okşarken eli büyük, sıcak ve sertti ve ben onun dokunuşunda eriyordum.

"Lanet olsun," diye soluyarak ağzımı geri çektim. Wren'in dudakları işleri yavaşlatmak yerine boynumu buluyor. Öpüyor ... yalıyor ... emiyor ...

Bir ateş rüyasında olmadığımıdan emin olamıyorum çünkü ummaya cesaret edemediğim her şey var.

"Senden nefret etmeyi o kadar çok istiyorum ki," diye mırıldanıyor.

"Aynen öyle. Şimdi, ağzın sikimin etrafındayken benden nefret et."

Bana alaycı bir kahkaha atıyor, ağzı tekrar benimkinin üzerinde geziniyor. Burnunu burnuma bastırdı. Yumruğu sikimi sıkıca kavıyor. "Burada kontrol sende değil Darce. Arkanı dön."

Hemen yapıyorum ama yine de onun için yeterince hızlı değil çünkü beni yüzüstü duvara itiyor.

Dizleri yumuşak bir *gümbürtüyle* yere çarpıyor, benim terlerim de onu takip ediyor ve sonra elleri kığımın yanaklarını açıyor, nefesi tenimde serinliyor. İşten doğruca eve gelip duş aldığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Bunun hayalini kurmuştum."

Titriyorum. "O zaman yap. Hayal ettiğin her şeyi."

Ağzını deliğimin üzerine kapatıyor ve ben dik durmak için duvara tutunuyorum. Kısa sakalı tenimi çizerken, ağzı içimdeki en inanılmaz zevki yalıyor ve emiyor. Yaptığı her şey yüzünden sikim sızıyor, taş gibi sertleşiyor ve bu bir daha asla gerçekleşmese bile, buradaki bu an bana yıllarca yetecek bir mastürbasyon malzemesi olacak. Dili ileri doğru bastırıyor ve ben de ona izin verecek kadar gevşiyorum. Beni onunla sikerken inliyor ve ben bunun olduğuna inanamayarak yüzüne doğru sallanıyorum.

Arkamdan tekrar ayağa kalkıp kulağımın dibinde alçak sesle konuşana kadar beni sadece birkaç dakika yiyor.

"Burada prezervatif var mı?"

"Yatak odasında."

Sıkıntısını oflayarak dile getiriyor, parmağını ıslak deliğime sürttükten sonra içeri sokuyor. "PrEP kullanıyorum."

"Ben de."

"Güzel. Seni çıtırçıplak sikeceğim. Aramızda bir şey olması için çok uzun süre bekledim."

"Bu konuda söz hakkım var mı?" Alay ediyorum, her şeyden çok ne diyeceğini öğrenmek için. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım var.

"Hayır. Çeneni kapatacaksın ve sana söyleneni yapacaksın."

Bingo. Wren bir parmağını daha içime sokarken sikim onun güçlü sözleri karşısında zonkluyor.

"Onları çok iyi alıyorsun," diyor.

"Çünkü senin için çaresizim. Sana ihtiyacım var."

Beni geri çekti ve masama doğru itti. "Eğil."

Eşofmanlarımı bacaklarımdan aşağı itip tekmeliyorum, sonra da bana söyleneni yapıyorum. Kıçımı ona doğru kaldırırken masamın bir kenarını kavıyorum.

"Kahretsin evet." Eğiliyor ve doğrudan üzerine tükürmeden önce deliğimin üzerine ıslak bir şerit daha yalıyor. Pürüzsüz, sıcak teni vücudumdaki her siniri çatırdatarak sikinin küt başını takip ediyor.

Bu gerçekten oluyor. Tüm o geç geceler, tüm o fanteziler, tüm o ayartmalar bu ana akıyor.

Wren öne doğru bastırırken kot pantolonu yere çarpıyor ve ben onu hissetmek için çaresizce bastırıyorum. Bu bağlantıyı kurmak için. Bu yakıcı şehveti daha önce hiç yapamadığım bir şekilde öldürmeyi umuyorum. Wren düşüncelerimi ele geçiriyor, beni bir deliye dönüştürüyor ve umarım bundan sonra her şeyin eski haline dönmesini sağlayabilirim.

Hiçbir şey aynı olmayacak olsa bile.

Büyük, ateşli siki beni ikiye ayırıyor ve onu almak bir görev, ama bu beni daha kararlı hale getiriyor. Wren'in beni becermesine yemeğe, suya, oksijene ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

Kalçaları kıçımınla buluşuyor ve bacaklarım neredeyse bükülüyor.

"Bunun olmasını umduğum için aptal olduğumu düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum. İçimi aydınlatan küçük bir itme hareketi yapıyor.

Bu benim için neredeyse çok fazla. "İğrenirsin sanmıştım."

"Kapa çeneni." Daha sert itiyor. "Benden ne kadar nefret ettiğin ya da sikimi ne kadar sevdiğin dışında konuşmak yok."

"Evet. İkisi de. Ne muhteşem bir alet."

Elini benimkinin üzerine kapatmak için uzanıyor. "Daha önce hiç kesilmemiş bir erkekle birlikte olmamıştım. Bu çok ateşli."

"İstedğin kadar dokunabilirsin."

"Planlıyorum."

Elleri yıllarca inşaatta çalışmaktan sertleşmiş ve her vuruşu taşaklarıma doğru dalgalar gönderiyor. Fantezilerimdeki Wren gibi nazik değil ve bir şekilde, bu sadece daha ateşli hale getiriyor. Onu tanıdığımdan beri ilk kez, Wren istediği her şeyi alıyor ve baskınlık beni tamamen zorluyor. Beni sikerken nefes nefese kalıyorum, itişleriyle beni okşuyor.

İticileri yavaşlıyor ve daha fazla tükürük eklemek için geriye doğru eğiliyor. Keşke soyunmak, dokunmak, keşfetmek ve bunu mümkün olduğunca uzatmak için zaman ayırsaydık, ama Wren tekrar içime giriyor, taşakları benimkilere çarpıyor, kalçaları kıcımda bir ritim tutturuyor, hızlı ve sonuna kadar gitmeye kararlı.

Gerçeği bilmesinden hâlâ endişe duysam ve bu kadar sinsi davrandığı için kızgın olsam da, birlikte geçirdiğimiz tek zamanın hızlı, sert ve kirli olmasından dolayı içimi bir hüznün kaplıyor. Onu öpmek istiyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek. Beni yürüyemeyecek hale getirene kadar döndürürken geniş omuzlarına tutunmak.

Ama bana verdiği buysa, bu yeterli. Yeterli olmak zorunda.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor. "Çok sıkı. Sikimi sıkma şeklin suç olmalı... Bu kadar mükemmel bir kıcın olmasından nefret ediyorum... bu kadar mükemmel bir siki olmasından..."

Ben de onun hızına uyarak geri itiyorum. Sikimi bırakıyor ve iki eliyle kalçalarımı kavrayarak beni masanın üzerine yayıyor. Her itişinde ayaklarım yere sürtünürken tutunmak için çabalıyorum, siki içimde orgazmımı yükselten o büyümlü noktaya saplanıyor.

Kıvılcımlar damarlarımda dolaşüyor ve taşaklarımdaki baskı onları sıkılaştırırken şehvet içimin derinliklerinde yanıyor.

"Neredeyse vardınız mı?" diye soruyor.

"Çok yakın."

"Bana zamanını söyle Darce."

Adımı söylemesi her şeyi değiştiriyor. Elimini kendime sarıyorum, sert ve hızlı bir şekilde sarsılıyorum, sınıra çok yakınlık, taşmak ve onun da aynı şeyi yapmasını istiyorum. "Evet... Evet... Oradayım."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi bırakıyorum, Wren son bir sert hamle yapıp hareketsiz kalırken siki boşalıyor. Kalçaları kıcıma bastırıyor, siki içimde zonklayarak boşalıyor ve bu düşünce beni yeniden ateşliyor.

Gerçeklik yavaş yavaş geri geliyor. Kolları bana sarılmış, yüzü boynumda, siki hala kıcımda gömülü.

Ne söyleyeceğimi bilemeden elimi uzatıp ellerinden birini kendi ellerimle kapatıyorum ama ben daha karar veremedim o konuşuyor.

"Gitmem gerek."

Sesi çakıllı bir isteksizlikle çıkıyor. "Ya da kalabilirsin."

Kabul etmek yerine içimden çekiliyor, birkaç saniye sonra da boşalıyor. Kendimi pis ve kullanılmış hissediyorum ve normalde bunu sevecek olsam da, çok çığ ve savunmasızım.

Ben daha doğrulmadan Wren pantolonunu yukarı çekiyor. "Yani bu kadar mı?"

"Ben..." diye mırıldanıyor. "Çok kızgınım." "Doğru."

"Bu çok fazla."

"Tabii ki."

Kollarımı kavuşturuyorum, kıyafetlerimi almaya zahmet etmiyorum. Hareket edersem beni ne kadar parçaladığını görmesinden korkuyorum.

"Sanırım gitmelisin o zaman."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Açıkça."

"Doğru."

Cevap vermiyorum, sadece beni izlemekten bıkıp kapıdan çıkana kadar onu izliyorum.

Yirmi Bir

WREN

Siktiğimin sikik sikikleri.

Az önce olanlardan duyduğum nefret, öfke ve her yönüyle inançsızlığı anlatacak kelime bulamıyorum.

Aynı anda hem tatmin olmuş hem de iğrenmiş hissederek sersemlemiş bir halde eve dönüyorum. İçimde çalkalanıyor.

Darcy'nin masasının üzerine eğilmiş görüntüleri kafamda davetsizce belirip duruyor ve ondan tek istediğimin bu olduğunu, ona sahip olmanın ona duyduğum bu hastalıklı şehveti tedavi edeceğini düşündüysem yanılmışım.

Çünkü bunu benden sakladığı için ona kızgın olsam da, teknik olarak hala kardeş olsak da kan bağımlı olmasa da, bunun tekrar olmasını istiyorum.

O anda duyguları ateşli seksten ayırabildik, ama şimdi utanç içinde eve dönerken ve *Game of Thrones* karakterleri olabileceğimizi fark ederken tek hissettiğim ... pişmanlık.

Belki de kalmalıydım, böylece konuşabilirdik, ama mümkün değildi. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Eve geldiğimde kapıyı açtığımda Remy'yi itfaiyedeki vardiyasından dönmüş buluyorum. Mesai saatleri çok farklı olduğu için bir süredir onu kontrol etmemiştim ve yüzüme bakınca her şeyi berbat ettiğimi anladı.

"Sorun nedir?"

Hâlâ söyleyecek söz bulamıyorum çünkü "Gerçekte kardeşim olmayan kardeşimle seks yaptım ve MediaCorp şirketinin, hisselerinin, paranın gerçek varisinin ben olduğum ortaya çıktı... bunların hepsinin benim olması gerekiyordu ve Darcy bunları benden aldı." nasıl diyeceksiniz?

Oh. Sanırım aynen öyle. "Vay anasını, Wren. Bu... çok fazla."

Ve Remy'den bu onayı almak sanki sel kapılarını açıyormuş gibi, oturma odamın girişinde dizlerimin üzerine çöküyorum. Remy koşup ayağa kalkmama yardım ediyor, ama sağlık görevlisi olmasına rağmen o ufak tefek, ben de ağır bir adamım, bu yüzden kanepeye doğru tökezlememiz biraz zaman alıyor.

Ben liderim.

Savaşılamayacak kadar güçlü bir akıntıya karşı yüzmeye çalışırken batıyorum.

Biyolojik babamın kim olduğunu öğrendiğimde yaşadığım kimlik krizinin kötü olduğunu düşündüysem bile, şimdikiyle kıyaslanamaz bile.

"Wren, sorun yok. Bu-"

"Bu iyi değil. Burnumu sokmamalıydım. Darcy'yi akraba olmadığımızı kanıtlayacak kadar çok istememeliydim. Çünkü şimdi ne olacak? Şimdi ..."

"Şimdi o orospu çocuğunu tahttan indir," diyor hiç yardımcı olmayan kuzenim. "Onu tahttan indirmek istemiyorum. Şirketi istemiyorum. Ve eğer

Darcy'nin bir Ritcherson olmadığını-"

"Kötü kalpli üvey kardeşlerin Disphit One ve Dipshit Two'ya gidecek."

"Aslında, Tobias artık o kadar da kötü değil."

"Bildiğim iyi oldu."

"Benden hâlâ nefret ettiğine eminim ama bunu Junior kadar belli etmiyor."

Remy gülümsüyor.

"Ne?"

"Sanırım o ailenin bir parçası olmaktan hoşlanıyorsun."

İtiraz edeceğim ama edemiyorum. Çünkü o haklı. Toby bana karşı büyüyor ve Darcy... Aramızdaki şeye karşı koyamıyorum. Her ne ise.

Şehvet. Bağlantı. Kardeşçe ... aşk?

Ürperiyorum.

"Tamam, buna bu kadar şiddetli tepki vereceğini düşünmemiştim," diyor Remy.

"Sorun o değil. Haklı olduğunu düşünüyorum ve Darcy ile yatmak her şeyi berbat etti."

"Nasıl?"

"Çünkü... şirketi istemediğimi zaten söyledim ve ikimiz de Junior'ın şirketi almasını istemiyoruz, bu da Darcy'nin Warren'ın oğluymuş gibi davranmaya devam etmesi gerektiği anlamına geliyor. Yoksa her şeyini kaybeder."

İçimdeki öfke sönüyor. Bunu söylediğini biliyorum. Doğuştan hak eden kişi olmadığını bilmenin getirdiği yükün üzerine, bulunduğu yere gelmek için hayatı boyunca mücadele ettiğini söyledi.

Hem bu ne kadar saçma? Darcy bu iş için doğru adam, kanı ne olursa olsun.

Tüm vasiyet ve miras sistemi berbat durumda. "Eğer ikiniz birlikte olmak istiyorsanız..."

"Bunun bir önemi yok. Çünkü böyle bir şey olamaz." "Kahretsin, bu berbat."

Evet, bir de bana sor.

Ertesi gün ofise gitmiyorum. Ya da ondan sonrakine. Ve kendi ölümünüzü nasıl taklit edeceğinizi, yeni bir yüz edinmeyi ve kardeşinizi becerebilmek için başka biri gibi davranmayı araştırmak dışında pek bir şey yapmadım.

Kendimi değersiz televizyonla oyalamaya çalışırken sessizce takıntılıyım. İşe yaramadı.

Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum ve belli ki o da bilmiyor çünkü ben de ondan haber alamadım. Tekrar Londra'ya kaçması beni şaşırtmaz ve bu sefer peşinden gitmeyeceğim.

Cuma öğleden sonra erken saatlerde kapım çalındığında, Remy'nin erkek arkadaşı olduğunu varsayıyorum çünkü Remy, Sanden'in işten gelmeden önce uğrayacağını ve onu içeri almamı söyledi.

Ama Sanden değil.

Kapıyı açtığımda Darcy'nin iş kıyafetiyle orada dikildiğini ve bok gibi görüldüğünü görünce nefesim boğazımda düğümleniyor. Benim daha iyi görüldüğümü söyleyemem. Birden düş alamayacak kadar depresif olduğum için pişman oldum çünkü koktuğumdan eminim.

Konuşmuyoruz. İkimiz de ilk çatlayan olmak istemiyoruz. Ama o ortaya çıkarak ilk adımı attı.

Bunu düzeltmek benim elimde, ama nasıl? Bu imkânsız bir durum ama bir sonraki adımı atacağım. Kenara çekilip onu içeri alacağım.

Ona dokunmak istiyorum. Uzanıp yüzünü avuçlamak. Sarılmak. Bir şeyler yapmak. Ama bizi bu karmaşaya sokan şey bu. Onun yerine ön kapıyı kapatmaya odaklandım.

"Nereden başlayacağız ki?" Mizahsız bir kahkahayla soruyorum.

O da karşılık vermiyor. "Belki de birbirimizi becermeyerek başlamalıydık." Darcy'nin gözleri aniden açılıyor ve muhtemelen yalnız olmadığımızdan endişelenerek etrafına bakınıyor.

"Remy burada değil ve zaten biliyor sayılır." "Ne?"

Darcy panikler. "Yapamaz. Kimse yapamaz."

Onu rahatlatma dürtüsü kendimi dizginlememden çok daha ağır basıyor ve koluna dokunuyorum. "Ona bu gezegendeki herkesten daha çok güveniyorum. Kimseye bir şey söylemiyorum."

"Eğer yaptıysa-"

"İkimizin de hayatı mahvolacak. Biliyorum."

"Yapmamalıydık... Yani, istedim ama bunu yapmamalıydık. Yaptığımız şeyi." Hâlâ onu tuttuğum koluna bakıyor.

Elimi geri çekiyorum. "Bunu ben de biliyorum."

Darcy elini saçlarının arasında gezdirir. "Kendimizi neyin içine soktuk?"

"Terapistlerin ağzının suyunu akıtacak bir karmaşa mı?" "Gülmek istiyorum.

Gerçekten, ama ..." "Hadi oturalım. Biraz konuşalım."

Darcy başını sallıyor ve oturma odasına geçiyoruz. "Önce-"

Darcy irkildi.

"O ürkeklik ne içindi?"

"Oh, bana vurmanı bekliyordum. Bunu hak ettim."

Nereden geldiğini biliyorum, tüm bu durumun berbat olduğunu biliyorum, ama ona bunu yapacağımı düşünmesinden nefret ediyorum. İkimizin de istemediği bir karmaşanın içindeyiz. "Hayır, istemiyorsun."

Kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor.

"Ben... hayır, bekle, içecekler. Planım buydu. Otur." Mutfağa gidip biraz viski ve kola getirdim.

Sehpanın yanına götürdüğümde ona bakıyor.

"Ofisinizdeki malzemeler kadar kaliteli değil ama işinizi görüyor."

Ona bir içki koyuyorum ve ben en azından benimkini biraz sulandırırken o sek içmeyi tercih ediyor. Ben daha bir yudum bile almadan Darcy kendi içkisini bitirdi. Bu iş biraz karışık olacak.

Hepsini yuttuktan sonra, "Benden sonsuza dek nefret edeceğini düşünmüştüm," diyor.

Bana onu emmemi söylediği an zihnimin tam önünde. Bu kontrol edilemez bir şey ve çok tehlikeli.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum.

"Bizi öğrendiğimden beri, gerçekte kim olduğunu keşfedeceğin günden korkuyordum. Gerçekte kim olduğumu. O zamandan beri her gün suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi. Bu beni MediaCorp'un sahip olduğu en iyi CEO olmaya itti çünkü beni yetiştiren adama, babana, onun sevgisini hak ettiğimi göstermek istedim. Kan bağıyla olmasa bile ismen bir Ritcherson olmayı hak ettiğimi."

En kötü şeyi fark ettiğimde içkimi yudumluyorum. "O kadar harika bir iş çıkardın ki şimdi hepimiz mahvolduk. Eğitimsizim, vasıfsızım ve şirketi senden almak bile istemiyorum, ama aynı zamanda... Seninle olmayı o kadar çok istiyorum ki, bunu yapamamak beni öldürüyor... yapamayız..."

Darcy başını eğdi. "Bu bir daha olamaz." Birkaç kez göz kırpmıyor, belki de gözyaşlarının eşliğinde ve tek yapmak istediğim oturduğu kanepeye gidip ona sarılmak. Ama güçlü duruyorum.

"Babam öldüğünde ve sen hayatımıza girdiğinde, olmadığım biri gibi davranmak çok daha zorlaştı. Suçluluk, ilgi... sana karşı hissetmek istemediğim her şey... bana bir yük treni gibi çarptı ve beni dümdüz etti."

"Sanırım aynı yük treni bana da çarptı," diye itiraf ediyorum.

Göz göze geliyoruz, aramızdan yine o umutsuz sessizlik akıyor. Birbirimizi bu kadar çok istemek ama bu konuda hiçbir şey yapamamak çok zor. İkimiz de yetişkin insanlarız ve uzak durmak için gerçek bir nedenimiz yok. En azından milyar dolarlık bir imparatorluktan başka bir neden yok.

Onun için çok şey ifade eden bir imparatorluk.

Oraya tekrar gitmemize izin vermemek doğru bir hareket. Akıllıca. Mantıklı. Yapılması gereken doğru şey bu.

O zaman neden bu kadar acıyor?

Yirmi İki

DARCY

Masamda oturuyorum, gözlerim ekranda ve koridorun karşısına bakmamaya çalışıyorum.

Sonunda haftalar önce yapmam gerekeni yaptım ve Wren'in kendi ofisine taşınmasını organize ettim. Ama bir zayıflık anında, benimkinin tam karşısındakini seçtim çünkü onun binanın diğer tarafında -ya da Tanrı korusun, başka bir katta- olması düşüncesi boğucuydu.

Ona sahip olamayabilirim ama yüzünü görebilmek için bütün gün ona bakarak kendime işkence edebilirim.

O delicesine muhteşem yüz.

İradem sarsılıyor ve sonunda kapıdan geçip geniş koridora bakıyorum. Wren'in masası odanın benimkine göre karşı tarafında ve onu sadece belli bir yere oturduğunda görebiliyorum. Şu anda olduğu gibi. Görüşüm kesilmeden önce bilgisayarına eğilip kaşlarını çatmasını izliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Tobias soruyor.

"Çalışıyorum."

"Doğru." Wren'e bir bakış gönderiyor ve sonra isteksizce, "İyi gidiyor gibi görünüyor," diyor.

"O bir Ritcherson. Tabii ki öyle."

Başını sallıyor ve masama doğru ilerliyor, Wren'e o kadar çok benziyor ki... benzemiyor. Tıraşını olmuş, saçlarını düzeltmiş. Takım elbise ona ikinci bir deri gibi oturuyor ve onu ya da Junior'ı düşündüğümde, kesinlikle beni cezbeden hiçbir yanları yok. Tanrıya şükür.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Babamın genellikle katıldığı son iki bağış toplama etkinliğini, ayrıca cemiyet yemeğini ve golf hafta sonunu kaçırdın bile. İnsanlar senin öldüğünü düşünmeye başladı."

"İnsanlar yaşamak için çalıştığımı fark etmeli."

"Babam da öyle." Tobias masanın üzerinden bana bir zarf uzatıyor. "Yine de ne zaman mola vereceğini bilirdi. Biz iletişim işindeyiz, sık kafalı, dışarı çıkıp insanlarla iletişim kurman gerekiyor."

"Sen ve senin kusursuz tavırların varken bunu neden yapayım ki?"

"Belki onun yerine Wren'i alırım," diye karşılık verir. "Ona *gerçek* bir Ritcherson uslu durur."

Kelimeler omurgamdan aşağı süzülüyor, ama dışarıdan tepki vermeyi reddediyorum. Tobias ve Wren arasında huzursuz bir bağ oluştuğunu biliyorum ama Wren'in ona bir şey söylemiş olmasına imkân yok. Ne kadar yakınlaşırlarsa yakınlaşsınlar, Tobias her zaman doğruca Junior'a koşacaktır. Sosyal olmadığım için benimle alay ediyor. İşte bu kadar.

Ama yine de kalbimi durdurmazsa lanet olsun.

Zarfı açıp içeri kontrol etmek için acele etmedim.

Lanet olsun. *Whitman Koleji*. Warren'in orada kurduğu burslar onun bebekleriydi ve bu yemekten kaçmaya çalışırsam bana nasıl bakacağını hayal edebiliyorum. Ama bir günde sekiz saat yolculuk yapmak istemiyorsam, bu beni bir gecede ofisten uzaklaştıracak ve eminim dekan ertesi gün buluşup benden daha fazla para koparmaya çalışacak.

İşinde inanılmaz derecede iyi.

"Tamam, ama ben gidiyorsam, sen de benimle geliyorsun."

Tobias'ın yüzü allak bullak olur. "Hayır. O hafta Londra'dayım." "Ne diye gidiyorsun oraya?"

"Gelecek dönemki ilk ödevimde bana yardımcı olacağına dair iyi duyumlar aldım. Şimdi ona hazırlanıyorum."

Lanet olsun. Okul tartışabileceğim bir şey değil, ama bunun okuldan çok Junior'a yetişmek ve benden ve Wren'den uzaklaşmakla ilgili olduğuna bahse girmeye hazırım.

"Çok yardımcı oldun."

Tobias tiz bir ıslık çalıyor. "Wren!"

Bir an sonra ortaya çıkıyor ve Tobias'a bir bakış fırlatıyor. "Benim için tekrar ıslık çal. Sana meydan okuyorum."

"İşe yaradı ama." Küçük kardeşimiz şaşkınlıkla dönüyor. "Sıra sende. İlk hayır yemeği."

Wren'in gözleri benimkilerle çarpışıyor ve ben hızla başka tarafa bakıyorum. "Buna gerek yok."

Tobias, "Tek başına gideceğin için mızızlanıyordun," diyor.

"Sızlanmıyordum."

"Öyleydi de. Wren'i bu tür şeylerin hiçbirine götürmedin ve ilkinde ona bebek bakıcılığı yapmayacağımdan eminim. Çatal bıçak takımları arasındaki farkı bilmediğinde komik bakışlara maruz kalabilirsin."

Wren'in neden gelmemesi gerektiğine dair bahanelerim tükendiğinde, bunun neden olamayacağına dair bir plan yapması için ona bakıyorum. Ama o sadece omuz silkiyor.

"Evet, her neyse. Detayları bana gönder."

İşte o umut da gitti. "Onlara hemen e-posta göndereceğim."

Şimdi de Wren'le dört saatlik bir yolculuk ve bir gecelik konaklama yapmam gerekiyor. Ne şanslıyım.

"Tamam, hayır. Kesinlikle hayır," diyor Wren kapımdan. "Bütün hafta buradan geç çıktım, ne zaman gideceğini öğrenmek için bekledim. Saat sekizi geçti, Darcy. Yarın dokuza kadar kalmayacağım, sen de kalmayacaksın. Bu çok acı verici."

Dudaklarım seğiriyor, ancak ona baktığımda göğsümdeki özlem olası bir eğlenceyi öldürüyor. Sonunda üzerine oturan bir takım elbise giyiyor. Sakalı hâlâ dağınık ve saçları karmakarışık. Kravatını da bir noktada gevşetmiş, kalın boynunu ve göğsünün bir kısmını ortaya çıkarmış.

"Geç saatlere kadar çalışıyorum. Bu senin için yeni bir şey değil." "Bu sabah buraya kaçta geldin?" "Yedi."

Yüz hatlarında şok ifadesi belirir. "Şimdiden on iki saatten fazla çalıştın. İşten çıkma vaktin geldi."

Sesindeki endişe sonunda küçük bir gülümsemeyi başarmamı sağlıyor ve koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Ama o zaman eve gitmek zorunda kalırım."

"Ve?"

"Ve oradaki ofisimde çalışmak eskisi kadar verimli değil." Bakışlarını tutuyorum, bakışlarının yoğunlaşmasından neden bahsettiğimi çok iyi anladığını tahmin ediyorum.

"Eve gidip dinlenmen gerektiğine göre muhtemelen iyi bir şey."

"Evet, ama zihnim tüm bunlara odaklanmazsa" -elimi masamın üzerinde sallıyorum- "dağılıyor. Sonra da düşünmemem gereken şeyleri düşünmeye başlıyorum ya da gecenin ikisinde sarhoş olup sosyal medyada kardeşimi takip ediyorum."

Wren boğulur gibi bir ses çıkarır ve kapıyı arkasından kapatmadan önce hızla ofise girer. "Bu neden Darcy tarzı bir öfke nöbeti gibi hissettiriyor?"

Pencereden dışarı bakmak için ondan uzaklaşıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim, seni özgür bırakıyorum."

"Neden?"

"Çünkü sana değer veriyorum, aptal. Hatta sonra bile... hatta ..." Keskin bir nefes üflüyor. "Şu boktan şeyi kapatıp gidersen ikimiz için de daha kolay olur."

"Aramızdaki hiçbir şeyin kolay olmadığını düşünürsek, pas geçeceğim." "Bazen senden gerçekten nefret ediyorum."

"Tüm hayatını çaldığımı ve olman gereken koltukta oturduğumu öğrendiğin zamanki gibi mi?"

Wren çantasını bir gümbürtüyle yere bıraktı ve ofisi geçerek tam karşımda durdu. "Biliyor musun? Belki bu sefer sana gerçekten vururum."

Ellerimi "*ehh*" der gibi açtım çünkü ikimiz de bunu hak ettiğimi biliyoruz.

Başını geriye atıp öne doğru bir adım atıyor, sandalyemin kolçaklarını kavırıyor ve önümde diz çöküyor. "Bunu aşmıştık, hatırladın mı?"

"Bunu yaptığınıza sevindim. Ne yazık ki, o kadar uzun süre bu suçluluk duygusuyla yaşadım ki, onsuz çok yalnız kalırdım. Şimdi tek fark, bunu senden saklamak zorunda olmamam."

"Hayır, şimdi *beni* kötü hissettiriyorsun ve sana güvence vermek istiyorsun, oysa son baktığımda bundan ikimiz de sorumlu değildik. Bana söylemediğin için kızgındım. Bu hayatı yaşamak zorunda olduğun için değil. Ailelerimiz bizim için tüm bu seçimleri yaptığında biz daha doğmamıştık bile."

"Bu doğru bir nokta." "Ben çok zekiyim."

Yine gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bunu özlemişim. Aşinalığı. Yakınlığı. Kokusunun duyularımı yıkamasını. Elleri kalçalarımın hemen yanında, kalçaları dizlerimin arasında ve onu oraya hapsetmek, yakınima çekmek, ağzımı onunkinin üzerine kaydırmak çok kolay olurdu. İşin sinir bozucu tarafı, bana karşı koymayacağını biliyor olmam.

Teslim olmak çok kolay olurdu.

"Ofisimi terk etmeni istiyorum," diye emrediyorum. Wren'in bakışları dudaklarıma

yöneldi. "Hemen şimdi mi?"

"Hemen şimdi."

Ayağa fırlıyor ve geri adım atıyor, sersemlemiş ve çok seksi görünüyor. Kravatını kolayca kavrayabilir, onu kucağıma çekebilir, kendimi onda ve onun kontrolünde kaybedebilirdim.

Bunun yerine ellerimi sıkıp onun odayı geçmesini, çantasını almasını ve kapıya geldiğinde tereddüt etmesini izliyorum. "Benden hemen sonra gideceğine söz ver."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, ona her şeyi vaat edeceğimi biliyordum. "Vereceğim." Kendini dışarı bırakıyor ve birkaç dakika sonra ben de isteksizce onu takip ediyorum.

"İyi akşamlar anne," diye sesleniyorum, eve girip ceketimi ve çantamı ön salona bırakıyorum. Kravatım da onları takip ediyor ve evin arka tarafındaki yemek alanına doğru ilerlerken gömleğimin kollarını yukarı itiyorum. Gündelik konuşmaları ve porselenlerin üzerindeki çatal bıçak seslerini duyabiliyorum.

Ancak içeri girdiğimde masada sadece ailem yoktu.

"Böldüğüm için özür dilerim."

Annem ve Tobias yaşlı bir çifti ve onların oğlu gibi görünen birini ağırlıyorlar.

"Darcy." Annemin gözleri fal taşı gibi açılır ve aceleyle bardağını yere bırakır. "Ne mükemmel zamanlama, hayatım. Gel de Straussman'larla tanış."

Yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirip yaşlı çiftle tokalaşıyorum ama oradaki diğer adama geldiğimde içimi bir şüphe kaplıyor. "Şey. Ben kalamam-"

"Saçmalık. Seni davet ederdim ama Tobias geç saate kadar çalıştığını söyledi. Tezgâhın üzerinde bir tabak var. Al ve bize katıl."

Şu anda daha az yapmak istediğim başka bir şey yok, bu odaya Wren'le yattığımı söylemek de dahil. Tobias gözlerini bana doğru çeviriyor ve sanki bana aptal dediğini duyar gibiyim. Ama eğer

benim için, ve ben böyle düşünüyorum ... bu onun iyi olmaya *çalıştığı* anlamına mı geliyor? Buna asla inanmayacağım.

Satın almaya değer olup olmadığıma karar vermeye çalışır gibi beni süzen yaşlı çiftin karşısındaki masaya otururken kaskatı kesildim. Yarı çıplak olduğumu, gözlerimin altında yumruk büyüklüğünde torbalar olduğunu ve günlerdir saçıma şekil verme ya da tıraş olma zahmetine girmedigimi düşünürsek, oğulları için fazla dağınık olduğuma karar vermelerini umabilirim.

Ama kim bilir, belki de yanlış düşünüyordum.

"Straussman'lar geliştirme şirketleri için burada bir ofis açmak istiyorlardı. Kuzey Amerika'da hızla genişliyorlar. Harvey ile buluşup ona şehri göstermenin iyi olacağını düşündüm."

Belki de değildir.

Aman Tanrım. Sonunda Émile'den ve erkek sorunlarımdan kurtuldum ama şimdi iki sorunla karşı karşıyayım. Bana yaşadığımı hissettiren adam ve görünüşe göre şimdi başka bir zorunluluk arasında kaldım. Neredeyse Émile'i arayıp evliliğini yeniden gözden geçirmesi ve beni tüm bu karmaşadan kurtarması için yalvarmak istiyorum.

"Özür dilerim Harvey, öyle miydi?"

"Evet" derken sesi kibar ve tavrı düzgün.

Darcy ve Harvey. Kafiye çok yakın, çok şirin. Şimdi vur beni. Eşyalarımız Ritcherson-Straussman mı yoksa Straussman- Ritcherson olarak mı etiketlenecek? Kafamda bile bu iki ismi bir arada söyleyemiyorum.

Gözlerimi anneme çevirip, lütfen, *lütfen*, bunu bırakması için yalvarıyorum.

Ama o sadece kendini beğenmiş bir gülümseme ve uzun bir yudum şarapla cevap veriyor.

Yardım ettiğini sandığını biliyorum.

Müktesebatla ilgili geçmişim göz önüne alındığında, birilerinin gerçeği öğrenmesi durumunda bu gelişmenin benim adım atabileceğim bir şey olacağını düşündüğünü biliyorum. Ancak bunu kesinlikle ama asla düşünmeyeceğim.

Annem gülüyor. "Belki Straussmanlar Wren'i işe almayı düşünürler,"

diyor neşeyle. "Ne de olsa inşaat işinde çok iyi."

Böyle anlarda neredeyse şirketi ona *vermek* istiyorum.

Bu hepsine gösterirdi.

Yirmi Üç

WREN

Neden yapamayacağıma dair beş yüz altmış dört neden

Darcy'nin işi: Sadece birkaç saattir bazı havalı üniversite mezunları, dekan, şu anki öğrencilerin ebeveynleri ve bu ağ kurma fırsatına para ödeyerek girdiklerinden ya da hiç notları olmadığından şüphe duyulmayan bazı lisans öğrencileriyle çene çalıyorum ve onlardan biriyle bir daha sohbet etmektense gözüme çatal batırmayı tercih ederim.

Bana göre hepsi gösterişli konuşmalar. Kim daha gösterişli olursa Darcy'nin zamanını kazanacağını düşündükleri bir oyun gibi, bu yüzden kendini beğenmiş zengin adamdan sonra kendini beğenmiş zengin adam başarılarından bahsediyor ve kimin dikkatini çekerse ona fırsatlar sunuyor.

Darcy gecenin başında beni tanıştırmaya başladığında "kardeşim" kelimesini kullanmaktan kaçındı ve "Bu Wren Porter, MediaCorp'un yeni yönetici ortağı" gibi garip ifadeler kullandı.

Bu da insanların benim olduğumdan daha önemli olduğumu düşünmelerine neden oldu. Çünkü o zamandan beri beni etkilemeye çalışan kendini beğenmiş erkekler ve kadınlar var.

O kadar yoruldum ki, şirkete nasıl uyum sağladığımı soran her yeni kişiye, bir ay öncesine kadar inşaatta çalıştığımı, iş hakkında hiçbir şey bilmediğimi ve hala da bilmediğimi söylüyorum. Genetik piyangoyu kazandım.

Darcy'nin beni yolun kenarından aldığını ve burada ne yaptığımı bilmediğimi söylememe şu kadar kaldı ki soru sormayı bıraksınlar.

Darcy bunun için benden nefret edebilir, ama sorun değil çünkü benden nefret etmesine ihtiyacım var. Belki o zaman beni soymak ve ilk seferinde fırsat bulamadığımız şeyleri yapmak ister gibi odanın öbür ucundan bana bakmayı bırakır.

Ona hayır diyecek gücüm yok. Beni vazgeçirmek için bir kelimedenden fazlasını söylemesi bile gerekmez.

Evet.

Şimdi

.

İstiyo
rum.

Bunlardan herhangi biri, ve ben pes ederim. Çünkü onun için çok zayıfım.

Saat ne kadar geç olursa, bu gece Seattle'a dönme umudum o kadar azalıyor. Görünüşe göre Ritcherson'ların özel uçağı olmayabilir ama bir tane kiralamak çok kolay. Ne zaman döneceğimizi bilmediğimiz için Darcy buraya sık bir şekilde gelmemizi sağladı.

Ve evet, bu onun haklılığını kanıtladı. Tipik bir milyoner olmayabilirim ve maddi şeylere önem vermiyorum, ancak alışabileceğim büyük bir hoşgörü var ve bu da lüks uçaklarla dünyayı dolaşmak. Konu para olunca bir zaafım olduğu ortaya çıktı.

Kendi uçağımı istememe çok az kaldı. Yatağı olan. Ve banyolu. Gökyüzünde bir ev istiyorum. Belki Darcy ve ben orada yaşayabiliriz.

Sonunda sıkıcı konuşmalardan kaçma fırsatı bulduğumda, Darcy'nin yanına yaklaşıp konuşmasını böldüm. "Araya girdiğim için çok özür dilerim. Seni gerçekten bir dakikalığına çalmalıyım."

Darcy özür dileyebildiği için benim kadar rahatlamış görünüyor.

Kimse ikimizi de başka bir sohbet için ayıramadan Darcy'yi etkinlik odasından çıkarıp boş salona götürüyorum.

"Neden benden nefret ediyorsun?" Sızlanıyorum. O gülüyor.

"Artık eve gidebilir miyiz?" "Çocuk gibi konuşuyorsun."

"İstediğimi elde etmek için öyle davranmaktan çekinmem. Bu tam anlamıyla bir işkence."

"Artık gerçek bir Ritcherson'sın. Lüks yerlere davet ediliyorsun, güzel yiyecekler ve içecekler ikram ediliyor ve tek yaptığın şikayet etmek."

"Şirkette yapabileceğim şeyler listesinde, geyik yapmak bunlardan biri değil, tamam mı? Bunu bir yere yaz ki asla unutmayasın."

Darcy dudaklarını öyle bir büzüyor ki, bundan sonra söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı biliyorum.

"Hayır. Hayır. Her ne söyleyeceksen, söyleme."

"Bütün gece dekanla konuşmaya çalıştım, böylece işimiz bittiğinde uçağı çağırıp eve gidebilecektik ama beni sürekli geçiştirdi. Havaalanında uçaklar için sokağa çıkma yasağı var ve gece yarısından sonra kalkamayacağız."

Telefonumu çıkarıp saate bakıyorum. "11:20. Tamamdır. Bu sürtüğü Külkedisi yapacağız ve gece yarısından önce yola çıkacağız. İki taraftan da saldırılım ve-"

"Ya da ona yarın brunch'ta buluşacağımızı ve geceyi bir otelde geçirebileceğimizi söyleyebilirim."

Ben. Darcy. Otel.

Beyin. Kısa devre yapıyor. Onun çıplak olduğu bir sürü görüntü. Dizlerinin üstünde.

Sırt üstü. Dört ayak üstünde.

"Brunch mı dediniz? Brunch kulağa hoş geliyor."

"Sahte İngiliz aksanın hiç iyiye gitmiyor."
Eğiliyorum.

"Otel olayını yapabiliriz," diyor Darcy ama dudağını ısıırıyor. "Ama bilmiyorum, bu ateşle oynamak olmaz mı?"

Sönüyorum. "Doğru. Otel kelimesini duyduğumda aklımdan geçen düşünceleri anlatamam. Hiçbiri uygun değildi."

"Tamam. O zaman anlaştık. Senin de çok güzel i f a d e e t t i ğ i n gibi, bu sürtüğü Külkedisi yapacağız. Her türlü baştan çıkarıcılığı ortadan kaldıracğıız."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Muhtemelen en iyisi bu." Bana bir kaşını kaldırdı.

"Bu kesinlikle en iyisi için. Bir bütün olarak. Benim istediğim bu değil-" "Benim de istediğim bu değil ama yapılması gereken bu."

"Evet." Sözlerimize rağmen, Darcy'nin gözleriyle karşılaştığımda ve onlarda özlemi hissettiğimde, kesinlikle karşılık veriyorum. Evet, onunla sevişmek istiyorum ama o ana kadar başka önemli bir şeyi de fark etmemiştim: Onu özlüyorum. Mesafemizi korumak işe yaramıyor. Sanırım bu onu daha çok istememe neden oluyor.

"O zaman içeri girip yapalım," diyor, sesi alçalarak. "Önden buyurun."

"Ben gidiyorum." Bunu söylüyor ama hareket etmiyor. "Mm, öyle görünüyor." Kollarımı kavuşturuyorum.

"Gidişimi izle." Büyük maun kapıların arasından bana bakıyor. Bakışları ayaklarıma düşüyor ve tekrar yukarı çıkıyor.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Darcy?"

Dudaklarını yalıyor ve bana ateşli bir bakış fırlatıyor. "Ne?"

"Otele gitmek ister misin?"

"Zaten söyledim-"

"Ne dediğini biliyorum. Kendimizi dizginlememiz gerektiğini biliyorum. Ama ..." Kalbim çılgınca çarpıyor ve boğazımdaki kuruluk sesimi hırıltılı ve kısık hale getiriyor. "Yapacak mıyız?"

Bu sefer yaklaşan o oldu. O kadar yaklaştık ki göğüs göğüse geldik. "Hayır. Değiliz."

"Ne değil? Otele mi gideceğiz yoksa kendimizi mi tutacağız?"

"Kendimizi tutmayacağız. Konu siz olduğunuzda bunu yapabileceğimi düşünmem bile aptallıktı."

Dudaklarımın bir tarafı titriyor. "Doğru cevap."

Darcy olduğu kadar büyük ve önemli biri olarak, bize göstermelik iki yatak odası olan bir süit ayarladı ve otele giden kısa araba yolculuğunda bizi içeri aldı. Bir kapıcı anahtarlarımızla bizi bekliyor ve doğruca çatı katına çıkıyoruz.

Manzara ya da girişteki kristal vazo umurumda değil. Tek umursadığım yatak odası. İkisinden biri.

Süite girmemizle kapının kapanması arasında birbirimize dönmemiz için sadece bir saniye var.

Ağzlarımız aceleci bir çılgınlıkla bir araya geliyor. Eller pençeliyor.
Bedenler

Özlem.

Bu gidişle yatak odası bile bulamayabiliriz.

Dilini emerken kravatıyla uğraşıyorum ve iniltisi doğrudan sikime gidiyor.

Daha arabaya binmeden kravatımı çıkarmıştım, bu yüzden Darcy ceketimi ve gömleğimi çıkarırken ben de onun boynunu boğazındaki kusursuz sıkı düğümden kurtarabildim.

Onu çekiyorum. "Bunu nasıl bağladın?"

Bakışları benimkilere kayınca bana attığı bakış düpedüz günahkârca.
"Belki açık bırakabilirsin."

"Seni çıplak istiyorum."

"Oh, başka bir şey giymeyeceğim." Geri çekilir ve sadece kravatını bırakarak kıyafetlerini çıkarır.

"Bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlamaya başlıyorum." Kravatını tutup onu kendime doğru çektim. "Bunun bana verdiği kontrolü bir düşünsene."

"Fikir buydu. Bana ne istersen yapmanı istiyorum."

"Bunu ne kadar istesem de, listede bu gece üstünü çizebileceğim çok fazla şey var ve birini seçmem imkansız. O yüzden sen yap." Eğildim

ve yanağını usulca öpüyorum, dudaklarımı çenesine, boynuna götürürken tenine karşı mırıldanıyorum. "Sana ne yapmamı istediğini söyle bana."

Darcy kollarımda titriyor. "Sikinde boğulmak istiyorum."

"Mm," diye mırıldanıyorum. "Başka ne var?"

"Hiçbir şey. Eğer bu gerçekten bunu bir daha yapacağımız tek zamansa, seni tatmalıyım. Seni tamamen içmeli ve nasıl bir şey olduğunu bilmeliyim. Ve beni kontrol etmeni istiyorum. Bununla." Hâlâ kravatını tuttuğum elini kapatıyor. "Daha derine inmemi istediğinde sık."

Ürperiyorum. "Ya çok ileri gider ve hava kaynağını kesersem, yanlışlıkla seni öldürürsem?"

"Benimle edepsiz konuş."

Kravatını çekiştiriyorum. "Ciddiyim. Şirketi devralmak istemiyorum." Kaşlarını çattı. "Ve beni özlersin, değil mi?"

Öfkelendim. "Bu kesin. Eğer sen ölürsen, Junior ve Toby benden sayıca fazla olacak.

Senin ölmen benim için son derece sakıncalı. Peki nasıl-"

"Çok ileri gidersen dokunarak bayıltırım. Bacağına iki dokunuş."

Kahretsin, çok cazip. Bunu almak çok cazip. Ama aynı zamanda ... "Seni incitmek istemiyorum."

"Utanç. Çünkü beni boğarken yüzümü siktiğini düşünmek, canımı yakman için yalvarmak istememe neden oluyor."

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?" diye sordum.

Darcy dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı ama onu durdurdum.

"En azından halıya geçmeliyiz. Dizlerinizi fayanslardan kurtarın."

Dudakları titriyor ve bir elini göğsüme koyarak beni süitin küçük oturma alanına doğru itiyor.

"Bunu benim kontrol etmem gerektiğini sanıyordum," diye alay ederek elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

"Bunu başlatmak için çok geç kaldın."

"Mm, verimli Darcy seksi." Kravatı çekiyorum. "Ama ben şu anda dağınık Darcy istiyorum."

Kanepeye uzandım ve onu da yanımda getirdim.

Darcy kucağıma oturdu. "Seni buradan nasıl uçurabilirim ki?"

"Sana söylediğimde bana sakso çekeceksin. Bu ağzı önce başka bir şey için istiyorum." Başparmağım alt dudağında geziniyor ve sonra onu kendime doğru çekiyorum.

Ağzımız birbirine çarpıyor ve ben içine dalıyorum, onun tadına bakıyorum, dilini kendi dilim ile okşuyorum.

Darcy'yi öpmek bir *deneyim*. İster tabu olarak algılanan yönü onu iyi yapıyor olsun, ister birlikte olduğum herkesten daha uyumlu olduğumuz için olsun, onunla kurduğum bu fiziksel bağa karşı koymak çok zor.

Bu çok fazla. O çok fazla.

Hayatımda olan biten her şey, benim için mükemmel eş olabilecek adamın asla herkesin önünde sahip olamayacağım biri olduğunu gösteriyor.

Ergenliğimden beri dolaba girmedim ama bu bana çok benziyor. Bir şeyi çok istemek ama bunu çatılardan haykıramamak.

Böyle olduğumuzda bu düşünceleri uzaklaştırmak zordur. Çıplak, çılgın ve şehvet tarafından tüketilmiş. Ancak diğer yandan, çatışan duyguları analiz etmek için durmak da bir seçenek değildir.

Etrafta başka insanlar varken Darcy'ye karşı kendimi zor tutuyorum. Yalnızken mi? İmkânı yok.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. "Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Bacaklarımın arasından süzülerek yere dizlerinin üzerine çöküyor.

Darcy dudaklarını yalıyor ve başını eğerek liderliği ele geçirmeye çalışıyor ama ben kravatını çekiştiriyorum.

"Nuh-uh."

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve ben de ona izin vermek istiyorum çünkü o anki bakışları, gözlerindeki çaresizlikle ona istediği her şeyi vermeye hazırım.

Ama Darcy Ritcherson her şeyi kolayca elde etmeye alışık. Bu yüzden onun işini kolaylaştırmayacağım.

"Gerekirse geri çekilmeyi unutma çünkü geri çekilmeyeceğim."

Sızlanıyor, neredeyse inliyor ve kravatın sarılı olmadığı elimle saçlarının arkasını kavıyorum ve onu ağrıyan sikime doğru itiyorum.

Ona alışması için bir şans veriyorum, onu serbest bırakmadan önce o muhteşem dudakların arasına girmeme izin veriyorum.

Nazik değilim ve hiç direnmiyor. Darcy sikimi boğazının arkasına kadar alıyor ve ben de kanepede daha da aşağıya doğru kayıyorum, böylece ağzına sokmak daha kolay oluyor.

Aletimi alış şekli, sıkı tenimi saran emme gücü... Uzun süre dayanmamın imkânı yok. Ama aynı zamanda, ben onu neredeyse boğarken, muhtemelen böylesi daha iyi.

Her yutkunduğunda hissedebiliyorum. İçemediği tükürük ağzının kenarlarından tenime damlıyor ve taşaklarımın üzerinden akıyor. Tüm vücudumu aydınlatıyor.

Ne kadar çok alırsa, ağzına her sertçe soktuğumda, boğazına dolanan kravatını daha sıkı kavıyorum.

Umarım ben cennette olduğum için bayılmak zorunda kalmaz. Eğer Tanrı gerçekten varsa ve gerçekten bir cennet varsa, isteyeceğim şey bu olurdu. Hiç bitmeyen oral seks.

Yine de, öz kardeşimi becerdikten sonra cennete girebilir miyim?

Bu düşünceden kurtuluyorum çünkü bu bizim zamanımız. Dış dünyanın zamanı değil.

Darcy boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Pes etmek ister misin?" Yavaşça içinden çıkmaya başlıyorum ama bacaklarıma uzanmak yerine ellerini kaldırıyor, sanki *mümkün değilmiş* gibi. Kıkırdıyorum.

"Bu durumda."

Ağzının içine geri sokuyorum ve aletimin etrafında inliyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum.

Beni o kadar hızlı uçuruyor ki, boşalmadan önce içimde sadece bir tane iyi itme olduğundan eminim.

"Hazırlan," diye törpüledim. Sesim gitti, yerine sadece taşaklarımda, bağırsaklarımda ve sikimde yanan gerginlik geldi.

Darcy tekrar yutkunuyor, ağzı aletimin etrafında kasılıyor ve ben pathıyorum.

Kravat unutuldu, iki elimi saçlarından geçirdim ve boğazına boşalırken başını olduğu yerde, sikimin derinliklerinde tuttum.

Hiç bitmeyeceğini düşünene kadar zevk dalgaları tekrar tekrar vuruyor ve işte o zaman Darcy sonunda pes ediyor.

Kalçama iki dokunuşla, muhtemelen hazır olduğundan daha hızlı çekiyorum.

içi

n. Ağzını silerken öksürüyor ve sıçırıyor. "İyi misin?"

Bana gülümsüyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Yirmi Dört

DARCY

Ren ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanırken Hala nefesimi tutmaya çalışıyorum. Bu ... bu ...

Sikim ağırlı bir şekilde sertleşti, derisi geriye çekildi ve kızarmış ucu bolca sızıntı yapıyor.

"Otur," diye emrederek beni kanepeye itti. İsteyerek oturuyorum, Wren üstüme çıkarken neredeyse bir inilti çıkmasına izin veriyorum. Yumuşak bile olsa, siki hâlâ ağız sulandıracak kadar kalın, kaslı kalçalarının arasında ağır bir şekilde asılı duruyor ve beni tekrar ağzıma almam için baştan çıkarıyor.

Wren kravattı sertçe çekerek boynumu sarsıyor ve gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyor. "Şimdi sıra sende," diyor derin, sadist bir sesle. "Umarım hazırsındır."

"Çok, çok hazırım." Kalçalarımı ona doğru kaldırmaya çalışıyorum ama beni kısırmış durumda. "Lütfen..."

"Büyük Darcy Ritcherson'ı yalvartmayı ne kadar sevdiğimi bilemezsin."

"Burada sıfır alçakgönüllülük..."

Wren bir parmak ucunu yarığımın üzerinde nazikçe gezdiriyor ve başımın etrafına precum bulaştırıyor. "Bana bu kadar muhtaç olmana bayılıyorum."

Gülüşüm karanlık ve gırtlaktan geliyor. "Her gün. Beni mahvediyorsun."

"Bu beni mutlu etmemeli ama ediyor." Eğilip boynumda ruhumu ürperten bir şeridi yalarken, parmakları boyumun üzerinde nazıkçe geziniyor. Bu bir alay, bir ipucu, sert parmakları her çıkıntı ve damarın üzerinde gezinirken beni çılgına çeviriyor.

"Wren..."

"Nuh-uh. Mızımızlanman burada işe yaramaz. Kontrol bende." "Senden nefret ediyorum."

"Yapmalısın." Ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor, dili ileri fırlıyor ve zar zor nefes alana kadar öpüşmeyi derinleştiriyor. Ağır bir nefes vererek geri çekiliyor. "Çok baştan çıkarıcısın," diyor, parmakları hâlâ sikimden taşaklarıma doğru muhteşem karıncalanmalar gönderiyor. "Seni her gün benim kadar çaresiz bırakmak sana yarıyor. Bunu hak ediyorsun. Benim için acı çekmeyi. Yalvarmayı. Arzuyla aklını kaçırmayı."

"Oh, öyleyim." İşi devralmaya ve kendim bitirmeye hazırım, buna *ihtiyacım var*. Sikim sıcaktan kızarmış ve bu işkenceyle daha fazla başa çıkamayacak kadar hassas.

"Aklımı başımdan alıyor. İstedğin zaman istediğin her şeye sahip olabiliyorsun. Benim dışımda. Seni bekletmek, sana kimin yetkili olduğunu hatırlatmak ..."

Avucunu ucumun üzerinde gezdirirken başım geriye düşüyor, gözlerim kapanıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Çok daha fazlasına. Wren'in bana hissettirdikleri bir şeyden mahrum kalmanın ötesine geçiyor. Mantıklı düşüncenin ötesine geçiyor. Onunlayken mantıklı olmak istemiyorum. Haklı olmak istemiyorum. Elleri, dudakları, teni. Hepsi beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde canlandırıyor, ama bu duyguya bağımlı olmaya korkutucu derecede yakınım. Ona.

Kravatımı sertçe çekiştiriyor ve kafamı kaldırıyorum.

"Gözler üzerimde," diye hırlıyor. "Başka tarafa bakma. Bir saniye bile."

Kalçalarım titriyor. Sonunda elini sıkıca etrafıma doluyor ve aldığım zevke karşı gözlerimi açık tutmak için tüm enerjimi harcıyorum. Wren'in delici ela bakışları, beni parçalara ayırırken, tüm vücudumu

nasırlı avuçlarını şişmiş aletimin üzerinde gezdiriyor. Beni yavaşça ve sertçe okşuyor. Uzunluğuma bulaşan prekum, her şeyi eskisinden bin kat daha hassas hale getirmeye yardımcı oluyor.

"Lütfen, lütfen, lütfen..." İlahi söylüyorum.

"Böyle olmaktan nefret ediyorsun, değil mi?" "Ne gibi?"

"Benim kontrolüm altında."

"Aslında hoşuma gidiyor." Tenimden terler boşalıyor. "Ben güçlü bir adamım. Ve sen beni çok... güçsüz hissettiriyorsun."

Wren inliyor, sonra kravatımın ucunu kaldırıyor. Malzemeyi iki parmağıyla ağzıma sokuyor. "Böyle olduğumuzda, sana sahibim. Bunu asla unutma."

Mırıldanarak kabul ediyorum çünkü olmak istediğim başka bir yer, birlikte olmak istediğim başka biri yok. Bedenim Wren'e çok güçlü tepki veriyor, daha önce hissettiğim her şeyden daha güçlü. Belki de işin yasak yönü, yaptığımız şeyin çok ama çok yanlış olduğu gerçeği. Eğer biri öğrenirse, bu bizi mahveder. Belki de bunu bu kadar ateşli yapan risktir, ama tanışmadan önce bile, onunla tek kelime konuşmadan önce bile ilgimi çekti. Dikkatimi çekti ve bırakmayı reddetti.

"Gelmek ister misin?" diye soruyor, gözleri benimkilere yapışmış.

Aceleyle başımı salladım ve bir başka pis kıkırdamasıyla ödüllendirildim.

"Eminim öyledir. Çok azgınsın, değil mi Darce? Kendi pisliğine bulanmışsın, eminim taşakların acıyordur, ha? Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bunu bütün gece yapabilirim." Ama sözlerine rağmen, aleti çoktan yeniden toparlanmaya çalışıyordu. Daha yakına eğiliyor, boştaki eliyle çenemi sıkıca tutuyor. "Şimdiden döllerimle dolu olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Yutkunurken çok güzel görünüyordun, nefes almaktan çok beni tatmak için yanıp tutuşuyordun." Gözleri kararıyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Acaba seni daha ne kadar böyle tutabilirim? Sınırdasın? Çaresiz? Yanaklar kızarmış ve gözler donuk. Keşke seni her gün böyle gösterebilsem..."

Onun altında titriyorum, tıkaçımın arkasından uzun bir inilti geliyor.

Aramıza bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum, büyük yumruğu bir aşağı bir yukarı kayıyor, kızgın kırmızı ucum her vuruşta elinde kayboluyor.

"Gelmek için 10'a kadar vaktin var. Eğer gelmezsen, bu şekilde yatacağız."

Çaresiz bir homurtu beni terk ediyor ve sonra Wren beni bir amaçla sarsıyor. "Bir ..."

Oh, hayır. Çok yaklaştım. Çok, çok yakınım. Ama yeterince yakın mıyım? "İki ..."

Zevk kanımda titreşiyor. "Üç ..."

Taşaklarım gergin, serbest kalmaya ihtiyaç duyuyor, omurgamın tabanında basınç oluşuyor.

"Dört... beş... yarı yolda, Darce..."

Gittikçe büyüyor, neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktaya geldi. Buna ihtiyacım var.

Gelmeye ihtiyacım var. Hiçbir şeye ihtiyacım olmadığı kadar ihtiyacım var.

"Altı..." Çenemi tekrar kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Yedi ... ver onu bana. Bana istediğimi ver. Yoksa *bütün* gece sana işkence ederim. Bir saniye bile dinlenmene izin vermeyeceğim. Ağlamaktan mahvolacaksın ve ben devam edeceğim ve saatlerce rahatlamayacaksın... Sekiz."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Orgazmım kabarıyor, sikim bu hisle kalınlaşıyor.

"Dokuz."

Sadece ihtiyacım var... ihtiyacım var...

Lütfen, lütfen, lütfen, hadi, hadi, hadi.

Neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, tam sınırdayım, kalçalarım onun yumruğuna çarpıyor, beni boşaltan kişinin Wren olması ihtiyacını kovalıyorum.

"On."

Sikim zonkluyor ve sonunda boşalıyorum. Peş peşe fışkırıyor, başımdan kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar saf bir rahatlama yayılıyor. Gözlerimi açık tutuyorum, elinin ve karın kaslarımın üzerine boşalırken bakışlarımı Wren'inkilere kilitliyorum ve titreyen zevk azaldığında kanepeye geri sarkıyorum.

Wren bana sırtıyor, kravatımı ağızımdan çekip alıyor ve sonunda düğümü çözüp elini ipeğe silene kadar koparıyor. Artık mahvolmuş olmasını umursayacak gücü bile kendimde bulamıyorum.

Üzerimden kalkıyor, kanepenin üzerine yığılıyor, bacakları kalçalarımın üzerinde. "Emirlere uymakta çok iyisin," diye takılıyor.

"Evet, bunu hayatım boyunca yaptım."

Şimdi yakıcı ihtiyaç söndüğüne göre, acım tekrar içeri sızıyor. Wren de ben de bir şey söylemiyoruz. Ne diyebiliriz ki? Bir daha asla mı? O planı zaten pencereden dışarı attık. Bu bir hata mıydı? İkimiz de bu gerçeğin fazlasıyla farkındayız.

"Benden kaçmaya devam etmeni istemiyorum" demesini beklediğim son şeydi.

"Ne?"

"Bok gibiydi. Bunu istemiyorum."

"Aklıma gelen ve beni senin için boş yere üzmeyen tek seçenek bu olduğu için üzgünüm."

"İşe yaradı mı?" Kendine aşırı güvenen bir kaşını kaldırıyor. "Biraz bile değil."

"O zaman başka ne gibi planlarınız var?"

Yok. Sorun da bu zaten. Çevirdiğim her seçenek bir şekilde tuzağa düşüyor.

"Biliyorsun..." Wren sanki kendini tutamıyormuş gibi başladı. "Ben... Şey... kimse birlikte yattığımızı bilmiyor."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Belli ki." "Ve bunun tekrar olduğunu bilmiyorlar." "Umarım öyle değildir."

"O zaman..." Ellerini başının arkasında birleştiriyor, pazuları şişiyor ve dikkatimi çekiyor. "Üçüncü kez olsa haberleri olmazdı."

"Ne diyorsun sen?"

"Çok açık değil mi? Seviştiğimizi bilen tek kişi biziz-" "Ve Remy."

Wren endişemi elinin tersiyle itiyor. "İlk seferden haberi var. Artık ona söylemeyeceğim ve eğer sen de kimseye söylemezsen, o zaman *kimse* bilmeyecek."

Söyledikleri içimdeki heyecanı alevlendiriyor. "Dışarı çıkabilir," diye zayıfça itiraz ediyorum.

"Nasıl?"

"Birileri *her zaman* öğrenir."

"Biz arkadaşız." Homurdanıyor. "*Kardeşsiz*. Takılmamız mantıklı, ayrıca insanlar akraba olduğumuzu düşündükleri için birlikte yatmamız varacakları son sonuç olacaktır."

Onun haklı olmasını bu kadar çok istemem çok saçma ama risk çok büyük. Hüzünlü gözlerimi ona çeviriyorum. "Neden böyle olması gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

Yüz ifadesi gerginleşir. "Evet. Sen şirket istiyorsun, ben istemiyorum. Ve ikimiz de Junior'ın bunu yapmasını istemiyoruz."

"Aynen öyle."

"Peki ya... neden hisseleri sana veremiyorum? Eğer bir gün ortaya çıkarsan ve her şey bana kalırsa, onları sana geri verebilir miyim?"

"Bu en hafif tabirle felaket olur."

"Neden? Onlar benim hisselerim. İstediğimi yaparım."

"Doğru. Yapabilirsin. Ama bu arada şirketi de batırırsınız. MediaCorp'un neden Ritcherson soyundan geldiğini sanıyorsunuz?"

"Açgözlü milyarderler açgözlü müdür?"

"Hayır. İstikrar yanılması yaratmak için. Diğer hissedarlar ölene kadar kiminle muhatap olacaklarını biliyorlar. Babama güvendiler, şimdi de bana güveniyorlar. Sen zaten bir yüksün. Şirketin büyük bir skandaldan sonra önce sana sonra da bana geri dönmesi, hissedarlarımızın hisseleri geri alabileceğimizden daha hızlı bir şekilde elden çıkarmasına neden olacak. Hisselerimiz dibe vuracak ve şirketle hiçbir bağımlı olmadığı için, güven fonum bu tür bir yatırımı karşılayabilse bile geri satın alma seçeneğim olmayacak. MediaCorp mahvolur." Başımı iki yana sallıyorum. "Babamın şirketi için istediğim miras bu değil."

Wren'in çenesi gerilir, bu düşünmekte olduğuna dair iyi bir işarettir. "Ya ortaya çıkıp gerçeği söylersek ve hisseler bende kalır ama seni CEO olarak atarsam. Bu... böyle bir şey olur mu?"

"Benim adım çamur olacak. Her fırsatta baltalanırım ve hisseleriniz sayesinde ihtiyacım olan her oy benim lehime olsa bile, bu yönetim kurulunun geri kalanının uyumlu olacağı anlamına gelmez. Ya aramızda bir şey olursa ve sen beni dışlarsan?" Wren'i ve şirketimi kaybetme düşüncesiyle yutkunuyorum. "Ben... Ben yapamam."

"Tamam." Wren ayağa kalktı ve beni kendine çekti. "O zaman bu şeyi sistemimizden atarız."

İç çektim. "Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Elbette öyle. Birbirimiz için çok vahşiyiz çünkü kendimizi tutmaya zorluyoruz. O zaman tam tersini yapalım. Tavşanlar gibi sevişelim, ta ki heyecanı geçene kadar. Heyecanımız geçene kadar. Üstesinden gelebiliriz, sonra işimiz bittiğinde büyük, mutlu bir aile gibi davranmaya devam ederiz."

İfadeler karşısında irkildim. "Wren..."

"Üzerinde ne kadar çabuk çalışırsak, o kadar çabuk biter."

"Bir şey hariç." Kuru bir bakışla onu iğneliyorum. "Senden gerçekten hoşlanıyorum. Ya bütün bunları yaparsak ve sonunda bir şeyler hissedersen? O zaman ne yaparız?"

"Olursa bunu çözeceğiz. Biz sadece... Aklımızı oyunda tutmalıyız. Bunu şirket için yapmalıyız."

Kötü kelime seçimi. "Tam anlamıyla." "İşte ruh bu."

Mesele şu ki, evet demek için çok istekliyim. Wren ile daha fazla seks mi? Bundan bir çıkış yolu bulmaya çalıştığıma bile inanamıyorum. Ona karşı zayıf olduğuma ve aramızdaki şehvetin bizi tekrar tekrar aynı duruma sürükleyeceğine hiç şüphem yok. Wren haklı mı? Teslim olmak işleri kolaylaştıracak mı? Ondan bıkacak mıyım?

Ona baktığımda göğsümdeki şişlik kesin bir hayır demek. Zaten duygularım büyüyor ve ilişkimize düzenli seks eklemek yüzüme patlayacak.

"Düşünmemiz gereken başka şeyler de var," diyorum. "Babam gidince annem dikkatini bana çevirdi."

"Sen mi?"

"Bana yine tuzak kurmaya çalışıyor ve ona hayır dememe rağmen bu işin peşini bırakmıyor. Ben pes edene kadar bulabildiği her ibne ve müsait erkekle tanıştıracak beni. Senin hayatımıza girmenle birlikte, elimde hiçbir şey kalmayacağından emin olmak istiyor. Bu yüzden Harvey. Ve eğer Harvey olmazsa, başka biri olur."

"Harvey de kim?"

"Evlenmemi istediği yeni adam." Wren alay ediyor. "Harvey ve Darcy."

"Hmm..."

Çenesi sertleşiyor. "Yani ona sürekli hayır diyorsun."

Yalvaran gözlerle ona bakıyorum. "Böyle bir lüksüm olmadığını biliyorsun."

Başka tarafa bakıyor. "Görünüşe göre." "Benden nefret etme."

"Bilmiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar Warren'ın dürüst bir adam olduğu yönündeki ısrarınızı desteklemiyor."

"Evet..."

Wren yüzümü ona doğru çeviriyor. "Bu işi halletmemiz için bir sebep daha. Bu yanımızı ne kadar çabuk bırakırsak, sen de Harvey'le o kadar çabuk birlikte olabilir ve bunu geçmişte bırakabilirsin. Kimse öğrenemeyecek. MediaCorp'un gerçekten senin kalmasını sağlamak için elimizden geleni yapacağız ve ben de bok kafalı kardeşlerimizin gerçeği öğrenmesini engellemek için her şeyi yapacağım. İtiraf et. Kabul ediyorsun. Bu noktada yapabileceğimiz tek şey bu."

Ve onun teni benimkini ısıtırken, bacak kılları avucumun altındayken ve parmakları çenemdeyken ve çıplak bedenlerimiz birbirine dolanmışken, o haklı. Yapabileceğimiz tek şey bu.

"Tamam."

Yirmi Beş

WREN

Görünüşe **göre**, Darcy'yi tutan tek şey güçlü gibi davranmak

değilmiş.

ve ben de geri döndüm. Fortune 500 şirketlerine babalık yapan bir holdingi yönetmek görünüşe göre zaman alıcı. Kim bilebilirdi ki?

Bu yüzden onu dışarı çıkarmakla ilgili teorim sağlam bir teori olsa da, Darcy'yi işten eve erken dönmeye zorladığım iki gecede bir bir araya geldiğimizde işe yaramıyor - eğer akşam 10:00 erken sayılırsa. Sanırım geçen hafta onu dairesinin her yerinde becerdim ama yine de yeterli değil. Ofiste onun yanındayken de aynı ihtiyaç ve cinsel gerilim var, sanki hiç sevişmemişiz gibi

saat hiç.

Ona karşı duyduğum çekimden kurtulmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama bu beni kesmiyor.

Masamda arkama yaslanıyorum, sandalyeyi Darcy'nin ofisinin içini görebileceğim kadar geriye çekiyorum. Vücudunu boşalmamaya ikna etmeye çalışırken alnında oluşan aynı konsantrasyon çizgileriyle ekranına bakıyor.

İş ona seksi görünüyor.

Onda her şey seksi duruyor.

Bilgisayarımın ekranına bakıyorum ve Darcy'yi bugün normal bir insan gibi saat 17:00'de paydos etmeye ikna edip edemeyeceğimi düşünüyorum.

Tobias bir anda kapımda beliriyor ve neredeyse tamamen geriye düşüyorum ama sandalyeyi tekrar dengeye getirmeyi başarıyorum.

Toby homurdanır. "Klas. Darce'in sana eve gitmene izin verdiğini söylemesini bekliyorsan, bu olmayacak."

"Aslında onu eve götürmeyi düşünüyorum."

"Sana iyi şanslar. Bu adam kimse için durmaz. Yarın görüşürüz." Toby yavaş ama emin adımlarla bana ısınıyor ve günün birinde kardeşçe bir ilişki kurma şansımız olabileceği konusunda umutluyum. Darcy ile olan türden bir kardeşlik ilişkisi değil ama gerçek bir ilişki.

Toby görüş alanımdan çıktıktan sonra Darcy'ye bakmaya devam ediyorum. Gün içinde onu doyasıya seyretmek için yeterli saat yok. Daha fazlasına ihtiyacım var. İstedğim zaman ona dokunabileceğim daha fazla zamana. Onu öpebileceğim.

Halka açık olmak zorunda değil. Sadece ... daha fazla. Bu kadar. Eve gitme vakti geldi.

Yine de, ayağa kalkıp koridorda yürüdüğümde, Darcy "Yakın zamanda eve gitmemin imkanı yok" demeden önce bunu bile söyleyemedim.

İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ofislerimizin tamamı cam, ancak ihtiyaç duyduğumuzda mahremiyet için camı buzlu hale getiren havalı bir özelliği var. Çoğunlukla hepimiz yan tarafları buzlu tutuyoruz, ama kapısını kilitleyip masasının etrafını dolanırken, tüm ofisini meraklı gözlerden uzak tutmak için düğmeye basıyorum.

"Wren..." Sesi çok acılı geliyor.

"Sesin stresli geliyor. Strese ne iyi gelir biliyor musun?" Onunla masasının arasına giriyorum ve yanlışlıkla popomla klavyesine yazıyorum.

Kalçalarımı kavıyor. "Belki de raporumu kışınla mahvetmemelisin?"

"Oops." Arkama uzanıp klavyeyi altımdan çekiyorum. "Bir molaya ihtiyacın var." Eğilip dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Rahatlamaya ihtiyacın var."

Uzaklaştığımda, gözleri dalgalanarak kapandı.

"Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin ama muhasebe departmanı ile ilgili bir sürü evrak işim var ve bunları bir an önce bitirmem gerekiyor."

Bu gece gidiyorum."

Gördünüz mü? Bir araya gelmek neredeyse imkansız, bu yüzden birbirimize olan açlığımızın artması şaşırtıcı değil.

Masasından kayıyorum. "Tamam, nasıl yardımcı olabilirim?"

Darcy bir an için bunu düşünür. "Bunun senin yardım edebileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Yeterince zeki olmadığım için mi?"

"Çünkü deneyimsizsin. Arada fark var." "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Küçük bir online dergi satın almak istiyorduk ama bunu gerçekleştirmek için sitenin tüm kâr ve zararına ihtiyacımız var. Ama ... bana verdikleri şey ... akla yatkın değil."

"İşi olduğundan daha karlı göstermek için rakamlarla oynadılar mı?"

"Tam tersi. Sanki siteye gereken değeri vermemişler gibi." "Bizim için bir puan o zaman."

"Hayır. Bizim için skor değil. Yani karanlık işler çeviriyor olabilirler. Para kazanıyor ama sahibi zimmetine para geçiriyor ya da bu parayı alıp tekrar işletmeye koyuyor olabilir ama kayıtları bulamıyorum. Rakamlar birbirini tutmuyor ve onay için muhasebeye göndermeden önce tutmaları gerekiyor."

"Muhasebe numaraları bulmaya yardım edemez mi?"

"Çoktan eve gittiler ve geçen haftadan beri benden bunu istiyorlar. Hani şu yasak bir ilişki yaşamak için eve erken gittiğim hafta?"

Bu yüzüme bir gülümseme getirmemeli ama getiriyor.

"Gönderdikleri her şeyin çıktısını al ve şu kayıp parayı bulalım."

Ve işte ofisteki ilk bütün gece çalışmam böyle sona erdi.

Söylemeliyim ki, düşündüğüm kadar korkunç değil, ama bunun işle hiçbir ilgisi olmadığından ve her şeyin Darcy ile ilgili olduğundan eminim.

Sabahın köründe Darcy'nin dairesine girdiğimizde ikimiz de zombi gibiydik. "Bu kadar yorgun olmak yasadışı olmalı," diyorum. "Ya da en azından bir süreliğine

Bütün gece uyumayıp problem çözmekten daha iyi bir sebep."

Darcy elimi tuttu. "Ama iyi haber, matematiğin işe yaramasını sağladık." "Yani o web sitesinin raporlarının nasıl yanlış biçimlendirilmiş, bu da sayıların yanlış çıkmasına neden olmuş."

"Aynı şey. Hadi ama. Üç saat kestireceğiz, uyanacağız, sevişeceğiz, sonra da sabah 10:00'daki toplantımıza yetişmek için ofise döneceğiz."

Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum.

"Bunu iptal edemez miyiz?" "Sen orada olmak zorunda değilsin ama ben zorundayım."

"Bunu nasıl yapıyorsun? Her gün mü? Daha da önemlisi, bundan nasıl bu kadar keyif alıyorsun?"

Yatak odasına ulaşıyoruz ve iç çamaşırlarımıza kadar soyunuyoruz. "Bundan zevk almadığını mı söylüyorsun?"

Hep birlikte örtüleri çekip yatağa giriyoruz ve hemen uyumamak için mücadele ediyoruz.

"Öyleyim. Seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum. Ve hatta üniversiteye gittiğimde sahip olacağımı düşündüğüm türden bir iş hayatı yaşamayı sevdiğimi itiraf edebilirim. Ama saatler... daha iyi bir yolu olmalı. Babamızın neden kendini erkenden mezara soktuğunu hiç merak ettin mi?"

Darcy yüzünü buruşturuyor. "Artık birlikte yattığımıza göre ondan babamız olarak bahsetmesen olmaz mı? Gerçekten ayırt etmeye çalıştığım çizgileri bulanıklaştırıyor."

"Peki, baban -çünkü benim gözümde asla benim olamayacağı kesin-kendini erkenden mezara soktu."

"Kanserden öldü, çok çalışmaktan değil."

"Stres yüzünden daha hızlı metastaz falan yapmıştır herhalde."

Çalışmalar yapmışlardır... muhtemelen."

"Oh, eğer bunu araştırdıklarından ve araştırma sonuçlarını hiç okumadıklarından eminseniz, size inanacağım."

Yan tarafını çimdikliyorum. "Sadece daha sık mola vermen gerektiğini söylüyorum."

Darcy iç geçirir. "Biliyorum, ama mesele şu ki, babam kısa bir süre önce vefat etti ve ben hâlâ onun yerine geçerek kendimi kanıtlamaya çalışıyorum. Hâlâ uğruna çok çalıştığım şey için savaşıyorum. Ve-"

"Darce, bunu hayatının sonuna kadar yapacaksın. Çizgiyi nereye çekiyorsun?"

Yanlış bir şey söylediğimden endişeleniyorum çünkü hareket etmiyor. Konuşmuyor. Gözlerim kapalı olsaydı, uyuduğunu düşünebilirdim. Ama uyumadı. Gözlerini kırıştırıyor, tereddütsüz.

Sonra aniden sırt üstü yuvarlanır ve "Siktir, haklısın" diye bağırır.

"Sizi bilgilendirdiğim için üzgünüm ama sizden daha fazlasını bilmek için MBA'e ihtiyacınız yok."

Bir kahkaha patlatır. "Hadi biraz uyuyalım. Alarmımı üç saate kuruyorum."

Darcy'nin sesini taklit ediyorum. "Haklısın, Wren. Çok haklısın. Şimdi tavsiyene kulak asmayayım ve üç saatin yaşamak için yeterli bir uyku olduğunda ısrar edeyim."

"Bu sabahki toplantıyı kaçıramayacağımı söyledim ama sen kaçırabilirsin." "Yatağında çıplak uyuyabilir miyim? beni oral seksle uyandırabilir misin?" "Tabii."

"Tamam, işkolik olduğun için affedildin o zaman."

"Ne kadar cömertsiniz."

Esniyorum ve gözlerimi kapatıyorum, şimdiden uykuya daldığımı hissediyorum. "Ben verici bir adamım."

Darcy'nin eli yanağıma konuyor ve bir şeyler söylüyor ama ben kaçırıyorum çünkü zaten bilinç ile unutkanlık arasındaki o tuhaf boşluktayım.

Yirmi Altı

DARCY

Bu sabah Wren'i yatakta çıplak bırakmak, en kötü türden bir Ama ben az uykuyla idare edebilirken, bu onun için hâlâ yeni bir şey ve açıkçası benim kötü alışkanlıklarımı edinmesini istemiyorum.

Ve kötü olduklarını biliyorum. Bunu bana göstermesine ihtiyacım yok ama duracak durumda da değilim. Bir gün Wren'le birlikte iş yükünü yarıya indirebileceğimizi umuyorum ama burada kalmanın onun ilgilendiği bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum. Hesaplarıma göre, inşaat işine dönmesi için üç ya da dört haftası var ve buraya alışmaya çalışsa da, şirket konusunda hepimiz kadar hevesli değil.

Ben, Junior ve Tobias için MediaCorp bizim tüm dünyamız. Wren dağın tepesine bırakıldı ve hayatta kalması söylendi. Bir yanım onun çekip gitmesini ve kendini baskıdan kurtarmasını istiyor ama çok daha bencil olan diğer yanım onunla birlikte bir imparatorluk yönetmek istiyor.

Wren ve ben, her gün birlikte çalışıyoruz, kıtalar arasında genişliyoruz ve babamı gururlandırıyoruz.

Sikişmek dışında gururluyum.

Çünkü gelecek fantezilerimde hala tam olarak bunu yapıyor olacaktık. Neden bir yuva kurmadığımıza dair meşgul olduğumuzu bahane ederdik, belki de birbirimize daha kolay ulaşabilmek için aynı binada dairelerimiz olurdu.

Telefonumu elime aldığımda, temizlik ekibime izin vermek için neredeyse çok geç kaldığımı hatırlayarak görkemli fanteziler kayboluyor. Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluşuyor. Hayatımın yarısı boyunca dünyanın en büyük sırrını sakladıktan sonra bir başkasını saklamakta sorun yaşamayacağımı düşünebilirsiniz ama durum bundan daha karmaşık.

Wren'in bir sır olarak kalmasını istemiyorum. Birileri bizi birlikte yakaladığında zıplamadan ve varsayımları hakkında endişelenmeden onunla çıkma ve zaman geçirme şansı istiyorum.

Kimsenin bizden şüphelenmesi için bir sebep yok.

Buna güvenmek zorundayım çünkü böyle bir şey yaparlarsa felaket olur.

Tek bildiğim şu anda yüzyılın en kötü fikrinin içinde olduğum. Onu sistemimden atmak mı? Belki bu Wren için işe yarar -ve umarım yarar- ama benim için işe yaramıyor. Her tatta, her dokunuşta daha da bağımlı hale geliyorum.

Birlikte çok az bire bir zaman geçirmemiz muhtemelen iyi bir şey çünkü kendimi kaybettiğim iş, gerginliği azaltmaya yardımcı oluyor, bana bunun geçici olmaktan öte bir şey olamayacağını hatırlatıyor.

Yattığınız adamın sürekli kardeşiniz olduğunu söylemenizden daha iyi bir gayrimeşru ilişki hatırlatıcısı olabilir mi?

Bazı günler Wren'i seçmek kafamda mantıklı geliyor, ama sonra kararımın domino etkisi başlıyor ve kabus ilerledikçe, bunun gerçeğe dönüşmesine asla izin veremeyeceğimi biliyorum. Bazı açılardan Wren'in babam hakkında ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Bizi korkunç bir karmaşanın içinde bıraktı, ama şeytanın avukatlığını yapmak gerekirse, muhtemelen oğullarının birbirlerine karşı hisler besleyeceğini hiç beklemiyordu.

Baş ağrım şakağımda zonkluyor ve dışarıdaki koridordan sesler gelirken ağrı kesici aramak için çekmecemi açıyorum. Annem ortaya çıkmadan önce Wren'i çeyrek saniye kadar bekliyorum... Harvey de arkasından geliyor.

Hapları içip kahvemi yudumladıktan sonra annem ofisime girerken dostça bir gülümseme takınıyorum.

"Bebeğim!" diye bağıyor, kollarını açarak. "Seni çıkarmaya geldik. Çabuk, eşyalarını topla ve gidelim."

Sıkıca tutunabileceğim bir şey olsun diye kalemimi elime alıyorum. "Korkarım bu mümkün değil. Daha bir saat önce geldim ve otuz dakika içinde muhasebecilerle bir video görüşmem var."

"Bir saat önce mi?" Harvey'i dürtüyor. "Hayat böyle, değil mi?"

Hoş ifademi bozmamak ve "*Aslında hayat, ölmüş kocamın parasıyla geçinmek olurdu, ama ben ne bilirim ki?*" diye cevap vermemek acı verici.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Öğle yemeği yiyeceğiz, hayatım. Harvey bugün özellikle gelip seni görmek için zaman ayırdı, hadi şimdi gel."

"Daha önce de belirttiğim gibi, ben-"

"Toplantı için endişelenme," diyor annem elini sallayarak. "Avery'ye Toby'nin programına eklettim."

Bana danışmadan planlarımı değiştirmesi konusunda Avery ile konuşmak için gizlice listeme bir not ekliyorum. Wren bunu yaptığında çok şirindi. Annemin yapması ise düpedüz küstahlık ve kabalık.

"Bu satın alma benim için büyük bir olay," diyorum.

"Bu sadece muhasebe toplantısı. Eğer baban gibiysen, o rakamların üzerinden çoktan geçmişsindir."

Baban. Ona bu kadar sık böyle seslendiği hiç aklıma gelmemişti. Warren'a asla. Belki bu insanların yaptığı normal bir şeydir, ama artık daha hassasım.

"Sanırım öğle yemeği vakti geldi," diyorum kuru bir sesle, telefonumu cebime atıp ceketimi giyerken. "Sanırım sen ödüyorsun."

Şaka yapıyormuş gibi davranıyor, ama bu saçma tuzağı devam ettirmek için beni işten çıkarıyorsa, hesabı ödeyeceği kesin.

Annem çıkar ve Harvey tereddüt eder.

"Eğer toplantına gitmen gerekiyorsa, bir mazeret uydurabilirim," diye fısıldıyor.

Rahatsız hissetmesini istemediğim için başımı sallıyorum. "Artık bitti."

"Bundan bahsetmemem gerekiyorsa özür dilerim, ama arayı kapatmak istediğini söyledi ve beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyorsun. Bu bir yalandı, değil mi?"

İç çekiyorum çünkü Harvey sıcak gözleri ve derin sesiyle son derece normal görünüyor. "Sorun bende. İşimi geride bırakmak için mücadele ediyorum."

"Ah, o tiplerden biri. Belki biraz gevşemenize yardımcı olabilirim?"

Ona iyi şanslar. Eğer Wren bana geri adım attıramıyorsa, o da kesinlikle attıramaz. "Seni uyarıyorum, kendini sadece başarısızlığa hazırlıyorsun."

"Meydan okumayı severim."

"İmkânsız bir tane bile mi?" Meydan

okuyorum. "Kendini çok düşünüyorsun, değil mi?"

"Sadece konu ben olduğumda... müsait olmadığımı açıkça belirtiyorum."

"İş yüzünden mi yoksa başka biri yüzünden mi?"

Buna cevap veremem, değil mi? En azından dürüstçe. Beni bu duruma soktuğu için annemi öldürebilirim. "İş," diyorum sonunda. "O her zaman önce gelir."

"Bununla çalışabilirim."

Lanet olsun. Bu yemeğin yanında alkol olsa iyi olur.

"Tak, tak."

Göz ucuyla baktığımda Wren'in kapımın önünde rahatça eğildiğini görüyorum. Onu her gördüğümde olduğu gibi karnım zonkluyor, sinirlerim kol ve bacaklarımdan dışarı fırlıyor. "Bugün burada olduğunu sanmıyordum."

Wren, Harvey'e bakarak mırıldanır.

Ve tabii ki Harvey bir adım daha yaklaşıp elini uzattı. "Harvey Straussman. Sen diğer kardeş olmalısın."

"Harvey, ha?" Wren elini sıkıyor ama kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Ohhh." Harvey de bana baktı. "Benim hakkımda konuşuyormuşsun."
Keşke bilseydi.

Wren arkasından suratını asıyor ve ben de bu konuşmayı bitirmenin ve ikisini aynı odadan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Ben fırsat bulamadan annem devreye giriyor.

"Oh. Wren." Burnunu çekiyor ve onun burada olmasından ne kadar etkilenmediğini söze dökmüyor. "Sadece içeri giriyoruz, değil mi?"

"Darce ve benim dün bütün gece çalıştığımızı düşünürsek, birkaç saat uyumaya hakkım olduğunu söyleyebilirim."

"Neden eve gitme zahmetine girdiğini anlamıyorum. Üstesinden gelmek daha kolay olurdu."

İri kollarını kavuşturuyor, takım elbisesini şişkin kaslarının üzerine sımsıkı çekiyor. "Kulağa zehirli geliyor ama olsun."

"Zehirli." İki kaşını da bana doğru kaldırıyor. "Sanırım iş ahlakı herkesin öğrendiği bir beceri değil. Hazır mısınız çocuklar?"

Harvey başını eğip dışarı çıkar, tüm bu alışverişten rahatsız olduğu bellidir. Wren öfkeden kuduruyor, ya ona patlamaya ya da bir şeyi yumruklamaya hazır ve bunların ikisi de ona burada olmayı hepimiz kadar hak ettiğini kanıtlamaktan öteye gitmeyecek.

Aslında benden daha *fazla*.

Yorgunum, baş ağrım giderek artıyor ve içimde derin bir öfke tohumu büyüyor. Ağzımdan çıkan kelimelerin farkına bile varmadan konuşuyorum. "Aslında, bir sonraki sefere ertelemek zorundayım. Wren'in inanılmaz *iş ahlakı* bana sorumluluklarımı kardeşimin üzerine yıkamayacağımı hatırlattı."

"Darcy, yapma-"

"Az önce bana da hatırlattın," diye bağırıyor Harvey. "Aslında olmam gereken bir yer var. Bunu unuttuğuma inanamıyorum."

"Hayır, Harvey, sevgilim, bu-"

"Bu kadarı yeter," diyorum, annemin yerine konuşarak ve Harvey'ye özür dileyen bir gülümseme göndererek. "Planlarınıza engel olduğumuz için özür dilerim."

"Hafta sonu o zaman," diye tersliyor annem. "Charmaine House'da ikindi çayı var. İkiniz de gelebilirsiniz."

"Davetli değil miyim?" Wren alay ediyor. "Kaçırdığım şeyler."

Neredeyse gülecektim ama kendimi tutmayı başardım. "Zaten fark etmezdi. Sahip olduğumuz zaman değil ..." Zihnim gülünç derecede boş. "O şey."

"Ne şeyi?" Annem soruyor.

"Biz yokuz. Son dakika oldu, henüz Avery'ye bile söylemedim." Çünkü annemin giderken yapacağı ilk şeyin boş bir gün için programımı kontrol etmek olacağına bahse girerim. "Pazartesi döneceğiz."

"Nereye gidiyorsun? Londra'ya mı?"

Saatimi kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. "Tobias'la görüşmeye katılmak istiyorsam aşağı insem iyi olacak."

"*Darcy lanet Ritcherson*, lanet sorularıma cevap ver!"

Hayır. Artık onun küçük çocuğu değilim. MediaCorp'un varisi gibi davranmamı istiyorsa, bunu yapacak.

"Affedersiniz ama çok meşgulüm ve zamanım inanılmaz derecede kısıtlı. Buraya gelip iş yükümü yönlendirmeye çalışmanıza karşı kibar olmaktan başka bir şey yapmadım. Eğer benim bu pozisyonda olmamı istiyorsan" -ona anlamlı bir bakış fırlattım- "yolumdan çekilecek ve işimi yapmama izin vereceksin. Ve eğer bir daha ofisimde benimle bu şekilde saygısızca konuşmaya cüret edersen, güvenliği bu katın sana yasak olduğu konusunda bilgilendiririm. Beni anladın mı?"

Yüzündeki ifade hoşuma gitmiyor ama umursamayacak kadar yorgunum. Ve Wren'in gözlerini yakaladığımda, bana parlayan saf mutluluğu görüyorum ve göğsümü dolduran altın sıcaklığını şişeleylebilmeyi diliyorum.

Hiçbirine söyleyecek başka bir şey bulamadan oradan ayrılıyor, asansöre binerek Tobias'ın ofisine iniyor ve bu hafta sonu bir yerlere gitmek için uçak bileti ayırtmayı aklıma not ediyorum.

İşsiz bir yerde. Ailesiz bir
yerde.

Harveys'in olmadığı bir yerde.

Sadece ben ve Wren.

Yirmi Yedi

WREN

Yüksek sesle ıslık çaldım. "Burada mı kalıyoruz?" Spor çantamı Colorado'da Aspen yakınlarındaki ormanın ortasında devasa bir malikanenin fuayesinde.

"Dış dünyayla bağlantıda kalmaya devam ederken mahremiyet için kalınabilecek en iyi yer burası." Darcy telefonunu kaldırıyor.

"Bu hafta sonu çalışmayacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Bu benim çalışmama tanımım. Ya biz yokken şirket patlarsa?"

"Ya bir meteor şu dağın yamacına çarparsa ve yer değiştirmiş bir yeti tarafından yok edilirse?"

"Abarttığımı söylemeye çalıştığınızı biliyorum ama en azından benimki gerçekleşebilir."

Soluk soluğa kaldım. "Abominable Snowman'e inanmıyor musun? Bu senin kardeşim olmandan daha büyük bir sorun."

Yüzünü buruşturuyor.

"Bu konuda şaka yapmak için hala çok mu erken?"

"Bence her zaman çok erken olacak."

Ne kadar iç karartıcı değil mi? "Haklısın," diye mırıldanıyorum.

Konu Darcy ve ben olunca hayal görüyorum çünkü hiçbir şey değişmeyecek. Evet, Darcy annesine karşı durdu ve belki de

İstedığım şeyi elde etmemin tek nedeni, Darcy ile birlikte olabilmek için gerçek dünyadan uzaklaşmak - çünkü bu, annesinin ona Harvey'i ayarlamasının intikamı, ama ... onunla birlikte olmak böyle bir şey olacak.

Ne olursa olsun.

Sonuna kadar birlikte olmaya karar verdik, ama bu ne zaman olacak?
Olmak mı?

Darcy ikimizden birinin ya da ikimizin de duygularını yakaladığından bahsetti.

Bu çok gerçek bir risk, ama ya bu riski göze alacağız ya da aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışarak kendimizi delirteceğiz.

Onu balkona açılan geniş cam kapılara doğru yürürken ve uzaktaki karla kaplı dağların manzarasını seyrederken izlerken, içime bir şey yerleşiyor.

Sahiplenme ve korumadır. Şehvet, sempati ve ilgi de vardır.

Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmak imkansız olurdu çünkü gerçekte *her şey olabilirdi*. Bir gelecek için mutlak bir imkânsızlıkla.

Darcy bana dönüyor, gülümsemesi içimi ısıtıyor. "Önce ne yapmak istiyorsun?"

"Kayak yapmaya gitmeyi umuyordum ama görünüşe göre birkaç hafta daha ilk gerçek karın yağması beklenmiyor." Şaka yapıyorum. Bu hafta sonu yapmak istediğim tek bir şey var, o da o.

Darcy bana doğru geliyor, sesi her zamanki gibi yorgun geliyordu.
"Wren.

Seni buraya kayağa gitmen için getirmedim."

Yeterince yaklaştığında, onu kendime doğru çekiyorum.

"Güzel," diye mırıldandım. "Çünkü kayak yapmayı bilmemek bir yana, buraya bunun için de gelmedim."

"Bütün hafta sonu bizim." Sözlerinde yoğun bir beklenti var.

Altına uzanarak bacaklarını kaldırıyorum ve onu zıplayıp belime dolanmaya zorluyorum. "Her dakikasına ihtiyacımız olacak."

Eğer bu hafta sonu onu sistemimden atamazsam, hiçbir şeyin atamayacağından endişeleniyorum.

"Beni yatağa götür," diye mırıldanıyor Darcy.

"Umarım su içmişsindir." Darcy hâlâ kollarımdayken merdivenlere yöneliyorum ve filmlerde birinin taşınması hep çok romantik görünür. Ama Darcy'nin bana sarılmış halde bir dizi merdiveni çıktıktan sonra ne kadar ağırlaşabileceğini tahmin etmemiştim.

Belli etmemeye çalışıyorum ama her adımda ona tutunmak daha da zorlaşıyor. Zirveye ulaştığımızda nefes nefese kalmış, terlemiş ve suya ihtiyaç duyuyorum.

Ayaklarını tekrar yere koyduğumda Darcy gülüyor. "Görünüşe göre su içmesi gereken ben değilim."

Hırıltıyla belimi büküyorum. "Şu andan itibaren üst kata yürüyeceksin. Hepsi."

Yine gülüyor. "Zavallı bebek. Gel, seni yatağa yatırayım. Sana ne getireyim? Su? Zavallı sırt ağrın için buz ya da ısı?"

Bu yerdeki milyonlarca yataktan birine ulaştık ve kenarına oturdum.

Darcy'nin gözlerine baktığımda neşesi parlıyor ve istediğim tek bir şey olduğunu fark ediyorum.

Onu.

Boku yedim.

Darcy'yi merdivenlerden yukarı çekerek kendime gelmeyi başardıktan sonra, bir şeyler yememiz gerektiğini kabul etmeden önce kaslarımı mümkün olan en iyi şekilde yoruyoruz.

Darcy, geldiğimizde mutfakın tamamen dolu olması için fazladan ödeme yaptı, bu yüzden isteksizce birkaç kıyafet attık, ama Darcy'nin işaret ettiği gibi, içindeyiz

Ekim ayında Colorado'da dağlarda yaşıyoruz, bu yüzden hava soğuk ve akşam yemeği yapmak için mutfağa gidiyoruz.

Güneş batıyor, gökyüzünü ağaçlardaki yapraklar kadar parlak bir turuncuya boyuyor. Bazıları çoktan çıplak kaldı, bazıları da buna yakın.

Burası çok güzel.

Bar taburesine oturup Darcy'nin çalışmasını izliyorum. "Seni yemek yapmayı bilen biri olarak düşünmemiştim."

"Nasıl hayatta kalacağımı biliyorum ama sizi uyarıyorum, yediğim en lezzetli yemek bu değil."

Bunu pas geçeceğim. "Neden gidip şömineyi yakmıyorsun, ben de yemek yaparım. Bu odadaki diğer insanların aksine, annem bana kendi başımın çaresine bakmayı ve özel aşçılara ya da lüks restoranlara bel bağlamamayı öğretti."

"Bana öğretebilir misin?" Darcy'nin sesi çok küçük geliyor. "Yemek yapmayı mı?"

Başını sallıyor. "Özel yemeğiniz nedir?"

"Harika empanada, köfte ve sebze yaparım ya da bekle, neler var bir bakayım." Ne bulabileceğime bakmak için buzdolabına dönüyorum. "Ooh, tavuk butları. Bunları pişirip derisini çıtır çıtır yapabilirim. Patates püresi. Sos."

"Kes şunu, salyalarım akıyor. Ne kadar sürecektir?"

Ona gülümsüyorum. "Yarım saat içinde halledebilirim, ama sana öğretiyorsam, eminim sadece işleri geciktirirsin."

"Affedersiniz. Ben verimli bir CEO'yum. Daha akıllıca çalışırım, daha çok değil. Tavuk ne kadar zor olabilir ki?"

"Oh, bu çok eğlenceli olacak." İhtiyacımız olan her şeyi çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. "Yapmanız gereken ilk şey rezeneyi dilimlemek."

"Ne?"

Etrafindan dolanıyorum ve rezeneyi soğanından tutuyorum.

"Bu." "Uh..."

"Yapraklı olmayan kısım bizim istediğimiz şey."

"Rezene yemek olmadan önce böyle mi görünüyor?" Çok tatlı.

Onu dürtüyorum. "Evet. Doğramaya başla."

O bunu yaparken -zayıf bir şekilde, ekleyebilirim- ben de bir kaseye biraz zeytinyağı ve kırmızı şarap salata sosu atıyorum.

Yan yana çalışıyoruz, Darcy yatak odasındaki aksine talimatlarımı tereddütle karşılıyor. Yatakta kontrol bende, o da beni takip ediyor. Mutfakta ise sanki beni takip etmek istiyor ama her şeyi berbat etmekten korkuyor.

Tavuğu kızartma tenceresinde sığ bir yağ tabakasında pişirdiğimizde, tavuğun ona yağ tükürmesi ve kollarını fırın eldiveni ile kapatıp ekstra uzun bir çift barbekü maşası kullandığında gülmem muhtemelen yardımcı olmuyor.

Denemesi çok güzel.

"Dur, ben devralayım." Arkasından yaklaşıp maşayı elinden alıyorum.

Bana doğru eğiliyor ve yanağımı öpmek için dönüyor. "Teşekkür ederim. Hiç havamda değilim."

"Artık isteyken nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Bekle, gerçekten mi? Hâlâ mı?"

Ona bakmayı reddediyorum, sadece tavada cızırdayan ete bakıyorum. "Gittikçe kolaylaşıyor ama yine de bana doğal gelmiyor."

"Sen... inşaat işine geri dönmeyi düşünüyor musun?" Bu duyduğum hayal kırıklığı mı? Yoksa sadece hüsnükuruntu mu?

Ona karşı artan duygularım söz konusu olduğunda iyice boku yediğimi kabul ettiğimden beri, neredeyse söylediği ve yaptığı her şey beni biraz daha aşık ediyor.

"Henüz karar vermedim," diye itiraf ediyorum.

Zamanın bu kadar çabuk geçmesini ya da geleceğimin nereye gideceğine dair kesin bir cevabım olmamasını beklemiyordum. Bu işe

Çünkü babamı merak ediyordum. Kardeşlerimi. Hayatımın nasıl olabileceğini.

Ama beni orada tutan şey Darcy. Onun MediaCorp'a olan tutkusu bana verilen kısa sürede öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye devam etmemi sağlıyor, böylece ona bir şey olursa -eğer birisi onun aslında bir Ritcherson olmadığı gerçeğini öğrenirse- şirketi Junior'ın eline geçmesini engellemek için yönetebilirim.

"Hoşuna gitmiyor mu?" Darcy soruyor. Yan tarafını çimdikliyorum.

"Avantajların tadını çıkarıyorum."

"İstemiyorsan kalmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Hey, sen tüm hayatını MediaCorp'a adayabiliyorsan, ben de en azından onu batırmayacak kadar bilgi sahibi olduğumdan emin olabilirim..."

"Eğer herkes gerçeği öğrenirse."

"Burada kazanamayacağımız bir durumdayız. Eğer öğrenirlerse, sen her şeyini kaybedersin ve şirketi skandaldan kurtarmak için baskı benim üzerime kalır. Eğer eski hayatıma dönersem, sen evlenip babanın istediği gibi yaşayacaksın ve ben seni uzaktan özleyeceğim."

Darcy kollarımda dönüyor. "Eğer inşaata geri dönecek olsaydın, bu birbirimizin hayatının bir parçası olmayacağımız anlamına gelmezdi. Biz artık bir aileyiz. Bu işte beraberiz."

Acı göğsümde yükseliyor. "Hayır. Biz bu işte *kardeşiz*. Harvey'le evlendiğinde hayatında kalabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Senin eşin olmaya benden çok daha uygun biriyle evlenmeni izlemek zorunda kaldığımda?"

Kahretsin, her şeyi içimde tutmam gerekirken dışa vuruyorum. Darcy'nin korktuğu şey buydu ve her ne kadar onu sistemimden çıkarmaya çalışsam da, tek yaptığım onu daha çok arzulamak oldu.

Darcy, "Acıyla başa çıkmayı öğreneceğiz," diyor ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Benim için tamamen yanlış olan biri nasıl bu kadar mükemmel uyum sağlayabilir bilmiyorum ama şimdiden birbirimize veda etmek zorunda kalacağımız andan korkuyorum.

Ve eğer annesinin bu konuda söyleyecek bir sözü varsa, bu er ya da geç gerçekleşecektir.

Yirmi Sekiz

!!

Buraya taşınabilir miyiz?" Wren kollarıma yaslanarak soruyor. "Buraya

taşınabilir miyiz?

Jakuzi suyu etrafımızda sıcak bir şekilde fokurduyor, karanlık gökyüzüne karşı duran karla kaplı dağların manzarası.

Yarın Seattle'a dönüyoruz ve hiç bu kadar sabırsızlanmamıştım. Her ne kadar bu mola tam da ihtiyacım olan şey olsa da, Wren ile bu şekilde vakit geçirdikten sonra gerçekliğe dönmek çok daha zor olacak.

"Evet." Boynuna sarılıyorum. "Tamamen izole olacağız. Banka hesaplarımızı boşaltacağız, kış için yiyecek toplayacağız, kürk için biraz geyik derisi yüzeceğiz..."

Wren kıs kıs güler. "Bu şeylerden herhangi birini nasıl yapacağını bildiğini düşünseydim, o geleceğe bir çırpıda atlardım."

"Banka hesabımı boşaltabilirim."

"Birincisi, o kadar parayı taşıyabileceğinizi sanmıyorum. İkincisi, bu parayı hisse senetlerine ya da ... ya da ... kripto para birimlerine falan yatırmaya gerçekten direnebileceğini düşünüyor musun?"

Kripto para mı? Çok sevimli. "Bırakın rüyalarımı göreyim."

Wren tekrar sessizliğe gömülüyor, elleri bacaklarımın üzerinde geziniyor. Burası çok huzurlu, unutulması çok kolay. Kokusunu içime çekiyorum ve parmak uçlarımdaki yumuşak teninin tadını çıkarıyorum. Onun için büyüttüğüm bu ateş sönmedi; hatta bu hafta sonu daha da alevlendi. Bu hafta sonu

Yaşayabileceğimiz-yaşamamız *gereken*... ama asla yaşayamayacağımız bir hayat. Boğazımdaki yumru yutkunmamı zorlaştırıyor ama düşüncelerimin değiştiğini Wren'e belli etmeyi reddediyorum. Bunun mutlu olmak için bir şans olması gerekiyordu ama benim tek düşünebildiğim geleceğimdaki acı.

Ona tamamen aşık oldum. Hem de sırılsıklam. Onu hayatımdan hiç çıkarmak istemedim ve kendim için acı çekmeye razıydım ama Wren'in bana nasıl baktığını gördüm. Aynı duyguların onun gözlerine de yansıdığını gördüm.

Kendi seçimimi yapmama ve kalbimin sesini dinlememe izin verilmemesi mi?

Ben böyle yetiştirildim. Şimdiye kadar ikinci doğa olmalı.

Ama Wren için? Kabul edilemez. İsteddiği her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor.

Ellerimi karın kaslarında gezdiriyorum, sikim tepki veremeyecek kadar bitkin, sonra parmaklarımı kasıklarının her iki yanındaki kıvrıma daldırıyorum. "Sen seksi bir orospu çocuğusun."

"Sanırım orospu çocuğu demek istedin."

Yaltaklanıyorum ve omzunu ısıriyorum. "Kes şunu."

"Ama bu berbat durumla şaka yaparak başa çıkıyorum. Beni değiştirmek istemezsin, değil mi?"

"Yatakta daha az domuz olmana aldırılmazdım." "Tartışılmaz."

"Ya bu bir anlaşma bozucu olsaydı?"

Wren'in kahkahası derin. "Aramızdaki diğer pek çok şey zaten öyle olmadığı için mi?"

"Haklısın."

"Aletimle oyna."

Gülümsüyorum ve kulağını ısıriyorum. "Onu tekrar kaldırmana imkan yok." "Muhtemelen olmaz." Bana doğru uzanıyor. "Sadece güzel hissettiriyor."

O bu konuda haklı, ben de onun aletinin hafif bir ilgiden öteye gitmediği konusunda haklıyım. Her fırsatta seks yaptığımızı düşünürsek, buradan ayrıldıktan sonra bir hafta boyunca onu kaldırabilirsem şanslı

olacağım.

Bu muhtemelen iyi bir şey çünkü yapmam gereken onca iş varken birlikte olma şansımız olacağından şüpheliyim.

"Gerçekten dengeyi bulmam gerekiyor,"
diyorum sonunda. "Ne için?"

"İş. Hayat. İşimi seviyorum ve benim için önemli, ancak bu zamanı ayırmak isteyip de yapamadığım o kadar çok şey var ki."

"Ne gibi?"

Bir an düşündüm, özgürlük olasılığını değerlendirmeye çalıştım. Beşten sonra çalışmak zorunda olmasaydım ve tüm öğleden sonra istediğim her şeyi yapmak için izinli olsaydım.

"Bu konuyu bu kadar uzun süre düşünmek zorunda kalmış
olman iç karartıcı." "Oraya varıyorum."

Wren haklı. Bu kadar zor olmamalı. Sonra onun bana yemek yapmayı öğrettiği aklıma geldi ve bir şeyde bu kadar umutsuz olmaktan nefret etsem de yeni bir şey öğrenmek bana güç verdi. "Ben olsam daha çok yemek yapardım. Pratik yaparım ve nasıl gittiğime bakarım."

"İyi bir tane."

"Hatta belki bütün bir geceyi film ya da dizi izlemekten başka bir şey yapmadan geçirebilirim."

Wren homurdanıyor. "Sen mi? Hiçbir şey
yapmayacak mısın? İmkânı yok." "Olabilir."

"Uh-huh. Ve MediaCorp'u
yönetebilirim." Meme ucunu
çimdikledim. "İnancım var." "Ve çok
ama çok yanılırdın."

"İşin o noktaya gelmemesini sağlamalıyız."

"Anlaştık, bu arada sana yeni bir şey öğreteceğim." Ayağa kalkıyor, çıplak poposundan su damlıyor ve neredeyse beni konuştuğumuz konudan uzaklaştırıyor. Wren elini uzattı. "Gel hadi. Bir film izleyelim."

"Şu anda mı?"

"Evet."

"Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Tabii ki. Ya burada tek başına kalırsın ya da o seksi kışını kaldırıp yatakta bana katılırsın. Bu seçeneklerden sadece biri doğrudur."

Elini tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "Seninle oynamayı henüz bitirmedim."

Kurulanıp yatağa giriyoruz ve ben daha kumandaya uzanamadan Wren kumandayı kapıp seçenekler arasında gezinmeye başlıyor.

"Dur tahmin edeyim, hem uzaktan kumanda hem de yatak düşkün müdür?" "Evet. En sevdiklerimden birini izliyoruz."

Brokeback Dağı'na geldiğinde kaşlarımı kaldırıyorum. "Heath ve Jake'in göz kamaştırıcılığına hayran olsam da, bu film gelmiş geçmiş en iç karartıcı şeylerden biri değil mi?"

Bana dönüyor, ağzı bir karış açık. "Görmedin mi?"

"Hayatımın büyük bir bölümünü çalışarak geçirdiğimi zaten tespit etmişken, bu senin için bir sürpriz mi?"

"Vay canına. Bundan sonra *Rocky Horror'a* geçiyoruz. Sonra da *Happy Gilmore*."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hepsi eski filmler değil mi?"

"Bunlar benim çocukluğumun izleri. Hal Amca onları çok severdi, sonra da Remy ve benim neden dondurma kadar eşcinsel olduğumuzu merak ederdi."

"Cümlelerin hangi kısmını önce düzelteceğime karar veremedim."

Wren Play'e vururken gülüyor, sonra yanımdaki yatağa uzanıyor. Beni hala jakuziden ısınmış durumda ve kalorifer açık olmasına ve içerisi soğuk olmamasına rağmen yine de ona doğru kıvrılıyorum.

"Bu beni ağlatacak mı?"

Bir kolunu bana doluyor. "Birbirleri için yanıp tutuştukları halde birlikte olamayan iki adam mı? Neden böyle bir varsayımda bulunduğunu anlamıyorum."

"Yikes."

Wren alnıma uzun, sert bir öpücük konduruyor. "Gerçekten aptalca olan şeyi bilmek ister misin?"

"Tabii ki."

"Bunu Hal Amca ile ilk izlediğimde beni kızdırmıştı." "Ve şimdi en sevdiğin."

"Yaşlandıkça daha iyi anladım" diyor. "O zamanlar dünyanın insanlar için nasıl bir yer olduğunu kafamda oturtunca çok daha anlamlı geldi. Onunla daha derin bir bağ kurdum."

"O zaman bu seni neden kızdırdı?"

"Çünkü iki insanın nasıl bu kadar aptal olabileceğini anlayamadım." Parmakları yüzümde geziniyor. "Bütün hayatlarını kendilerine hayır diyerek harcadılar ve asla mutlu olma şansına sahip olamadılar."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çöküyor. "Wren..."

"Ve şimdi birdenbire filmi hiç anlamadığım kadar iyi anlıyorum." Ben kalbim ağrıyıyormuş gibi davranmaya çalışırken yumuşak bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Hizmet edebildiğime sevindim."

Neredeyse başladığı andan itibaren, bundan sonra asla eskisi gibi olamayacağımı söyleyebilirim. Duygular çok çiğ, çok gerçek ve göğsüme ağır bir şekilde oturuyor. İki başrol oyuncusu arasındaki karar ve bir kol mesafesinde olsalar bile aralarındaki aşılmaz duvar. Wren'e daha sıkı sarılıyorum, onların mücadelesini izliyorum ve er ya da geç bunun biz olacağımızı biliyorum.

Ne kadar rol yapmaya çalışırsak çalışalım, gerçek dünyayı unutmak için ne kadar uzaklara gidersek gidelim.

Öyle bir şey var.

O gelecek yaklaşıyor.

Göğsüm hiç bilmediğim bir şekilde acıyor.

Film tam olarak kendim için istediğim her şeyi tüketen, tutkulu aşk türünü anlatıyor, ancak diğer tarafını düşünmek için hiç durmadım; bu

bir tür aşk var olabilir ve ulaşamaz olabilir.

İnsanlar nasıl böyle yaşadı? Bu şekilde hissederek nasıl hayatta kaldılar? Gözyaşlarımı sessiz tutuyorum, hazır olduğumdan daha erken bir zamanda bize sinsice yaklaşacak olan sonun yasını şimdiden tutuyorum. Bir gün onu bu şekilde kucaklayan, kalp atışlarını dinleyen, sıcaklığına sarılan başka bir adam olacak ve tek bildiğim o kişinin ben olmayacağım.

Ne kadar istediğimin önemi yok.

"Keşke seni nasıl bırakacağımı bilseydim," diye mırıldanıyor filmle birlikte, kolu etrafımda sıkılaşıyor.

Bu sözler iç i m i ısıtırken aynı zamanda beni dehşete düşürüyor. Çünkü birimizin bunu çözmesi gerekecek.

Çok geç olmadan.

Yirmi Dokuz

WREN

Darcy'nin masasına yaslanıyorum, ayaklarım bileklerimde çapraz ve kollarım bağlı.

"Ters sakala ne dersiniz?"

Darcy bakışlarını önündeki ekrandan ayırmıyor. Aspen'den döndüğümüzden beri her zamanki gibi tam gaz ilerliyoruz. Durmak yok, yavaşlamak yok. "Ters sakalın ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Sormana çok sevindim. Heteroseksüel olarak ortaya çıktığınız ve bir kadınla evlendiğiniz, ancak bir yandan da yaptığımız şeyi yapmaya devam ettiğimiz yer."

Koltuğunda arkasına yaslanıyor, alnındaki endişe çizgisi her zamankinden daha belirgin.

Düzeltmek için parmağımı kullanıyorum. "O surat ifadesini takınmayı bırakmalısın, yoksa yüzünü annenden daha fazla botoksle doldurman gerekecek."

Darcy gülümser. "Senin iyi olup olmadığı konusunda endişelendiğimde kendimi tutamıyorum."

Sözünü kesip dalga geçtiğimi söyleyeceğim ama o devam ediyor.

"Hangi dünyada bu bir ters sakal? Sakalın gerçek tanımını bu."

Oh.

Ona el salladım. "Ters kısım tekrar ortaya çıkıyor."

"Kendimi tekrar bir dolaba tıkmaktan mı bahsediyorsun? Sanırım bunun geçerli bir seçenek olması için gemi çoktan kalktı. Herkes benim ne kadar

gey olduğumu biliyor."

"İyi. İyi fikirlerimi kapat."

"Senin iyi fikirlerini asla ve asla geri çevirmem."

Bakışlarımı ona diktim.

"Eğer varsa," diye bitiriyor.

Şakacı Darcy'yi seviyorum. Onunla ilgili sevdiğim pek çok şey var ve hiçbiri uygun değil.

Yaptığımız şeyi yapmaya devam etmenin bir yolunu bulmaya çalışmak konusunda şaka yapıyor olabilirim, ancak aklımın bir köşesinde gerçekten bir cevap arıyorum.

Çünkü onu bırakmaya hazır değilim. Yine de, üzerimizde dolaşan bir his var, kara bir bulut büyüyor ve gittikçe kararıyor.

Bok fırtınası yaklaşıyor. Ne zaman olacağını bilmiyoruz; yakında olacağını hissediyorum ve ikimiz de buna hazırlıklı değiliz.

Darcy'nin ofis kapısı çalınıyor ve sanki kırım yanıyormuş gibi masadan fırlıyorum.

Dönüp geri çekiliyorum, Toby'nin kapıdan hışımla girmesi için Darcy'nin arka duvarı boyunca uzanan büyük dolaba yaslanıyorum.

"Gördün mü?" Ses tonunda daha önce ondan hiç duymadığım bir panik var ve bir mucize eseri, kendimi bile şaşırtarak, aşırı korumacı kardeş içgüdüm devreye giriyor.

Dik duruyorum. "Ne oldu?" "Londra.

Londra'daki haberleri kontrol et."

Junior düpedüz bir pislik olsa ve ondan nefret etsem de, aynı koruma içgüdüğü güçlü bir şekilde yanıyor.

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor - Darcy'ye karşı hissettiklerimden tamamen farklı, ama ona bir bakışımla farklı bir korumacılık devreye giriyor.

Tobias ve hatta Junior için işleri düzeltmek istiyorum. Darcy içinse... Ona zarar veren her şeyi ve herkesi yerle bir etmek istiyorum.

"Neydi o?" Darcy bilgisayarına dönerek sorar.

"Westom Account Holdings," diyor Toby ve Darcy yazmaya devam ediyor.

Yaklaşıp omzunun üzerinden bakıyorum, yaşlı beyaz bir adamın polis tarafından götürülüşünü izliyorum.

"Westom," diye hatırlıyor Darcy. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Çünkü Junior bizi onlara yatırım yapmaya ikna etmeye çalıştı, ama sen bir şeyler hissettin, hatırladın mı?"

Bakışlarım Toby'ninkilere kayıyor. "Lütfen bana Junior'ın o."

"Yapmazdı. Ona yapmamasını söyledim," diyor

Darcy. "O ... uh ..." Toby bakışlarını kaçırıyor.

Darcy söyler. "Bu saadet zincirinde ne kadar kaybetti?" Toby cevap vermiyor.

Darcy onu sorguya çekmek yerine ahizeli telefonundan numaraları tuşlar ve hoparlörü açıyor.

Telefon uzun süre çalışıyor ve tam kimsenin cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda Junior telefonu açıyor.

"Tamir edebilirim" diyor.

"Ne yaptın sen? Bu işe ne kadar bulaştık ve neler oluyor?"

Darcy'nin bu kadar sinirlendiğini hiç duymamıştım.

"O kadar da değil. Kötü giden bir yatırımdı."

Darcy sandalyesinden kalkıyor, iki eliyle masasının kenarını öyle bir kavırıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Bu hisse senetlerinin düşmesi ya da bir şirketin batması değil. Bu yasal bir şey Junior. Sana yatırım yapmamanı söylediğim bir girişimle ilgili. İşin içinde bir bit yeniği olduğunu biliyordum. Bunu sana söylemiştim. Ve şimdi, eğer o şirkette hissemiz olduğu ortaya çıkarsa, çalınan her bir dolardan sorumlu olabiliriz. Hapis cezasından bahsediyor olabiliriz. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum ama sözleşmeleri bulmaya çalışıyorum. Bizim bir hissemiz yoktu. Sadece onlara yatırım yaptık. Biz bir kurbanız. Ya da, en azından, bu şekilde çerçeveleyebileceğiz. Bunu düzelteceğim, tamam mı? Ben hallederim."

"Babamın ölümünden sonra Wren'i neden buraya getirdiğini bilmek ister misin? Çünkü senin bir pislik olduğunu biliyordu. Sen her zaman bir pisliktin. Londra'ya gidiyorum." Ahizedeki bir düğmeye bastı ve telefon kapandı.

"Bu çok sertti Darce," diyor Toby.

Darcy ters ters bakıyor, çenesi sertleşiyor ve ben de kendimi araya girerken buluyorum.

"Kızgın olduğunu biliyorum ve buna hakkın da var ama Toby haklı. Junior'ın bu işi yapabileceğini sana kanıtlamak için yapmadığını mı düşünüyorsun?"

"Başımızı yasal belaya sokarak, holdingimizi lanet olası bir saadet zincirine bağlayarak ona güvenebileceğimi kanıtladığını mı sanıyor? Tüm Avrupa'yı denetlemesi için ona verdim ve ilk birkaç ayda neredeyse bizi mahvediyordu."

Ellerimi uzattım. "Nefes al. Henüz tüm bilgilere sahip değilsiniz. Ne kadar emek verdiğini, ne kadar dahil olduğunu bilmiyorsun."

Sonra Darcy bana bir bakış attı. "Bu şirketin ihtiyacı olan son şeyin büyük bir skandal olduğunu en iyi siz biliyorsunuz."

Toby'nin bakışları Darcy ve benim aramda gidip gelirken yanıyor.

Darcy'nin neden bahsettiğini bilmiyor olamaz ve umarım benim saf varlığımın büyük bir aile skandalı olduğunu kastettiğini varsayıyordur.

Baba, sanırım Darcy ve ben seni geçtik.

"Gitmem gerekiyor." Darcy eşyalarını toplamaya, dizüstü bilgisayarını çantasına koymaya ve telefonunu, ajandasını ve ihtiyacı olan diğer her şeyi aramaya başlar.

"Ben de seninle geliyorum," dedim.

"Hayır," diye tersliyor Darcy ve ben irkiliyorum. "Özür dilerim. Sana kızgın değilim. Sadece kızgıyım. Ben Junior'ın dağınıklığını düzeltirken senin de bu ofise göz kulak olmanı istiyorum."

"Beni mi istiyorsun? Sorumlu mu?" Yılların tecrübesi ve işletme diploması olan Junior her şeyi berbat ettikten sonra mı? Hayır, teşekkür ederim.

"Hazır olduğunu düşünüyor muyum? Hayır. Başka

seçeneğim var mı? O da yok." Bu beni güvenle dolduruyor.
"Özür dilerim. Gitmek zorundayım."

Ofisten çıkıp gitti ve ben ona bir veda öpücüğü bile verememekten nefret ediyorum. Kahretsin, bir sarılmaya bile razıydım.

Darcy'nin asansörde kayboluşunu izliyorum ve onun boşalttığı koltuğa oturuyorum.

"Junior ölü bir adam," diyor Toby.

"Bu ne kadar kötü olabilir ki?"

Toby karşımdaki koltuğa oturdu. "Ne kadar derine indiğine bağlı. Dediği gibi, sadece Westom'a yatırım yaptıysa, MediaCorp'un ya da hangi yan kuruluş aracılığıyla yatırım yaptıysa onun teknik olarak mağdur olacağı konusunda haklı. Ama ..."

"Ama?"

"Ama ya başkalarını da yatırım yapmaya ikna ettiyse? Junior'ın hareketleri sayesinde dolandırılan her kim olursa olsun, bu işten biz sorumlu olabiliriz."

"Siktir."

Telefonu elime aldım ve tekrar hoparlöre vererek Tekrar Ara tuşuna bastım. "Ne yapıyorsun?" Toby soruyor.

"İyi mi diye bakıyorum."

"Darcy?"

Keşke. "Junior."

Toby'nin başı dönüyor ve tüm odayı görüyor. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hangi alternatif evrene girdiğimi merak ediyorum."

Ona cevap verecektim ama telefon çaldı.

Junior bir şey söylemiyor.

"Alo?"

Bir an için telefonun onun tarafında kesildiğini düşünüyorum ama sonra yüksek sesli bir koklama duyuyorum.

"Sen ... ağlıyor musun?" Küçümser görünmek istemem. Yemin ederim öyle değil.

"Siktir git. Ne istiyorsun?" Sesi hırıltılıydı. "Darcy'nin yine bana bağırmak için aradığını sandım."

"Darcy havaalanına gidiyor. İyi misin diye sormak için aramıştım." Hat tekrar sessizliğe gömülür.

Konuştuğunda daha az tiz ve kendinden emin konuşuyor. "Affedersiniz, bu Wren, değil mi?"

Toby gülüyor. "Benim de kafam karışmıştı."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Önce ikinizin bana pislik yaptığının farkındasınız, değil mi? Hem de sebepsiz yere. Doğmak gibi bir seçeneğim yoktu."

Toby bakışlarını kaçırıyor, yüzünde suçluluk duygusuna benzer bir ifade var.

"Beni kontrol etmek için mi aradın yoksa çuvallamama sevinmek için mi?" Junior soruyor.

"Çoğu günkü tavrından hoşlanmasam da paniklediğini söyleyebilirim. Bir hata yaptın ve bu işte hepimiz beraberiz."

"Disney filmi gibi konuştun," diye mırıldanıyor Toby nefesinin altından.

"Hiç yardımcı olmuyorsun Toby," diyorum. "Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı? Belki

Darcy yaklaşık dokuz saat sonra inmeden önce bir plan yapabilir

misin?" "Junior, başkalarının Westom'a yatırım yapmasını

sağladın mı?" Toby soruyor. "Tabii ki yaptım. Başka türlü bu iş nasıl yürüyebilirdi ki?"

Toby de ben de çöktük.

"Bu kişilerin bir listesine ihtiyacımız olacak," diyor

Toby. "Sen de mi yardım edeceksin?" Junior soruyor.

"Wren'in dediği gibi. Bu bizim şirketimiz. Dördümüzün de. Bu babamın mirası."

Gülümsüyorum. "Burası birbirimizin saçını ördüğümüz

yer mi?" "Siktir git," diyor iki kardeşim de aynı anda.

"Aww, bağ kuruyoruz!"

Toby'nin dudağı kıvrılır ve ayağa kalkar. "Bize o listeyi getir." Elini uzatıp aramayı sonlandırıyor. "Yapmamız gereken bazı yasal araştırmalar

var."

Günümü böyle geçirmeyi ummuyordum ama Darcy gitmişken ve geride kalmam konusunda kararlıyken, başımızın üzerindeki o büyük kara bulutun patladığını düşünmeden edemiyorum.

Otuz
❧

DARCY

Kalbim küt küt atıyor ve ilk uçakta yer ayırtmış **olmama**

rağmen,

Havalandıktan önce hala iki saatim var. Bu bir felaket. Kabuslarımda gördüğüm şeyler. Babam otuz yılını bu şirketi tek başına yöneterek geçirdi ve ben başa geçtikten birkaç ay sonra her şey çökebilir.

Wren'i becermek istediğinde bunu umursamadın, değil mi?

Bırakın iki sorunu, bir sorunla bile zar zor başa çıkabildiğim için bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Mesele şu ki, panik içinde koşuyorum - saf, kör panik beni ofisten eve, çantamı hazırlamaya ve ardından havaalanındaki güvenlikten geçmeye itiyor. Düşüncelerim lapa gibi ve kendimi hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim ama kendime mantıklı olmam gerektiğini, çözüm odaklı olmam gerektiğini hatırlattığımda bile zihnimde bunun olmasını engelleyen bir blok var.

Ve paniğimin sadece Junior'ın hatasından kaynaklandığını sanmıyorum.

Sanırım, derinlerde bir yerde, bir parçam her zaman olayların yüzüme patlayacağını biliyordu. Wren'den önce bile, insanların yalanımı ortaya çıkarma tehdidi beni hizada tutmaya yetiyordu. Şimdi ise MediaCorp'a milyonlara mal olabilecek ve kardeşimi parmaklıklar ardına gönderebilecek bir skandalla karşı karşıyayım... Felç edici bir korku beni ele geçirmiş durumda. Ele alınması gereken binlerce şeyin ağırlığı üzerime çökmüşken bile bir karar vermemi engelleyen bir korku.

Sonunda birinci sınıfta saklandığımda, koltuğuma bağlandığımda ve *hareket etme* dürtüsüne boyun eğemediğimde, bunun muhtemelen bir panik atak olduğu aklıma geliyor. Boğazım yutulamayacak kadar kalın, göğsüme ağırlık çöküyor, ağlama ihtiyacı neredeyse ezici ama reddediyorum. Bunun yerine, gözlerimin arkasındaki basınç, kaşlarımın arkasında bir baş ağrısı büyüyene kadar artıyor ve artıyor.

Bir kadeh şarap sipariş ediyorum ve hepsini bir dikişte yudumluyorum ama faydası olmuyor. Alkolün sinirleri yatıştırdığını kim söylediye ya pis bir yalancıydı ya da saçmalıyordu. Bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak Junior'a gideceğime dair mesaj atıyorum ve hiçbir cevap alamıyorum. Muhtemelen bir köşede kıvrılmış, pişmanlığını pahalı viskiyle yıkarken bu bir sürpriz değil.

Her şeyin bana bağlı olduğunu, her şeyin omuzlarımda olduğunu hatırlattığımda panik tekrar kontrolü ele almaya çalışıyor. Dizlerimin üzerinde öne doğru eğiliyorum, parmak uçlarım şakaklarıma giriyor ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum. Ölürsem hiçbir şeyi düzeltemem.

Junior hakkındaki içgüdülerimin doğru olduğunu hep biliyordum. Babam haklıydı. Bu işi yürütmesine imkan yok. Tobias da iyi bir seçenek değil çünkü genç ve MBA'ini bitirmedi, ama belki gelecekte bir gün ... Her şeyi bir belki üzerine kuramam. *Bir güne*. Wren ve benim yaptığımız şeyin çok gerçek sonuçları olduğuna dair bir uyandırma çağrısına ihtiyacım varsa, o da budur.

Oradaki son oyunum ne?

Tam olarak ne elde etmeyi umuyorum?

En iyi ihtimalle, hayatımızın geri kalanında bir sır olarak birlikte olacağız. Ve bir mucize eseri küçük kardeşlerimden daha uzun yaşasam bile MediaCorp onların çocuklarına kalacak ve muhtemelen hepsi onlar kadar kötü olacak.

"Wren Amca" ile yuva kurup bir aile kuramam.

"*Siktir.*" Yumruğum yanımdaki duvara çarpıyor ve kapsülümün girişinde bir uçuş görevlisi beliriyor.

"Her şey yolunda mı efendim?"

"Peki." Kimseyi ikna etmediğinden emin olduğum bir gülümsemeyi zorluyorum ve bir elimi asi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. "Patlama için özür dilerim."

Gözleri hâlâ temkinli ve eminim diğerlerine bana dikkat etmelerini söyleyecektir.

Kendini topla, moron.

Bununla başa çıkmak için eğitildim. Yoluma devam etmek için. Yapabileceğim en iyi şey bu işin çığ gibi büyümesini engellemek. MediaCorp'u korumak için önlemler almalı ve elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Bu benim hayattaki tek amacım. Tam anlamıyla bunun için yetiştirildim.

Junior ve Wren söz konusu olduğunda, bunu anlamak zorundalar. Kardeşimi serpintiden korumak için elimden geleni yapacağım, ancak MediaCorp ve onun arasında bir seçim yaparsam... Babamın mirasını seçmekten başka ne yapabilirim bilmiyorum. Bu şirketi büyükbabam kurmuş olabilir ama babam onu milyar dolarlık bir holding haline getirdi.

Bu da bir neslin ne kadar büyük bir etki yaratabileceğini gösteriyor.

Lütfen imparatorluğumuzu yıkan kişi olarak bilinmeme izin vermeyin.

Her şeyi babama borçluyum. Hayatımı, işimi, yetiştirilme tarzımı... hatta Wren'i bile. Eğer yıllar önce annemi seçmeseydi, evsiz kalacaktık, evlatlıktan reddedilecektik. Beni yanında tutar mıydı? Bu konuda çok fazla spekülasyon yapmamaya çalışıyorum ama annem bir savaşçı değil.

Düşünmek istemesem de bu sorunun cevabını biliyorum. Wren'in babam hakkındaki düşünceleri ne olursa olsun, şirketini batırması için ona nasıl bir teşekkür borçluyum? Onu kaybetmenin acısı hızlı ve şiddetli bir şekilde geri geliyor. En azından o buradayken, her zaman yanımda olacağını biliyordum.

Destek. Her şeyi berbat ettiğimde güvenebileceğim biri olduğunu biliyordum.

Junior'ın sana güvenebileceği gibi mi?

Bu düşünce aklımdan geçerken gözlerim hafifçe aralanıyor. Ona beceriksiz dedim. Aynı şeyi babam bana yapsaydı nasıl hissederdim? Hata yapmaktan çok korksaydım nasıl büyür ve öğrenirdim?

Yani, bu büyük bir hata. Ve Junior dinlemediği için kesinlikle bir pansumanı hak ediyor, ama... sonra. Bunu düzeltmemiz gerek. *Sonra da* kışına tekmeyi basacağım.

Junior'ın hatası olsun ya da olmasın, bu benim suçum. Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve harcamaları dondurmak için şirket çapında bir iletişim gönderiyorum. Umarım bugün ilerleyen saatlerde kısıtlamayı kaldırabilirim ama hasarın ne olduğunu öğrenene kadar sorunu daha da kötüleştirme riskini göze alamam. Bu durum dergi alımımı riske atabilir ama her şey bir yana, bunun gerçekleşmemesini tercih ederim.

Varır varmaz atılacak adımların bir listesini yazmakla meşgulüm. İlk iş, patlamam için özür dilemek olacak ve tüm liste içinde muhtemelen en zoru bu olacak. Junior'la ilişkim her zaman sarsıntılı olmuştur ve onunla başa çıkma ve onu hizada tutma yöntemim her zaman güçten başka bir şey göstermemek olmuştur. Sözlerimi yemek, o bir saniyelik savunmasızlığı göze almak acı verici olacak.

İndiğimizde ve nihayet yola koyulduğumda yorgunum, ağrım var ve stres baş ağrım daha da artmış durumda. Panik hissi düşük olsa da, inatçı bir kararlılık tarafından engelleniyor.

Ofise geldiğimde saat gece yarısını geçmişti ama Junior tam da olmasını beklediğim yerdeydi. Masasının arkasında yere kıvrılmıştı.

Yine de beklemediğim şey, etrafına saçılmış evraklar ya da ekranda Wren ve Tobias'ın yüzlerinin olduğu yerde açık duran dizüstü bilgisayar.

Junior ben içeri girer girmez başını kaldırıyor. Yanakları kıpkırmızı ve beni gördüğü anda gözlerinden yeni yaşlar akıyor. Küçüklüğümüzü hatırlıyorum, kendini incitirdi ama belli etmemek için elinden geleni yapardı.

Bavulumu kapının yanına bırakıyorum ve dizüstü bilgisayar çantamı masanın üzerine bırakıyorum. "Sen bir pislik değilsin."

Junior'ın kaşları çatılır ve bir yanağını ovuşturur. "Ne?"

"Sen bir pislik değilsin. Beni yanlış anlama." Kağıtların üzerinde bir el sallıyorum. "*Bu çok berbat bir şey ama sen değilsin.*"

"Uçağa nasıl bindin?"

"Yeterince değil." Yanına oturuyorum ve ekrandan görüldüğüm anda Wren'in yüzünde iç gıcıklayıcı bir gülümseme beliriyor.

"Acele etme."

"Uçağı kaçırmadığım ve gaza basmadığım için beni affedin," diye karşılık verdim. "Ne yapıyorsun?"

Görebilmem için bir klasör tutuyor. "Yardım ediyorum. Hukuk ekibi burada ve Junior ile Westom Holdings arasındaki iletişimin her saniyesini kayıt altına alma sürecindeyiz. Westom ile çalışmayı reddettiğine dair raporun ve direktifin elimizde. Neyse ki bunun bir oyun olduğunu sezdiğinizizi söylemediniz, çünkü bu Junior'ın tabutuna çivi çakmak olurdu."

"Ya da hapisane hücresinin kilidi." Junior sözlerim karşısında irkildi.

Bir nefes alıyorum ve beynime çok fazla oksijen doluyor ama... "Burada neler oluyor?"

Tobias, "Wren bize bunun *takım çalışması* denen bir şey olduğunu söylüyor," diye tersliyor. "Aile birbirini kollar, değil mi? Görünüşe göre, bununla tek başına uğraşmak zorunda değilsin."

"Doğru." Boğazımı temizliyorum, Junior'la birlikte ağlamaya başlamak üzere olduğumdan endişeleniyorum.

Wren babamın cenazesinde ilk ortaya çıktığında, ilk düşüncem onun her şeyi mahvedecek bir sır olduğuydu. Babam bana Wren'in MediaCorp'a dahil olmasını istediğini, buranın onun mirası olduğunu, onun da yeri olduğunu söylemişti. Junior'ın işin başında olmasını istemediği için bunu yaptığını gerçekten *söyledi mi?*

Belki de babam öyle demek istememiştir.

Babamın Wren'in nasıl biri olduğunu biliyor olması mümkün mü? Kardeşlerimin ve benim olmadığımız her şey olduğunu?

Ne kadar çok düşünürsem o kadar mantıklı geliyor.

Babam Wren'in bizi bir araya getirmesini istedi.

Peki, bunun bizi birbirimizden daha da uzaklaştıracağını bile bile
ilişkimizi nasıl sürdürebiliriz?

Thirty-One

WREN

!!

Junior'a dava açılabilmesi için, onun Westom Holdings'in yasadışı eylemlerinin farkında ve bu zorlu bir mücadele" diyor MediaCorp'un Londra'daki hukuk müdürü bize. Bu son derece uzun video görüşmesinin diğer tarafında Junior ve Darcy'ye katıldı.

Hukuk ekibimiz eve gitti çünkü suç İngiltere'de işlenmişti ve fazla bir fikir veremediler.

İşin yasal yönü söz konusu olduğunda şu ana kadar her şey iyi haberlere işaret ediyor.

"Ancak..." Bay Avukat ekliyor. Adını öğrenemedim ve şimdi sormam kabalık olur.

"Lanet olsun," diyor Junior.

"İşe aldığınız her yatırımcının hukuk mahkemesinde peşinize düşmesini engelleyecek hiçbir şey yok ve bu gerçekleşirse, şirket davacının ilk yatırımının maliyetinden çok daha yüksek tazminatlar borçlu olabilir."

Toby nefesinin altından "Siktir," diye tıslıyor ama ekranda adamımın bir planı olduğunu görebiliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Darcy'ye soruyorum.

"Bunun bize pahalıya mal olacağını düşünüyorum ama bunu karşılayacak paramız var. Westom Holdings'in ne kadar para dolandırdığını ve kimin

..bir şey yok. Eğer bu işten sıyrılabilirsek, herkese ilk yatırımlarını geri ödeyebiliriz-"

Avukat onu durdurur. "Bu sallantılı bir zemin ve insanlar tarafından Junior'ın suçu kabul ettiği şeklinde algılanabilir. O zaman gerçekten suçlanabilir."

"Junior'ı basın toplantısı yapmaya ikna edersek olmaz-"

"Ne?" Junior'ın panik içindeki sesi ekranın dışında bir yerden geliyor. "Onu gömmeyecek miyiz?"

Darcy başını çeviriyor ve kardeşimize öfkeyle baktığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. "Tarafsız bir medya şirketi yönetmeye ne oldu?"

Tam Junior'a yine beceriksiz diyeceğini düşünürken devam ediyor. "Biz bundan daha iyiyiz. Ve belki de bu dolandırıcılığın kurbanlarına ödeme yapmak beladan kurtulma yolumuzu satın almaktır, ancak daha ileri gitmesini durduracaksa, o zaman bunu yapacağız."

Ah, parmaklarınızı şıklatarak yüz milyonlarca dolara erişebilmek.

Benim büyüdüğüm gibi büyüdüğüm için -zengin değilim ama acı da çekmiyorum- parmaklarımı şıklatıp istediğim her şeyi satın alabilmem bana çılgınca geliyor.

Bunu asla yapacağımı sanmıyorum ve umarım paradan yararlanmaya o kadar alıştığım bir gün gelmez ki bir daha onsuz nasıl hayatta kalacağımı bilemem, ama ihtiyacım olduğunda orada olduğunu bilmek rahatlatıcı.

Söyledikleri gerçekten doğrudur: Paranın önemli olmadığını söyleyenler, paraya sahip olanlardır.

Keşke paramı Darcy ile bir gelecek satın almak için kullanmanın bir yolu olsaydı, ama bu paranın bile çözemeyeceği bir sorun.

Darcy, Toby ve bana "Eve gitmelisiniz," dedi. "Biraz dinlenin." Bitkin görünüyordu. Bitkin. *Stresli*.

"Basın toplantısını ne zaman yapacaksınız?" diye sordum. "İlk iş olarak."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Eğer sen yatağa gitmiyorsan, ben de eve yatmaya gitmiyorum."

Toby inliyor. "Yine 'Hepimiz bu işte birlikteyiz' nakaratını patlatacak."

"Hayır, Darcy haklı. Eve gidip dinlenebilirsin. Hepimiz dinlenmeliyiz. Ama kardeşinin ne kadar inatçı olduğunu biliyorum ve kendine bakmasını sağlamanın tek yolu onu suçlamaktır."

Toby kaşlarını çatıyor.

"Kardeşimiz." Yüzüm düştü.

"Ha?"

"Kardeşim demiştin."

Kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor. "Ben ... uh ..."

Toby omzuma bir tokat attı. "Ve bu gece yaptıklarından sonra, en azından kendine aileden biri demeyi hak ediyorsun."

Rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum ama sanki dudaklarımın arasından geçen devasa hava dalgası durdurulamamış gibi.

"Evet." Junior ekranda belirir. "Umm, teşekkür ederim." Bakışlarını kaçırıyor. "Araya girdiğin için. Ve beni kontrol ettiğin için."

Gülümsüyorum. "Bunu söylemek senin için fiziksel olarak acı vericiydi, değil mi?" "Evet. Ve bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Peki, tamam," diyor Darcy. "Hepimiz gidip birkaç saat uyusak, sonra da Londra saatiyle altıda tekrar işe koyulsak nasıl olur?" Görüntülü aramayı sonlandırıyor ve eğer onu biraz olsun tanıyorsam, ki tanıdığımı düşünmek hoşuma gidiyor, eve gitmesine imkan yok.

Toby, "Vay canına. Bize eve gidip uyumamız ve sonra ofise dönmemiz için tam üç saat verdi," diyor.

"Uzun bir gün oldu." Ayağa kalkıyorum. "İhtiyacın varsa yarına kadar izin alabilirsin. Eminim tek yapacağımız Junior'ın basına söyleyeceklerinin üzerinden geçmek olacak ve hukuk ekibi de bu konuda yardımcı olacaktır."

"Geri mi geliyorsun?"

"Evden çalışırım diye düşünüyordum."

"Ben... kendimi sizinkine davet ettirmek ya da zorlamak istemem ama-" Kocaman sırıtıyorum. "Sanırım biri ağabeyini sevmeye başlıyor." "Pfft. Boş ver." Topuklarının üzerinde dönüyor, ama ben arkasından bağıyorum.

"Benimkine gel. Bir malikane olmamasının sakıncası yoksa, bir oda arkadaşım var ve-"

Beni başından savdı. "Benim için fark etmez. Orada olacağım."

"Eve git, biraz kestirmeye çalış, ben de daha sonra gelmen için adresimi mesaj atarım."

"Görüşürüz o zaman."

Uzun ve yorucu bir gün olmasına rağmen, akşam 8:00'de yatağa girip saat 10:00'da kalkıp çalışmak için kendimi nasıl zorlayacağımı bilmiyorum. Saatler çılgınca ama Darcy krizde.

Eve gidiyorum ve Remy orada değil, bu da kendimi kanepeye atabileceğim ve gerçekten dinlendiğinden emin olmak için Darcy'yi geri arayabileceğim anlamına geliyor.

Görüntülü görüşmede yüzü belirlediğinde, arkasındaki Londra ofis duvarına benzememesi beni şaşırttı.

Nefesim kesildi. "Olabilir mi? Gerçekten beni dinledin ve eve mi gittin?"

Gözleri hâlâ yorgun, kenarları kırmızı ve gülümsemiyor bile. "Yaptım ama dinlenmem gerektiği için değil. Bizim... bizim konuşmamız gerek."

İçim daralıyor çünkü herkes iyi bir şey olmayacağını biliyor, *konusmamız gerekiyor*.

Bunu asla "Sana bir köpek yavrusu aldım" ya da "Oynamak için yeni bir popo tıkacım var" takip etmez.

Daha o söylemeden ne olacağını bildiğimden oldukça eminim, bu yüzden sözünü kesmeye çalışıyorum. "Şirket bir krizin ortasındaiken bu konuşmayı şimdi yapmak istediğine emin misin?"

"Bu konuşmayı hiç yapmak istemiyorum ama sonra ..." Ekranın dışına bakıyor. "Bugün olanlardan sonra, önümüzde yapmamız gereken bir temizlik varken, aileyi daha fazla skandalın sarmasına izin veremeyiz. Önce baba kansere yakalandı ve öldü. Sonra gayrimeşru oğlunun haberi yayılır.

Şimdi, Junior'ın bizi iki yüz seksen beş milyon zarara sokan boktan iş anlaşması-"

"İki yüz seksen beş milyon mu?" Çıglık atıyorum.

"Westom Holding'in insanlardan dolandırdığı miktar bu kadar. Mesajı birkaç dakika önce aldım."

"Bunu ödemek MediaCorp'un itibarını gerçekten kurtaracak mı?"

"Muhtemelen k u r t a r m a y a c a k . " Darcy'nin sesi çok yenik geliyor.

"Ama bu bizim en iyi vuruldu."

"Keşke orada olsaydım da seni teselli edebilseydim."

"Bu... bu iyi bir fikir olmaz. Yapamayız... Sen ve ben... Biz bir hatayız."

"Bu senin fikrin." Kalbim sızlıyor, yavaşça milyonlarca parçaya ayrılıyor.

"Cidden birbirimize ait olduğumuzu mu düşünüyorsun? Dünyanın bizi kabul edeceğini-"

"Kan bağımız yok. Biz kardeş değiliz."

"Hayır, ama kardeşiz. Senin DNA'n ve benim DNA'm Junior ve Toby'nin damarlarında dolaşıyor. Ben Warren Ritcherson'ın evlilik yoluyla oğluyum. Sen de doğuştan onun oğlusun. Birlikte olamayız, Wren. Bunu şimdi bitirmeliyiz. İşler kontrolden çıkmadan bitirmeliyiz."

Anlamıyor mu? Çoktan kontrolden çıktı. Onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğim andan beri kontrolün bende olduğunu sanmıyorum.

O gece bir şeyler başladı. Çizgiler aşılmadı; yok edildi. Pandora'nın kutusu açıldı.

"Benim için geri dönüş yok. Hayatıma nasıl devam edebilirim?"

Darcy'nin gözleri cam gibi, "Dışarı çık ve seni benim sevemediğim gibi sevebilecek biriyle tanış. Gerçek aşka düşmek için bir şansın var. I ..."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O Harvey denen adamla mı evleneceksin? Gerçekten mi?"

"Bu benim geleceğim. Doğduğumdan beri benim için planlanmış bir gelecek ve belki de artık ikimizin de sorularına cevap bulabiliriz. Warren benim yerime senin anneni seçseydi ne farklı olurdu? Mutluluk için bir şansı olan ben olurdum."

"Mağduru oynamayı bırak," diye çıkışıyorum. "Bana her şeye sahip olduğumu mu söylüyorsun? Benim mutluluk şansım var ama senin yok mu? Sen lanet olası Darcy Ritcherson'sın. Dünyayı karşılayabilirsin. İsteddiğini yapabilir ve istediğin kişi olabilirsin. Sadece birilerini kızdırmaktan çok korkuyorsun."

"Ensest bazılarının tüylerini diken
diken etmiyor!" "Biz akraba değiliz!"

"Özür dilerim, Wren. Gerçekten üzgünüm."

Ve şimdi ben de yenildim. "Belki de bir çözüm bulmak istemiyorsun."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Oh, belki de Junior'ın başı derde girdiğinde yardım etmek için dünyanın öbür ucuna uçtuğun içindir. Durmadan çalışıyordun. Hepimiz bunu düzeltmek için durmadan çalıştık. Ama sen bizi çalıştırmakla ilgili bir şey duymak bile istemiyorsun."

Darcy iç çeker. "Çünkü imkânsız olanı düzeltemezsin." Bunlar kalbimin kaderini mühürleyen sözler.

Parçalanıyor, göğsümde sıcak kurşun gibi yanıyor. Bu tür bir kalp acısının geri dönüşü yok. Kendi sözlerini kullanırsak, imkansız olanı düzeltemezsiniz.

Otuz İki

DARCY

Junior'ın arkasında durmuş, utanç verici bir şekilde

Halkla ilişkiler departmanımızın onun için hazırladığı pişmanlık dolu konuşmayı -ki gerçekten satıyor, onu destekliyorum- ve profesyonel olarak bağımsız maskemi yerinde tutmaya çalışıyorum. Maskemin altında, kalbim parçalanmış bir gazete gibi hissediyor, yağmurdan ıslanmış ve patıkada öyle ezilmiş ki zar zor fark ediliyor.

Daha geçen hafta sonu bu kadar canlı hissetmiş miydim? Bu kadar aşık? Siktiğimin moronu.

Bütün gün boyunca "vah vah" oyunu oynayabilirim; seçimlerimin nereye doğru gittiğini biliyordum. Elbette, diğer her şeyin aynı anda etrafımda patlamasını beklemiyordum, ama işte buradayız. Üzücü ama hoş bir sohbet olacağını düşündüğüm şey hayatımın en kötü günü haline geldi. Başka bir adamın hayatını ve doğuştan gelen hakkını çaldığımı öğrenmenin bu kadar üstesinden gelebileceğimi hiç düşünmemiştim. Şu halime bak, hala tüm o beklentileri aşıyorum.

Wren ve Tobias'ın izlediği ekrana doğru tam bir kez baktım. Birliktelerdi. Sanırım Wren'in evindeydiler ama yüzüne o kadar odaklanmışken arka planı inceleme fırsatım olmadı. Üzerine yapışan yorgunluk, kızarmış gözler, saçlarının her yere yapışması.

Ama Junior için buradalar. *Birlikte*.

Doğru şeyi yaptığıma dair ihtiyacım olan hatırlatma bu.

Doğru olan şey bir topun içine kıvrılıp ağlamak istememe neden olsa bile.

Junior hala konuşuyor ve ben o kadar kendimden geçmişim ki, tüm dünyaya saadet zincirinin arkasında benim olduğumu, onu yatırım yapmaya ikna ettiğimi ve sonra o parayı tek başıma harcadığımı söyleyebilirdi. Umurumda bile değil. "İyi niyet" ödemelerimizin toplamı olan iki yüz bilmem kaç milyon dolarlık fiyat etiketi bile umurumda değil. Bu sabah yaptığım makyaj işini yapıyor ve beni dışarıdan insan gibi gösteriyor, önemli olan da bu.

Kontrol bende.

Bu küçük bir hata.

Şansımız yaver giderse MediaCorp'un bu fiyaskoyla ilişkisini kesen kanal olmak, ödemelerin kar hanemizi neredeyse hiç etkilemeyecek kadar gelir getirebilir. *Teşekkürler, Junior.*

Gerçekten üzgün olabilir ama sonuçlarıyla yüzleşmeyi hak ediyor. Wren ne düşünürse düşünsün, yaptığı şey bencilce ve basiretsizceydi. Ve şu anda geçici olarak aynı tarafta olsak da, beni tüm bu sirk kadar yerinden eden bir tür kardeşlik cephesi olsa da, Junior'ı her zaman, sonsuza dek hayatımın en kötü anına bağlayacağım.

Kendim için bir şey
yapmıyorum. Daha iyi
bilmeliydim.

Birleşik cephe için burada olmak zorundayım ama bu basın toplantısı benim için zaman kaybı. Seattle'a dönüp hissedarlarla görüşmem ve işleri yoluna koymam gerekiyor. Yüzde onunu kaybedersek sorun olmaz, ama bundan daha fazlası...

Böyle bir şey için, iyi olmalıyız.

Ben ve Wren'i öğrendikleri anda kaç kişinin kaçacağını hesaplarken yakam çok sıkı hissediyor. Bir şeyleri sonlandırmak hiçbir şey için hissetmediğim kadar derin bir acı veriyor ama doğru karar buydu. Kendime bunu hatırlattığım sürece, kalıcı olacaktır.

Bakışlarım tekrar Wren'e kayıyor ama uzun süre bakmam mümkün değil. Junior'a odaklanmış durumda -sanırım- ve onu bu şekilde görmekten nefret ediyorum. Tüm bu durum hakkında beni daha iyi hissettiren tek şey, bu ruh parçalayıcı duyguları geliştirmeden önce onu kesmiş olmam. Ayrılığı onun için kolaylaştırıcaksa bu duygulara tek başıma katlanacağım ve eğer işlerin daha fazla uzamasına izin verseydim muhtemelen o da benimle birlikte bu kalp kırıklığının içinde olacaktı. Sanırım ona hep aşık oldum. Her şeyden kaçan adama karşı küçük bir hayranlık ve tanıştığımızda bu duyguları çok daha yoğun hale getirdi. Ben ondan çok daha uzun süredir bu işin içindeyim ve onun bu seviyeye ulaşmasını asla istemem.

Wren dünyayı hak ediyor. Mutluluğu hak ediyor.

Ve ben de ...

Bu varoluş her neyse.

Wren hemen Harvey'ye koşacağımı varsaydığında bunu bir soru gibi sormuştu ama öyle olmadığını ikimiz de biliyorduk. Pek sayılmaz. Yükümlülüklerim var, "evet" demek üzere yetiştirildim ve konu mutluluğum ya da sorumluluğum olduğunda, sorumluluğum daha güçlüdür.

Eskiden ikisi de aynı şeydi. O günleri özleyorum.

Wren'le geçirdiğim zamandan pişmanlık duymadığımı söylemek, onunla vakit geçirdiğim için duyduğum o büyülü minnettarlık hislerinden bahsetmek harika olurdu ama bu tam bir saçmalık. Onunla geçirdiğim tüm o zaman hayatımı mahvetti. Asla gerçekleşmeyeceğini bile bile hep destansı bir aşkın hayalini kurdum ve şimdi bunu yaşadığıma göre, bir şekilde bunu görmezden gelip yoluma devam etmem gerekiyor.

Harvey ile yuva kurmaktan, işime odaklanmaktan ve onun yedeğim olarak yanımda olduğunu bilmekten son derece mutlu olurdum. Ama şimdi... adama her baktığımda tek göreceğim şey pişmanlık olacak. Sahip olabileceğim şeyi göreceğim.

Ve Wren hayatımdayken, kardeşim gibi davranırken, onu da görmem gerekecek. Ben onun adına mutlu görünmek için elimden geleni yaparken onun aşık olduğunu ve yuva kurduğunu göreceğim.

Ben bir başkası için yıkılırken Harvey geceleri beni teselli edecek mi?

Kendimden nefret

ediyorum. Ve Junior'dan.

Ve Wren. Ve

annem. Ve

Harvey.

"Darcy?"

Başımı kaldırıp Junior'ın beklenti içinde beni izlediği yere bakıyorum. Az önce ne dediğine dair hiçbir fikrim yok ama tabii ki beni en hazır olmadığım anda spot ışıklarının altına attı.

"Sanırım anlatılması gereken her şeyi anlattın," diye blöf yapıyorum ve işe yararmış olmalı çünkü Junior başını sallayıp vedalaşıyor.

Sorgusuz sualsiz aceleyle oradan çıkıyoruz ve güvenliği takip ederek uzun koridordan geçip iki arabanın beklediği otoparka gidiyoruz. Biri Junior'ı ofise geri götürecektir, diğeri de beni havaalanına götürecektir.

"Sanırım her kararın benim tarafımdan alınması gerektiğini söylemeye gerek yok." Güçlü çenesi ve açık renk saçları bana Wren'i hatırlattığı için Junior'a zar zor bakabiliyorum.

"Evet," diyor, sönük bir şekilde.

"Henüz ormandan çıkmadık."

"Biliyorum."

"Ciddiyim. Haddini aşmak yok. Kendini kanıtlamaya çalışmak yok. Kendini değil, şirketi ön planda tutarak kendini kanıtlayacaksın." Sanki bu sözleri benim yerime babamın söylediğini duyabiliyorum.

Junior sert bir bakışla beni iğneliyor. "Bazı günler sanki beş yaşına kadar tuvalet eğitimi almamışsın gibi konuşuyorsun."

"Yine mi o konuyu açıyorsun?"

Burnunu çekiyor. "Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor."

"Sanırım bir şeyler olmalı." Ve üzerimde kara bulutlar dolaşırken bile, herkesi kendim kadar boktan hissettirmek için kendimi yok etme dürtüm varken bile

Ona bakmak için bir dakikamı ayırdım.

Çökük gözler. Soluk ten. Meydan okuyan bakışlarında bir parça yenilgi.

Ona sarılmayı kendime yediremediğim için omzuna kelepçe takıyorum.

"Her şeyin yoluna gireceğini biliyorsun."

"Evet. Belki."

"Elimizden gelen her şeyi yaptık."

Bana rahatsız görünen bir gülümseme veriyor. "Yardımanın için teşekkür ederdim ama bunu Wren'e zaten söyledim ve bu kelimeleri yirmi dört saat içinde iki kez söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Bu durumda, rica ederim."

Junior huffs. "Gitmek zorundayım. Geleceğimde yıllarca sürecektir fazla mesai görüyorum." "Sen bir Ritcherson'sın," diyorum yenilgiyle. "Bu kesin."

Arabamın arkasına tırmanıyorum ve kendi içime çekiliyorum. Gelen kutum dolup taşıyor, yapmam gereken ve bir haftamı alabilecek bir geri arama listem var ve her gün ofisten eve döndüğümde, Wren'le birlikte olduğum anılarla dolu boş daireme gideceğim.

Doğru seçim neden bu kadar can yakmak zorunda?

Annemden bir mesaj daha geliyor ve bir an telefonumun ekranına bakıyorum, tam olarak ne istediğini biliyorum: Westom ilişkimizi neden kamuoyuna açıkladığımızı bilmek. Kararımı savunmak, ertelediğim şeyler listeme eklenecek bir başka madde ve biliyorum ki yüzleşme zamanı geldiğinde, şimdi bundan kaçındığım için pişman olacağım.

Tek istediğim somurtmak.

Tek istediğim bir kez olsun güçlü olmamak. Bencil olmak.

Wren'e sahip olmak için.

Ama bu dolambaçlı umuda tutunmak ikimize de yardımcı olmuyor. Hayatımın sonuna kadar bir yuva kurmayı erteleyebilirim, peki bu beni nereye götürecektir? Ara sıra kayan, içi boş bir özlem kabuğu.

Çünkü kaymamak için kendime güvenmiyorum ve Wren daha iyisini hak ediyor.

Yapabileceğim en iyi şey buna devam etmek. Sonunda doldurmam gereken başka bir role daha teslim olacağım.

Yüzümü saklayıp ağlamak için tüm içgüdülerime rağmen annemin numarasına tıklayıp onu arıyorum.

"Aramanızın zamanı gelmişti," diye neredeyse çılgılık atacaktı. "Hiçbiriniz bana cevap vermiyorsunuz ve Toby de evde değil. Wren'i aramaya bile tenezzül ettim ama o da açmadı. Kardeşinin bir basın toplantısı yapacağını duydum ve neden bunu ilk kez duyuyorum?"

"Junior boktan bir yatırım yaptı ve bununla nasıl başa çıkacağımıza dair bir plan yaptığımızda sizin zamanınızın başındaydı. Hızlı hareket etmemiz gerekiyordu."

Rüzgarın bir kısmı yelkenlerini terk ediyor. "Hâlâ hoşuma gitmiyor."

"Belki bu seni daha iyi hissettirir." Duraklıyorum, ne söyleyeceğimi bilmediğim için değil, *nasıl* söyleyeceğimi bilemediğim için. "Bana Harvey'nin numarasını gönderebilir misin?"

Annem gıcırıyor. "Evet, tabii ki. Hiç sorun değil. Sen, sence, olacak-"

"Evet, onu öğle yemeğine davet etmek niyetindeyim. Acele etme." Çünkü Wren'e deliler gibi aşığım ve Harvey'nin takılmasına yetecek kadar ilgi gösteriyormuş gibi yapıp yapamayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Tamam, tamam..." Gülüyor. "Heyecanlı olduğum için beni suçlayamazsın çünkü nedenini *biliyorsun*. Ayrıca, sen benim bebeğimsin. Bir numaramsın. Senin için endişeleniyordum."

Ama şu ana kadar elini uzatacak kadar değil. "Ben tamamen iyiyim."

"Seninle ilgili endişelenmem gereken bir şey olmadığını bilmeliydim. Çok heyecanlıyım. Bir erkek arkadaş, belki bir torun-"

"Sakin ol. Kendini aşıyorsun, değil mi?" "Oh, Tanrım hayır.

Neredeyse otuz yaşındasın, Darcy."

"Bu tür şeyler için biyolojik bir saatim yok."

"Yaşlandıkça çocukların daha da zorlaştığını söylediğimde bana güvenin. Bir an önce bunun üzerinde çalışmaya başlamalısın."

"Belki bebek isimleri kitaplarını incelemek ikinci randevumuz olabilir," diyorum kuru bir sesle.

"Harvey'e haber veririm." Çok heyecanlıydı ama sanırım birimizin heyecanlı olması gerekiyordu. Birkaç dakika sonra onu bıraktığımda bitkin düşmüştüm.

Tamamdır.

Umutsuzca uykuya ve alkole ihtiyacım var.

Ben de daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Wren ve Tobias'a bir e-posta açtım, sonra Avery'ye kopyaladım.

Yarın hastalık izni alıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa telefonum açık olacak.

Sonra gözlerimi kapatıyorum ve günün bitmesini diliyorum.

Otuz Üç
∞

WREN

Basın toplantısı acımasızdı ama Junior güçlü durdu • Ben, diğer taraftan Darcy'ye ekrandan bakmaya dayanamıyor, sakın ve kontrollü tavrı yerinde.

Onu bu kadar soğuk görmek kalbimi paramparça ediyor. Aynı zamanda beni kışkandırıyor çünkü o soğukkanlılığını koruyabilirken ben gerginim ve Toby bunu anlayabiliyor.

Basın toplantısından sonra oturumu kapattık ve ben de bilgisayarımı kapattım.

"Neyin var senin?" Toby soruyor. "Junior'ın sıçıp batırması seni gerçekten bu kadar etkiliyor mu? Önemseydiğini fark etmemiştim."

Önemsiyorum ama Junior'ın yanındaki adamı önemseydiğim kadar değil. Yine de bunu söyleyemem. "Son birkaç aydır size uygun olmadığıma inandım. MediaCorp'a. Ve bir an umut hissettim. Belki yapabilirim diye... Bu oluyor ve bana neden yüksek lisansa gitmediğimi hatırlatıyor. Neden iş dünyasında kariyer yapmadığımı. Bu dünyada büyüyen Junior büyük hatalar yapabiliyorsa, ben her şeyi onarılamayacak şekilde mahvedeceğim."

Darcy ile aramızda geri dönülmez bir şey olduğuna inandıktan sonra MediaCorp için çalışmamın beni öldüreceğinden bahsetmiyorum bile.

Koridorun karşısında oturup, onun buzlu camların arkasında çalıştığını ve odaklandığını, umutsuzca bir molaya ihtiyacı olduğunu bilemem.

kendisi için asla alamazdı.

Keşke ona nefes almasını, önceliklerini belirlemesini ve fazla çalışmaması için delege etmesini hatırlatan kişi ben olabilseydim ama lanet olası bir video görüşmesiyle işleri bitirdikten sonra bunu yapamıyorum. Ona bakamıyorum bile.

Toby, "İşi sadece birkaç ay içinde kapmayı bekleyemezsin, kimse de senden bunu beklemiyor," diyor ve şimdi daha iyi anlaşıyor olsak da, ondan gelen güvence nedense Darcy'den gelenden daha sert vuruyor.

Belki de Darcy başından beri benim tarafımdaydı, bu yüzden verdiği güvenceler yapmacık olabilirdi. Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu.

"Bunu anlıyorum." Gerçekten anlıyorum. Ama lanet olsun... "Ben kurumsal dünyaya ait değilim. Bu kadar basit. Sadece üç ay olacaktı ve şimdi bu süre doluyor, kararımı verdim. Sen, Darcy ve Junior şirketi hak ediyorsunuz."

Toby alay ediyor. "Hepsi Darcy'nin. İşler böyle yürür. En büyük olan kontrol hisselerini alır."

"Bu saçmalığa hiç girmeyeyim bile," diyorum. "Başından beri berbat ve arkaik olduğunu düşünüyordum ama bunu değiştirmek bana düşmez. Sanırım Darcy'nin benden birkaç hafta önce doğmuş olmasına şükretmeliyim. Ben prematüre olsaydım babamızın planı neydi?"

Toby başını sallar. "Bırakın başkasını, babamın annemle seks yaptığını bile düşünmek istemiyorum."

Çekiniyorum. "İkisi de değil. Biraz takılmak ister misin? Bira ister misin?" "Tabii."

Güzel. Çünkü Remy hâlâ evde değil ve en son isteyeceğim şey kendi kendimle baş başa kalmak. Toby dikkatimi dağıtabilir.

Buzdolabından içecek bir şeyler aldım ve oturma odasına geçtik.

Birkaç vuruştan sonra Toby, "Gerçekten istifa edecek misin? Sonra ne olacak?"

"İnşaata geri döneceğim."

"Gerçekten mi? Artık bir gajilyonersin. Git eğlenceli bir şeyler yap. Seyahat et. Dünyayı gör."

"O parayı kullanırken hâlâ kendimi rahat hissetmiyorum. Muhtemelen çocuklarıma falan vermek için saklayacağım. Eğer çocuklarım olursa. Olmazsa, sanırım senin ya da Junior'ın çocuklarına gidecek. Ya da nasıl olursa olsun."

"Eğer çocuğum olursa, evlat edineceğim."

"Sen nesin? Peki ya kan bağı ve diğer saçmalıklar?"

İçkisini kaldırıyor ve şişenin ağzını bana doğru tutuyor. "Tam da bu yüzden çocuklarımin kan bağı olmasını istemiyorum. Hiçbir baskı olmadan parayı miras alabilirler."

"Elbette, tüm bunları aşmak için yasal bir boşluk vardır... Değil mi?"

Toby dudaklarını büzüyor. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ama belki de? Her şeyi ayarlayan büyükbabamdı."

"Bu benim için çok garip. Etrafında çok fazla aile olmadan büyümüş biri olarak ve üstüne üstlük queer olarak, kanın sudan daha kalın olmadığını genç yaşta öğrendim. Ailenin gerçek olması için DNA paylaşması gerekmiyor."

"Bu çok derin." Birasını yudumluyor. "Ve o da böyle söyledi." "Hey, *o da öyle* dedi."

"Sence *iki* kardeşin eşcinsel olma ihtimali nedir?"

"Eminim araştırmalar yapmışlardır. Muhtemelen insanların düşündüğünden daha yaygındır."

Darcy'nin de eşcinsel olması bana evrenin ya da varsa Tanrı'nın Warren Ritcherson'ın en büyük çocuğu için bir planı olduğunu düşündürüyor. İster ben olayım ister Darcy, eşcinsel bir adam milyar dolarlık bir holdingin başına geçecekti.

CEO'lar söz konusu olduğunda biraz çeşitliliğin zamanı geldi. Şimdi, başka bir beyaz, biseksüel adam yerine, *eşcinsel*, beyaz, biseksüel bir adamımız var. İlerleme var.

Sanırım.

Woo, bebek adımları.

"Genetik tuhaf bir şey," diye mırıldanıyor Toby.

Pek sayılmaz ama bunu tam olarak söyleyemem. "Benim de eşcinsel bir kuzenim var."

Sanki ondan bahsetmek onun varlığını çağırmış gibi, Remy kapıdan içeri girer.

Gecenin bir yarısı, bu yüzden evimizde birini görünce duraksıyor.

"Yemin ederim, eğer yatıp yatmadığınızı sorarsan seni öldürürüm," diyorum.

"Eww, ne?" Tobias, Remy'nin yüzünde şaşkın bir ifadeyle yaklaştığı sırada sorar.

"Vay anasını." Remy Tobias'a yaklaşır ve yanaklarını sıkar. "Senin on yıl önceki haline benziyor." Tobias'ın yüzünü çekiştirir.

"Kardeşimi rahatsız etmeyi keser misin lütfen?"

Remy sonunda Toby'nin gitmesine izin verir.

"Tamam. Ama bu çılgınlık."

"Junior daha çok ona benziyor." Toby başparmağıyla bana doğru bakıyor. "Üçümüz de babamıza çekmişken Darcy'nin anneme daha çok benzemesi çok tuhaf."

Bence *çok garip değil* ve Remy'nin bana bakışları bir gösterge ise, muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordur.

"Evde ne yapıyorsun?" Remy'ye sordum.

"Sanden'in vardiyası altıda başlıyor, o yüzden bana çıkmamı yoksa hiç uyuyamayacağını söyledi."

"Romantizm o kadar da ölmemiş." Kalbimi tutuyorum.

"Ne var gidiyor üzerinde Burada mı? I düşündüm sen dedi
senin kardeşler göt herifler miydi?"

"Ve şimdi pislik olan benim kuzenim." Tobias
güler ve Remy sırtır.

Şaka yapabiliyorum ve rahat davranabiliyorum ama dürüst olmam gerekirse içim hala ölü.

Şirketi yüzüstü bırakıp tek kelime etmeden çekip gitmek geliyor içimden ama doğru olanı yapmalı ve Londra'dan döndüğünde Darcy'ye bizzat söylemeliyim.

Onunla yüzleşme düşüncesi midemi dehşetle dolduruyor.

Darcy beklediğimden erken döndü ve onu görmeye hazır değildim. Ofisine girdikten otuz saniye sonra annesi ve lanet olası Harvey'nin ortaya çıkmasına daha da hazırlıksızdım.

Darcy hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?

Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki, yemin ederim bir azı dişi kırılıyor.

Yapmak istediğim son şey oraya gitmek ama bunu şimdi yapmazsam korkup kaçacağım. Ve eğer korkarsam, her lanet gün burada Darcy'nin ilerlemesini izleyeceğim.

Mutsuz olanın kendisi olacağını, Harvey'ye aşık olma şansının olmadığını söyler ama Darcy'nin ailesi, zorla bağlandığınız birini sevmeyi öğrenebileceğinizin kanıtıdır.

Koridorun karşısına geçip yanlış seçim yaptığı için ona bağışlamak için içim içimi yiyor. Babamızın ayak izlerini takip ettiği için.

Ama yapamam.

Aynı sebepten dolayı birlikte olamıyoruz.

Kimse bizi öğrenemez. Asla. Ve MediaCorp için çalışmaya devam edersem, her şeyi kilitlemem mümkün olmayacak.

Çok acıtıyor.

Derin bir nefes alarak dizüstü bilgisayarımı kapattım, kapağını kapattım ve ayağa kalkıp Darcy'nin ofisine doğru kısa bir yürüyüş yaptığımda masanın üzerine bıraktım.

Harvey'nin söylediği bir şeye gülüyor, belki de ben öyle anlıyorum ama kulağa samimi geliyor. Kahretsin, eğer bu derinden kesmezse.

Darcy'nin annesi bana kaşlarını çatıyor ve ben de Darcy'nin dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum.

Beni görünce yüzü düştü ama çok geçti. Harvey'nin ne kadar komik olduğunu düşündüğünü zaten gördüm. Muhtemelen onun da seksi olduğunu düşünüyordur. Bence de seksi.

"Ne oldu?" Darcy soruyor.

"Seninle konuşmam gerekiyor. Özel olarak mı?"

Darcy'nin annesi, " abuk ol," dedi. "Darcy ve Harvey'nin öğle yemeği için rezervasyonları var."

Darcy'ye "Daha yeni geldin," dedim.

"Teknik olarak bugün burada değilim. Bir süre evden çalışabilmek için birkaç şey almaya geldim."

"Tamam, bu çok hızlı olacak," diyorum.

"Bu konuda bir toplantı ayarlayabilir miyiz?" Darcy bana zar zor bakabiliyor.

Bana bunu şimdi ve burada yaptırarak ve bu sorun değil çünkü aramızda bir ilişki olmadığını açıkça belirtti. Bu *bizimle* ilgili değil.

" nşaat bölümündeki eski patronumla konuştuğumu ve ayrılacağımı size bildiriyordum. MediaCorp'ta kalıcı bir pozisyon istemiyorum."

Göz ucuyla annesinin tüm yüzünün aydınlandığını görüyorum.

Ayrılırken ona bakıp "Sen kazandın" diyorum.

Sonra, daha fazla duygusallaşamadan, topuklarımin üzerinde dönüyorum ve sevdiğim tek adamdan uzaklaşıyorum.

Otuz Dört

DARCY

Nefes almanın insanlar tarafından yapılan bir şey olduğunu hatırlamam bir saniye sürüyor.

yapmam gerekiyordu. Beynim tekrar devreye girdiğinde, keskin bir şekilde nefes alıyorum, ciğerlerimi dolduruyorum ama göğsümdeki ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyorum.

Wren'in uzaklaşmasını izledim. Ve gitmesine izin verdim.

Boğucu. Bu baskı. Sanki her tarafımı sarmış gibi hissediyorum. Gözlerim, boğazım, kalbim, karnım. Her şeyden çok sevdiğim birini kaybetmenin altında ezilmekten hiçbir şey kurtulamaz.

Tek yapmam gerekenin tek bir kelimeyi yönetmek olduğunu biliyorum, *bekle*, o da *beklerdi*. Beklerdi, konuşurduk ve ikimiz de "dünyanın canı cehenneme" deyip mutlu bir şekilde gün batımına doğru yol alırdık.

Annem dişlerimi kenetleyen bir kahkaha atıyor ama neyse ki bir şey söylemiyor. Söyleseydi, Wren'i herhangi bir şekilde aşağılasaydı, ona nereye sokacağını söylememek için kendime güvenmiyorum. Ağzımı açıp da sakladığım her sırrın ortaya dökülmesini istemem.

"İyi misin?" Harvey soruyor, çok ama çok iyi *olmadığımı* anlıyor. Tamam.

Boğazımı temizliyorum ama tek yaptığı daha çok acıtmak oluyor. "Bu büyük bir darbe," diyorum. "Gerçekten buraya uyum sağlayacağını

düşünmüştüm."

O tanıdık suçluluk duygusu sert bir şekilde çöküyor çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Wren'in burada olmaktan, gerçek kardeşlerini tanımaktan hoşlanmaya başladığını ve benim yüzümden her şeyi bırakıp gittiğini biliyorum.

Babam bana her zaman yükümlülüklerin her şeyden önce geldiğini söylerdi ve onun için de durum böyleydi. Yapması gerekeni yaptı. Ben de aynısını yapabilirim.

Duygularımı sıkıca kilitliyorum. "Benimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim." Yine de ısrar ettiğim gibi lanet lobide beklemelerini tercih ederdim ve Harvey'i Wren'in yüzüne vurduğu için suçlanacak kişinin annem olduğundan hiç şüphem yok. Ne yaptığının farkında bile değil; sadece sınır tanımayan bir saldırgan. Bana kalsa, bu ikisinin yolları asla kesişmezdi. Sanırım artık gerçekten kesişmeyecekler. "Gitmeye hazır mısın?"

"Elbette."

Gözlerimi anneme diktim, onu ofisimde yalnız bırakmak istemiyordum. Yaptığı pek çok şeyi beni sevdiği için yaptığını biliyorum ama Wren'i kaybetmenin acısı ve bana karşı tutumu yüzünden onunla başa çıkabilecek kapasitem yok.

"Ben aşağı inip Toby'yi göreceğim," dedi ve bizimle birlikte dışarı çıktı. "İyi eğlenceler."

Asansöre bindik ve aşağı indik, annem Tobias'ın katında inene kadar hiçbirimiz konuşmadık ve kapılar kapanırken "İyi eğlenceler" dedi.

Harvey yanıma çöktü. "Bunu söylerken hıyarlık etmek istemem ama annen beni korkutuyor."

"Yapmasaydı endişelenirdim."

"Kardeşin için gerçekten üzülüyorsun, ha?"

"Biraz alışmak gerekecek. Şimdiden yan yana çalıştığımızı, sonunda zamanım olmayan birkaç şeyi üstlenebilecek güvенеbileceğim birine sahip olduğumu hayal ediyordum."

"Çok çalışmak konusunda abartmıyormuşsun."

"Benim hakkımda öğreneceğin ilk şeylerden biri bu olacak" diyorum, asansör birinci kata ulaşp bizi lobiye fırlatırken. "İş her zaman

önce gelir. İçimde romantik olmak yok."

Gülümsüyor. "Aksanın yeterince romantik. Büyük jestleri ben yaparım."

"Büyük jestlere alerjim var."

Harvey'nin kaşları saç çizgisine doğru atlar. "Tamam, tamam, bunu kabul edebilirim. Ne seversin? Hediyeleri mi?"

Anlar.

Bunu düşünmek bile istemiyorum, keşke Wren'e odaklanmasaydım, ama onu düşündüğümde, beni özlediği için gecenin 2'sinde düzenli olarak araması aklıma geliyor. Değişikliğe ihtiyacım olduğunu düşündüğü için bütün gün ofiste olmayışı. Sırf birbirimize bağlanabilelim diye en sevdiği filmi benimle paylaşması. Kalbim çarpıyor ve Harvey'e bunların hiçbirini anlatmıyorum.

Bunlar planlayabileceğiniz şeyler değil.

"Sadece ne kadar çok çalıştığım konusunda bana şikayet etme, ben de seni sonsuza kadar seveyim."

Gülüşi sıcaklık dolu. Harvey ile ilgili her şey öyle. Ama benim içim üşüyor. Çekirdeğe kadar donmuş. Sonsuz hissizliğe tutunabilirsem bunun her şeyi çok daha iyi yapacağını umuyorum.

Restorana giderken pek konuşmuyoruz ama ben böyle olmasını tercih ediyorum.

"İşte geldik," diyor Harvey, Six Seven'a yanaşırken. "Bize dışarıda bir masa ayarladım."

"Kulağa harika geliyor." Ve zavallı adamın gerçekten çaba sarf ettiğini bilmek beni daha da kötü hissettiriyor.

Dışarıda, su üzerindeki alana ulaşana kadar restoran boyunca yönlendiriliyoruz. Masamız diğerlerinden biraz uzakta, Puget Sound'dan Olimpiyat Dağları'na doğru inanılmaz bir manzaraya sahip bir alana kurulmuş. Yine de Rainier Dağı değil.

Yerimize otururken Harvey, "Gerçekten çok sessizsin," diyor. "Bunu beklemiyordum."

"Çalışıyor olmam gerekirken böyle oluyor."

"İş konusunda dırdır etmeyeceğime söz vermiştim, sorun değil ama bana mesaj atmıştın, hatırladın mı? Bu randevuyu sen istedin."

"Bu bir randevu değil," diyorum sabırla. "Bu bir ... iş toplantısı." Sırıttıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Daha karmaşık konuları tartışmaya başlamadan önce birbirimizi tanımamız ve birbirimizden insan olarak hoşlanıp hoşlanmadığımızı belirlememiz için bir fırsat."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama bunun bir önemi var mı?" "Ne demek istiyorsun?"

Harvey omuz silkiyor. "Ailemin senden hoşlanıp hoşlanmadığımla ilgilenmediklerini açıkça belirttiklerini biliyorum. Evleniyoruz, hepsi bu."

"Eminim bu seni heyecanlandırıyordur."

İlk kez gözlerinde bir hayal kırıklığı titreşimi fark ediyorum. "Açıkçası sonunda birbirimizden hoşlanacağımızı umuyorum ama bu bir sır değil ki. Ailem, bizimkini genişletmek için çok parası ve nüfuzu olan biriyle evleneceğimi açıkça belirtti. Geleceğimde *yardım* aşk hikayeleriyle *kaçmak* yok. Benim için sorun değil ama senin için sorun olmadığını hissediyorum."

Bu ona vermem gereken bir his değil, ama artık aşkın iniş çıkışlarının nasıl hissettirdiğini bildiğim için, burada umabileceğim en iyi şey memnuniyet. O asla Wren olamayacak. Kimse olamayacak.

"Benim için her zaman Émile'di. Ergenlik çağına geldiğimizde ailemiz bizi evlendirmişti. Émile daha küçük bir çocukken açıldı ve annem bir gün kardeşlerime ve bana dönüp, '*Cromwell denen çocuk eşcinsel, bu yüzden eğer içinizde bir sıkıntı varsa bunu bir kenara bırakıp hemen şimdi açılabilenizi bilmenizi istiyorum*' dedi. İlk başta, ne olursa olsun bizi seveceğini bilmemize izin verdiğini düşünmüştüm, ama aslında sadece ailede bir nakliye varisi istiyordu. Gerçeğin o acı tadından sonra nihayet ortaya çıkmam birkaç yılını aldı ve her şey tam olarak şu şekilde gelişti

Öyle olacağını düşünmüştüm. Orada bir yer kabul etmeden önce Oxford'da olmayacağından emin oldum."

Harvey alçak sesle ıslık çalar. "Oxford. Fantezi. Ben Cornell'liyim. Ailem Harvard ya da Yale etiketi istiyordu ama ben asiydim."

Harvey'nin isyan versiyonunu duyan Wren'in yüzünü ancak hayal edebilirdim. "Onlara kesinlikle gösterdin."

"Kazanabileceğimiz her yerde kazanmalıyız."

"Öyle, bu yüzden sana karşı tamamen dürüst olacağım. Bir ilişki söz konusu olduğunda, duygusal olarak müsait olmama ihtimalim çok yüksek."

Harvey düşünürken bakışları önündeki boş şarap kadehine düşer. "Tamam. Bu aromantik bir şey mi, yoksa-"

"Bu, *işimle evli olduğum anlamına geliyor*. Bu asla değişmeyecek. Müstakbel kocamla arkadaş olmak ve iyi anlaşmak istiyorum çünkü evde fazla vakit geçirmiyorum ama geçirdiğimde de orası benim güvenli alanım oluyor. Buna ihtiyacım var."

"Alınma ama bu benim açımdan yalnız bir evlilik gibi görünmeye başladı."

"Biliyorum. Bu yüzden açık sözlü olmak istiyorum. Konuşma uygun olursa ve uygun olduğunda, benim dışımda ilgi bulma olasılığını tartışabiliriz, ancak bu dikkatle planlanması gereken bir şey olacaktır. Bir ilişki haberinin yayılmasını istemem."

Harvey bana bakıyor. "Peki

ya sen?" "Peki ya ben?"

"Dikkati nereden çekiyorsun?"

İç çekişimi tutmayı başarıyorum. Gerçek şu ki, eğer Wren değilse, onu istemiyorum. Başka bir adamın ellerinin üzerimde olduğu düşüncesi beni hasta ediyor. "Muhtemelen hiçbir yerde."

"Hayatının geri kalanında bekar mı kalacaksın?" "Kim bilir?"

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bu konuşma konusunda fazlasıyla rahat görünüyor. "Başka bir bakış açısı sunabilir miyim?"

"Elbette."

"Neden sadece denemiyorsun? Eğer anlaşırsak ve sonunda evlenirsek, belki benimle birlikte olmak için gerçekten çaba sarf edebilirsin. Bunu katlanmak zorunda olduğun bir durum olarak görmekten vazgeç ve umut ışığını ara."

Benden küçük bir kahkaha yükseldi. "Böyle söyleyince kulağa basit geldiğini biliyorum ama..."

"Çok basit Darcy. Kafanda ne var bilmiyorum ama ben aslında iyi bir adamım. Sana kazık atmayacağım. Bu sadece aileleri mutlu etmek için yapmam gereken bir şey. Seçkinlerin hayatı, anlıyor musun? Ve neyse ki, New York'ta bana ayarlamaya çalıştıkları ürkütücü adam kadar yaşlı değilsin. Oturduğum yerden, seviye atladım."

"Durumun böyle olduğundan pek emin değilim ama böyle düşünmenize sevindim. Sen de yeterince iyi birine benziyorsun. Hemen bir cevap ya da bağlılık istediğimi söylemiyorum; sadece aramızda yakın zamanda bir bağ kurulmayacağını bilmeni istiyorum. Bunu göz ardı etmeyeceğim - belki bir gün bir şeyler olur, ama benim için bu sadece i'lerin noktasını koymak ve t'lerin üstünü çizmek."

"Boktan bir bakış açısı ama tamam. Evet. Anlıyorum. Yani, her gün mastürbasyon yapmak ne kadar zor olabilir ki?"

Gülümsüyorum. "Ve karpal tünel başladığında, her zaman Gizlilik Sözleşmeleri vardır." "Baksanıza şimdiden uzlaşıyoruz."

"Biz gerçek bir eşiz," diyorum şakayla karışık ama aslında bu sözlerden nefret ediyorum.

Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum ama en azından kalbimi satarken dürüstlüğümlü koruyabildim. Kimse Harvey'nin neye bulaştığını bilmediğini söyleyemez. Kimse onu kandırdığımı söyleyemez.

Ortaklarıma karşı dürüst olmazsam bir hiçim. Wren de dahil.

Ancak ikimiz de aslında vaat ettiğimiz Şeye tamamen hazırlıksız yakalandık.

Sadece Harvey'nin bizim kadar aptal olmamasını umabilirim.

Otuz Beş

WREN

Yatak odamın kapısı çalındı ama Remy olduğunu zaten biliyordum .
beni kontrol etmeye geliyor. Tekrar.

Üç gündür yataktan çıkmadım ve çıkmak da istemiyorum. Ne anlamı
var ki?

Kapım yavaşça açıldı ve Remy "Bugün işe gidecek misin?" diye sordu.
"Hayır. İşe gitmek için bir işim olması gerekiyor." Bu kurduğum ilk tam
cümle.

Günlerdir onunla konuşmadım, bu da bir ilerleme.

"Kardeşlerin seni kovdu mu? Bu yüzden mi suratın asık?"

"Hayır."

"Seni ... kovmadılar mı, yoksa bu yüzden mi bu kadar huysuzsun?"

"İkisi de." Yüzünü ona dönmek için yuvarlanıyorum. "MediaCorp'tan
ayrıldım ve sonra eve dönerken Jake'i arayıp inşaata geri dönmemi istedim,
o da şu anda bana sadece birileri gelmediğinde ek iş verebileceğini, çünkü
tam kadro çalıştığını söyledi."

"Yani, bütün gün duş almayan ya da yataktan çıkmayan bir münzevi
olmaya mı karar verdin?"

"Evet."

"Ne oldu?" Remy sorar. Kapıdan içeri girecek olur ama sonra vazgeçer
ve gömleğini burnunun üzerine kapatır.

"O kadar da kötü kokmuyorum. Drama kraliçesi gibi davranıyorsun."

"Bunu üç gündür duş almayan adam söylüyor. Neden istifa ettin? Artık kardeşlerinle iyi anlaştığını sanıyordum."

"Öyleydim." Gerçekten öyleydim. Ve şimdi ...

Toby birkaç kez beni aramaya çalıştı. Junior aramadı ama onun da uğraşması gereken kendi sorunları var ve medeni bir şekilde anlaşıyor olsak da Junior'la bir bağ kurabileceğimizi sanmıyorum. Ki bunu anlıyorum. Doğduğum için beni suçlamadığı sürece aramız iyi olacak.

"İyi olacak mısın?" Hayır.

"Eninde sonunda."

"Konuşmak istersen ya da her neyse, ben buradayım."

"Biliyorum. Her zaman birbirimizin arkasını kolladık ama ben iyiyim. Sadece biraz yuvarlanmaya ihtiyacım var."

"İşin bitti mi?" Ses tonunda şüphe var ve bu dünyada Darcy'nin gerçek kardeşim olmadığını ve aramızda bir şeyler olduğunu bilen tek kişi o. Ama ona gerisini anlatmamın bir anlamı yok çünkü bana aptal diyecektir.

Ve ben bir aptaldım. Darcy de ben de. En

kötüsü de onu şimdiden özledim.

Sadece birkaç gün oldu ve onu görmek için can atıyorum. Ona dokunmak için. Bundan nefret ediyorum.

Günün bir noktasında, eve geldiğimden beri her gün olduğu gibi uyuyakalıyorum. Şantiyeye geri döndüğümde mahvolacağım çünkü şekerleme yapmaya alışkın olacağım.

Sonunda kapımın dışındaki mırıltılarla uyandım. Oh

güzel, Remy geri döndü.

"Onun için endişeleniyorum," diyor.

"Ve ne olduğunu söylemiyor mu?"

Annemi aradığına inanamıyorum.

İnliyorum ve "Ben iyiyim!" diye sesleniyorum, onlar da bunu odama girmeleri için bir davet olarak algılıyorlar.

"İyi değilsin," diyor Remy.

Anneme baktığımda alnında, ben ergenlik çağındayken okuldan eve şiş dudakla döndüğümde olduğu gibi aynı endişe çizgisi var.

"Beni aradığın için teşekkür ederim Remington," diyor annem ve sonra onu odadan kovuyor. Yanıma geliyor ve erkek gibi kokmama rağmen kokuyu alamıyormuş gibi davranıyor. İşte gerçek, koşulsuz sevgi budur. "Hangi kardeşini avlayıp öldürmem gerekecek?"

"Onlardan biri hakkında olduğunu nereden bildin?"

Başını eğiyor. "Çünkü MediaCorp'u kendin için, sevmediğin için bırakmış olsaydın, şu anda olduğun enkaz olmazdın. Bu nedenle başka bir nedenle ayrıldınız ve ben burada en olası senaryo üzerinden gidiyorum."

Gözlerim yanıyor ve burnum sızlayarak ağlamak üzere olduğumu hissettiriyor.

Annem her zaman yanımda oldu. O benim hem annem hem de babamdı ve ben her zaman bir ana kuzusu olacağım. Ama bu...

Bu çok büyük.

Çok skandal.

"Wren?" diye soruyor usulca.

"Haklıydın, tamam mı?" Zırladım. "Peki ya bu sefer?"

Keskin bir nefes çekiyorum. Ona söylemek Darcy'ye ihanet etmek demek, ama ona şirketin peşinden gitmek istemediğimi söylersem buna saygı duyacaktır. Saygı duyacağını biliyorum. Beni oraya gidip doğuştan gelen haklar hakkında saçmalamaya ve Darcy'yi haksız mirasçı olarak göstermeye zorlamayacak. "Darcy hakkında. O değil... Warren değildi..."

"O senin kardeşin değil," diyor, sesi şoktan çok rahatlamış gibi çıkıyor.

Başımı sallıyorum.

"Ve bu seni üzüyor çünkü devreye girip şirketi devralman gerektiğini mi düşünüyorsun? Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin." Gördün mü? I

o kısmı destekleyeceğini biliyordum. Ama beni endişelendiren sonraki kısım.

"Şirketi devralmak istemiyorum. Orada hiç olmak istemiyorum. Bu çok ..." Bir damla gözyaşı yanağıma düşüyor. "Darcy'nin yanında olmak çok zor."

"Senin sahip olman gereken hayata sahip olduğu için mi?"

Başımı salladım. "Çünkü onun kardeşim olmadığını aylardır biliyorum ve ..."

Yüzünde bir farkındalık belirir. "Ah, tatlım. Yapmadın."

Sesimle birlikte nefesim de titriyor. "Gittim ve ona aşık oldum ve şimdi başka biriyle evlenecek ve sen bunu nasıl atlattın ve parçalanmadın? Şimdi anlıyorum, tamam mı? *Onu* nasıl unutamadığını anlıyorum."

Annem bana uzandı, ben de doğruldum. Kollarını bana doluyor ve sanki yeniden çocuk oluyorum. Ne zaman dizimi sıyırsam ya da bir yerim acısa. Her zaman daha iyi yapardı. Ama bu sefer, kırık kalbimi onarmaya yardımcı olmuyor. Dünyada onu tekrar bir araya getirmeye yetecek kadar yara bandı ya da sarılma yok.

"Ne yapacağım?" Ben soruyorum.

"Bir süre oyalanmanı ve sonra tekrar dışarı çıkmanı önerebilir miyim? İstedğin kişiyle çıkabilirsin."

"O kadar ileri gitmezdim, hepsi bu. Çıkmak istediğim başka kimse yok."

Annem başını sallar. "Benim yaptığımı yapma ve kendini yeni olasılıklara kapatma. Hayatım boyunca o adamın aklının başına gelmesini bekledim ama hiç gelmedi. Darcy babanla aynı DNA'yı paylaşırsa da onun tarafından yetiştirildi. İnatçılığın genetik olduğunu mu düşünüyorsun? Bu öğrenilmiş bir davranış. Darcy babanın nasıl olduğunu gördü ve şimdi o da aynı şekilde davranıyor. Ve belki, sadece belki, ben de biraz inatçıydım. Yapmalıydım.

onun için savaştım. Ne kadar kötü olursa olsun, gitmesine izin vermemiş olsaydım, belki ikimizin de hayatı farklı olurdu."

"Bu aynı şey değil. Onun için savaşmam. Hiçbir yolu yok. Bunun ortaya çıktığını düşünebiliyor musun?"

"Yani dünyaya gerçeği söylüyorsun. O bir Ritcherson değil."

"Bunu Darcy'ye asla yapamam. Bulunduğu yere gelmek için çok çalıştı ve ben bunu ondan almak istemiyorum."

"Çok büyük bir kalbin var." Yanağımı okşadı. "Tarihin seninle tekerrür etmesinden nefret ediyorum."

"Belki de evrenin bana, babamı uzun süre benden uzak tuttuğun için içimde kalan öfkeden kurtulmamı öğretme yoludur. Perspektif bir sürtük, değil mi?"

"İşte bu." Ayağa kalkıyor ve ellerini çırpıyor. "Pekâlâ, yapacağımız şey şu. Yataktan kalkacaksın. Duş alacaksın çünkü leş gibi kokuyorsun. Sonra da anneni akşam yemeğine götüreceksin ve ikimiz de Ritcherson erkeğinin dertlerini içerek unutacağız."

Dirseğime yaslanıyorum. "Adam öleli aylar olmuşken hâlâ Ritcherson sorunlarınız olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? Benim için bu kadar uzun mu sürecek?"

"Eğer izin vermezsen olmayacak. Seni yiyip bitirmesine izin verme. Bunu atlatmak için zaman ayırabilirsin ama seni tüketmesine izin veremezsin. İzin verirseniz tüm hayatınızı raydan çıkarır."

Her şey çok ürkütücü görünüyor. Hayatıma devam ediyorum. Darcy'yi unutmak. Onun hakkında hissettiklerim yüzünden kardeşlerimle ilişkimi kesmek. Yüzleşemediğim için onların yanında olmayı kaçırıyorum.

Ritcherson'ın servetiyle yüzleşmem.

Sanki son birkaç ay hiç yaşanmamış gibi, en başa döndüm ve onlarla herhangi bir ilişkiyi kabul etmeyi reddediyorum. Ama bu sefer beni engelleyen şey nefret değil. Kalp ağrısı.

"Hadi," diye yakınıyor annem. "Acele et ve yataktan kalk ki beni yemeğe götürebilesin."

Yavaşça yataktan kalktım ve gerindim. "Kardeşimle çıkmaktan annemle çıkmaya kadar, sanırım lanet bir terapiye ihtiyacım olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Otuz Altı

DARCY

Hafta acımasız geçiyor. Kendimi her zamankinden daha fazla işe veriyorum. Daha önce. İş benim güvenliğim; kendimi kapatmama yardımcı oluyor. Gelen kutuma veya raporlarıma odaklandığımda ya da hisse senedi trend analizlerini çapraz kontrol ettiğimde, zihnimde sayfamdaki kelimeler ve sayılardan başka hiçbir şeyin olmadığı bulanık bir yere gidiyorum.

Sorun şu ki, kendimi yorgunluk noktasına kadar çalıştırmak bile artık işe yaramıyor. Uykusuzluğun tek yaptığı odaklanmayı zorlaştırmak ve babamın ölümünden sonra bir yük treni gibi ilerleyebiliyorken, sanırım sonunda hızımı kaybetmeye başlıyorum.

En son ne zaman doğru düzgün uyudum? Aspen'de mi? Ve ondan önce ... Wren beni her fırsatta kapı dışarı etse bile, sadece eve gider ve çalışırdım.

Wren'den önce mi? Çalış.

Babamın vefatından önce, o hastayken ve ben devreye girmek zorunda kaldığımda? Çalışmak.

Ondan önce mi? Kahretsin, Londra'da o kadar kötü değildi ama başka bir şey yaptığım da söylenemez.

Parmaklarımı göz çukurlarıma sokarak derin yorgunluğu masajla uzaklaştırmayı umuyorum ama onun yerine omuzlarıma baskı yapıyor.

Bu şekilde devam etmemin imkanı yok. Üniversitedeki arkadaşlarımdan bütün gece içtikleri gibi bir şey içme düşüncesi aklımdan geçiyor.

Aklıma geliyor ama bir kenara itiyorum. Çukura bu kadar girmişken bile o yola girmeyeceğim.

Bunun yerine, kalbi sökülmüş sağlıklı bir CEO gibi her türlü insani etkileşimden uzaklaşmaya devam edeceğim. Keşke babam hala burada olsaydı da bunu nasıl yaptığını sorabilseydim.

İşimin yarısı cana yakın olmak olsa da toplantılara gitmeyi çoktan bıraktım. Neyse ki, Tobias toplantıları idare etmek için devreye girdi ve sonrasında bana bir takip e-postası gönderildi, ama ben sadece... umurunda değil.

Belki de bu yüzden bu kaçış işe yaramıyor.

MediaCorp benim tüm hayatım, iliklerime kadar işlemiş durumda ama Wren olmadan her şey çok... aptalca geliyor. Keşke her şey tam anlamıyla başka türlü olabilseydi.

Telefonum ya annemden ya Harvey'den ya da her ikisinden gelen bir başka mesajla çalıyor. Ne g nderdiklerine *bakmanın* stresi bile boğucu, bu yüzden ikinci kez düşünmeden önce ayağa kalkıyorum, telefonumu bırakıyorum ve ofisimden ıkıyorum. Saat henüz yedi bile değil, yani Avery içeride değil, bu da asansöre binip çatıya çıktığımı kimsenin görmeyeceği anlamına geliyor.

Canavar helikopterimiz her zamanki yerinde duruyor ve dışarı çıkıp ona bakarken bir an için kendimi boşlukta hissediyorum.

Daha önce her gördüğümde, teknik olarak işletmeye ait olsa bile, bir helikoptere *sahip olduğumu bilmek* inanılmaz.

Ama bana ait değil. Benim

değil. Bir helikopter *aldım*.

Bir iş *aldım*.

Bütün bir hayatı *aldım* ve bak şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Ufukta gün doğumunun yaklaştığını gösteren donuk bir parıltı var, ben de hava kanallarının arkasına geçip gün doğumunu bekliyorum. Sabahın serin havası g zbebeklerimden kaçmaya çalışan gözyaşlarımı  ş t yor ama ben onları bırakmayı reddediyorum. Hayır

Ne kadar yorgun olursam olayım, içimdeki her şey ne kadar acırsa acısın, ağlamak yenilgiyi kabul etmektir.

Kan bağıyla Ritcherson'lı olmayabilirim ama yetiştirilme tarzıyla kesinlikle öyleyim ve babam bunu unutmama asla izin vermedi.

Ceketimi üzerime daha sıkı çekerek titriyorum. Hava ısınacak ama burada rüzgar çok sert ve içeri girmek yerine kalıyorum, sonunda acıdan başka bir şey hissettiğim için mutluyum.

Arkamdaki asansör çalışıyor ve donup kalıyorum. Buraya geldiğimi sadece bir kişinin bildiğini ve o kişinin de bir haber için acele eden bir haber ekibi için fazla sessiz olduğunu bilmek içimde bir şeyleri huzursuz ediyor.

Ancak biri metal kanalın etrafından dolaştığında sinirlerim yeniden bozuluyor.

O benim kardeşim. *Gerçek* kardeşlerimden biri.

"Tobias." Manzaraya geri dönüyorum. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Telefonunuz ofisinizde ve burası her zaman sizin kaçış yerinizdi."

"Bunu biliyor muydun?"

"Duh." Yanıma oturdu. "Avery buraya geldiğini gördü ve bana söyledi.

Ben de Junior'a söyledim. Başkasını bilmem."

"Doğru. Pekala. Benim bir yer içinde ve Dünyavar olmuştur keşfedildi.

Tebrikler."

"Göğüslerini sakınleştir, Darcy. Daha önce buraya seni aramaya hiç gelmedik."

"Peki neden şimdi?" Soğuk ses tonum benim için bile şaşırtıcı. Harvey ile yaptığım kısa görüşmeler dışında, bu hafta gerçekte kiminle konuştum? Avery'den istediğim her şeyi e-posta yoluyla alıyorum. Junior'la mesajlaşıyordum... *Gerçekten* acele etmem ve bunu atlatmam gerekiyor.

"Atlamadığından emin olmak istedim."

Homurdandım. "Bir Ritcherson asla atlamaz."

"Evet, ama bir Darcy olabilir. Özellikle de son zamanlardaki davranışlarınla."

Ona cevap veremem.

"Wren'le aranı düzeltmen gerek."

Başım ona doğru savruldu. "Affedersiniz?"

"Ne olduğunu bilmiyorum ama Junior'a olanlar yüzünden çıldırdığı bahanesine inanmıyorum. Burayı seviyordu. İkiniz de mutluydunuz ve birlikte çalışıyordunuz, sonra birden o gitti ve telefonlarıma çıkmayı ya da mesajlarıma cevap vermeyi reddetti ve sen de dağdaki mağarasına kapanmış Grinch gibi ofisine kapandın."

"Hiçbir şey olmadı."

Gözlerini deviriyor. "Artık aptal bir çocuk değilim, o yüzden bana öyle davranma. Bak, Junior ve ben büyürken yaşça daha yakındık ve sen her zaman babamın favorisiydin-"

"Ne?" Buna gülmekten neredeyse ölecektim. "Babam ikinize de *tapardı*. Size her şeyini verdi."

"Ah, hayır. Birlikte zaman geçirdiği kişi sensin, ofise getirdiği kişi sensin, sen-"

"Çünkü beni kendi hayatı için hazırlıyordu."

"Ve? Junior ve ben bu tür bir ilgi için adam öldürürdük." Başını sallıyor. "Seninle babam hakkında tartışmaya *çalışmıyorum*, sadece birbirimize sahip olduğumuzu ve senin kimsenin olmadığını ve sonra Wren'in ortaya çıktığını ve sonunda her zaman istediğin kardeşe sahip olduğunu açıklıyorum."

Sözlerinin ardından sessizlik çöküyor ve dilimin ucunda bunu inkâr etmek var. Tobias'a Wren'in kardeşim olmadığını söylemek için. Ama yapamıyorum. İstesem bile, bu sır çok derinlere gömülü.

"Sanırım hiçbir zaman Wren'in istediği kardeş olamadım." "Siz kavga ettiniz, değil mi?"

"Bunun seni ilgilendirdiği kısmı bana hatırlatır mısın?"

Alay ediyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Darcy, her şey birdenbire benim üzerime yıkıldığında bunu benim işim yaptın. İnsanlar senden gerçekten korkuyor. Ofiste ya kovacakmışsın ya da öldürecekmişsin gibi dolaşıyorsun."

ve personelin yarısı hangisinin daha kötü olacağını bilmiyor. Hepsi bana geliyor. *Avery* bana geliyor. Programını o kadar çok değiştiriyorsun ki dün gece sekize kadar buradaydı, her şeyi yoluna koymaya çalışıyor. Toplantılarına katılıyorum, telefonlarına bakıyorum ve kış tatilinden önce tüm derslerimi bitirmeye çalışıyorum ama sen bunu neredeyse imkansız hale getiriyorsun. Her gece yarısına kadar burada olmak istemiyorum."

"Neden olmasın? Ben öyleyim."

"Evet ve ben senin gibi olmak istemiyorum. Belki Junior istiyordur ama ben aslında buranın dışında bir hayat istiyorum."

Ve belki de Tobias ve ben hiçbir zaman o kadar yakın olmadık, ama gerçek bir suçluluk duygusu beni vuruyor. Yine de inatçılığım bunu kabul etmeme izin vermiyor. "Babamın tüm ilgisini sen istedin. Tebrik ederim. Bu senin burayı nasıl yöneteceğine dair hızlandırılmış dersin, sadece babanın zorba eleştirileri olmadan."

"Crash course doğru. Ekstra iş yapmaktan şikayetçi değilim.

-buraya daha aktif bir şekilde adım atmadan önce üniversiteyi bitirmeye odaklanacağıma karar vermiş olsak da- ne kadar öngörülemez olduğundan şikayet ediyorum. Hiçbir şey organize değil, her şey son dakika. Kimse orada neler olduğunu bilmiyor ve sadece bir hafta oldu. Londra'daki her şey ve senin ayrılman arasında, insanlar şirketin tehlikede olduğunu konuşuyor ve MediaCorp'un bu şekilde batmasına izin vermeyeceğim."

"MediaCorp benim *her şeyim*," diye bağırdım, aksini düşünebildiği için öfkeliydim. "Yaptığım fedakârlıklar hakkında hiçbir fikrin yok. *Hiçbir fikrin yok*." Sözlerim neredeyse boğazımda düğümleniyor, o gözyaşları geri gelip her şeyi daha da zorlaştırıyor. "Tüm varlığım boyunca ilk kez kendime bir hafta ayırmak istersem, yaparım. Ben hala buradayım. Hâlâ burayı işletiyorum. Ve belki biraz yardıma ihtiyacım var, ama-"

"*Biraz yardım*? En son ne zaman tıraş oldun? Ya da saçını yıkadın?"

Gülüşüm acı. "Zaten kimseyi görmüyorum, ne fark eder ki?"

Bana bakarken gözleri kocaman, akıl sağlığını sorguluyor ve onu suçlamıyorum. Ama saçmalıklarıyla gün doğumunu kaçırmama neden oldu ve ihtiyacım olan son şey birinin Wren'i yüzüme fırlatması ve bunu düzeltebilecek kişi *benmişim* gibi davranması. O güce sahip olan hiçbir zaman ben olmadım.

Bunların hepsi babamın suçu ve onu ne kadar özlesem ve sevsem de ona kızmaktan kendimi alamıyorum. Ve anneme. Ve tarihin benim üzerimden tekerrür ettiği gerçeğine.

Sevgi ya da zorunluluk.

Sadece benim riskim babamınkinden bin kat daha fazla.

"Hayatımın bir döneminde seni örnek aldığıma inanamıyorum," diyor benimkiyle boy ölçüşebilecek kadar soğuk bir sesle.

"Neden Junior'ın kışını yalamaya geri dönüp işimi yapmama izin vermiyorsun?"

Tobias bana öfkeli bir bakış attı. "Junior da en az onun kadar berbat durumda. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama babamın Wren'i getirmesine çok sevindim. Sonunda saygıma layık bir kardeşim oldu."

Ouch.

Bunu hak ediyorum, ama *ah*.

Gözyaşlarım bu kez daha ısrarlı bir şekilde gözlerime doluyor, ama hepsini geri sıkıyorum. Bunu yapmayacağım. Onunla yapmayacağım.

Boğazım düğümlendi ve "Git inşaatta çalış o zaman" dedim.

"Acınacak haldesin." Ayağa kalkıyor ama uzaklaşmadan önce, "Keşke babam en başta Wren'i seçseydi," d i y o r .

"Biliyor musun?" Mırıldandım. "Ben de öyle."

Otuz Yedi

WREN

İşe dönmeyi seviyorum. Depresyondayım ama inşaattan anlarım.

İkinci doğa, tüm kas hafızası ve dikkat dağıtıcı güzel oldu, ama burada ve orada sadece birkaç gün geçirdim ve beni korkumdan kurtarmaya yetecek kadar yakın değil.

Ve Jake'in fark ettiğine eminim.

"Bir sonraki iş, söz veriyorum. Sen benim esas adamım olacaksın." İş durumu yüzünden kendimde olmadığımı düşünüyor, ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Biz konuşurken çalışmaya devam ediyorum, çivi tabancasının gücünü tedavi edici buluyorum. *Pop, pop, pop.*

Darcy'nin Harvey'le ilişkisini kesip yoluna devam etmesi, o çirkin terk edilme sorunlarının ortaya çıkmasına ve uyuyamayana kadar içimi kemirmesine neden oldu. İştahım yok ama Remy beni zorla besliyor.

"Her şey yolunda," diyorum. "Bir sitede yedek olmanın rahat doğasının tadını çıkarıyorum. Baskı yok. Sadece... bunu zamanımı doldurmak için yapıyorum." *Pop.*

"Evet, artık paraya ihtiyacın yok gibi. Hâlâ milyoner olduğuna inanamıyorum dostum. Ben olsaydım, işe geri dönmezdim."

"Teknik olarak, benim biyolojik ailem milyoner." Milyarderler aslında ama paranın insanların size bakışını değiştirdiğini fark ettim bile. "Dokunmayı reddettiğim küçük bir mirasım var."

Gerçi bunu sürdürebilmek için birkaç vardiyadan daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Darcy'yle aramızdaki ilişkiyi yürütmenin yollarını hayal edip duruyorum ama her senaryoda gerçek ortaya çıkıyor ve Darcy'nin tüm dünyası yıkılıyor. Sadece onun değil, Tobias'ın ve Junior'ın da. Şirket.

Her şey tehlikede.

Bu yüzden, onun sahaya inip beni kollarının arasına alacağı ve bana sonsuza dek söz vereceği -ailemizin yükümlülükleri yerine beni seçeceği-fantezisine kendimi kaptırsam da, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Ama ona duyduğum acı o kadar güçlü ki, kırılmadan önce ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Uzanıp bir anlık merhamet dilemeden önce.

"İyi olduğuna emin misin?" Jake sordu. "Döndüğünden beri eskisi gibi değilsin."

"Ben iyi olacağım." *Baba.* "Bir süreliğine bir aileye sahip olmak garipti." *Baba.*

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Ona bir bakış attım. "Kanal tedavisi istiyormuş gibi konuşuyorsun. Ve hayır, istemiyorum. Onlarla ilişki kurmaya çalışmamalıydım. Kardeşlerimden ikisi en başından beri benden nefret ediyordu, etmeyen de... Şimdi ediyor."

Buna gerçekten inandığımdan değil.

Benden nefret etmiyor. Sadece bana veda etmesi düşündüğümünden daha kolay oldu.

Yükümlülüğünü, çocukluğundan beri ona öğretilen rolü anlıyorum, ancak bunu sonlandırma şekli, çekip gidebilme şekli... bunun kolay olduğunu açıkça gösterdi. Ben bunu asla yapamazdım.

Kendime, onun da benim kadar acı çekip çekmediğini sormadan edemiyorum. Harvey'e tuzak kurmaktan hoşlanıyorsa. Eğer onunla gerçek bir gelecek görüyorsa. Çocuklu bir gelecek. Benim olması gereken saçma mirasının varisleri.

Bu, onun hayatına sahip olmadığım için acı çekiyormuşum gibi gelebilir ama Darcy ile birlikte olmak bana bir şey öğrettiyse o da onun hayatını istemediğimdir. Beni bu tür bir baskıdan kurtardığı için Warren Ritcherson'a minnettarım.

Ama yine de ondan nefret ediyorum. Çünkü en başından beri hayatımın bir parçası olsaydı, kardeşlerimi tanıyarak, onlarla ilişki kurarak büyümeme izin verseydi, belki de Darcy'nin haksız yere ellerimden alındığını hissetmezdim. Çünkü Darcy'yi şimdi gördüğüm gibi görmezdim.

Mükemme

l.

Dayanılma

z.

Uğruna her şeyden vazgeçebileceğim biri.

Aramızdaki fark da bu. Onunla birlikte olmak için her şeyi yapmaya hazırım.

Parayı bana tercih ediyor. Yükümlülük. Baskı. Sırf ailesi istedi diye yalnız bir hayat yaşamayı seçiyor.

"Saat bira vakti," diyor Jake. "Geliyor musun?"

"Hayır, ben eve gideceğim." Sosyalleşme havamda değilim.

"Sana biraz daha vardiya ayarlamaya çalışacağım."

"Teşekkürler."

Aletlerimizi kaldırıp öğleden sonrası için toparlanıyoruz ama eve dönerken şehir merkezinden geçmem gerekiyor. Darcy'nin dairesine gitmemek için mücadele ediyorum. Zaten orada olacağından değil.

Neredeyse ofise gideceğim. İçeri dalmak, onu cam kafesine kilitlemek ve masasının üzerine oturtup neler kaçırdığını göstermek istiyorum. Ama bu senaryoda tek kaybeden ben olacağım. Çünkü onu ne kadar boşalttığımın, vücuduna ne kadar sahip olduğumun bir önemi yok. Beni asla seçmeyecek.

Sanırım söyledikleri doğru: baba gibi, oğul gibi ve genetiğin bununla hiçbir ilgisi yok.

Evime geldiğimde kendimi bile rahatlatıyorum. Çatlamayacağım konusunda kendime yalan söylemeye devam edebiliyorum.

Kendimi koruyacağım çünkü yapmam gereken bu. Darcy'nin yörüngesinde olmak beni mahvedecek.

Ve kapıma doğru yürürken, çok güçlü olduğumu ve kararlılığımın kırılmayacağını düşünürken, onu görüyorum.

Verandamda
oturuyordum. Bok gibi
görünüyordum.

Tıraş olmamış. Gözleri kırmızı, saçları dağınık. O da benim gibi dağınık, kalbi kırık bir adam. "Seni görmem gerekiyordu."

Gücümü tutan son iplik de kopuyor ve o ayağa kalktığı anda kendimi tutamıyorum.

"İçeri," diye homurdandım.

Kapımın kilidini açtığımda Darcy hemen arkamdaydı ve içeri girdik. Tek kelime konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok.

Darcy biz yürürken ceketini çıkarıyor. Sırada kravatı var.

Yatak odama vardığımızda ikimiz de üstsüzdük. Talaş ve ter koktuğuma eminim, ama öne çıkıp beni içine çekerken umursamıyor gibi görünüyor.

Elleri doğrudan kemer tokama gidiyor. Kemerimi ve pantolonumu çözerken gözlerini benden ayırmadan beni izliyor.

Sadece seni öpmesine izin verme, diyorum kendime. Eğer ağzı benimkine değerse, biterim. Geri dönüşü yok. Onu bu şekilde kaybetmenin telafisi yok.

Denemek için ayağa kalktığı anda başımı çevirip yanağını öpüyorum. Sonra çenesinden. Pantolonlarımızı ve iç çamaşırlarımızı çıkarırken boynunu emiyorum.

Yatağa yuvarlanıyoruz, ben onun üstündeyim, elleri kıçımı kavramak için yanlarımda dolaşıyor.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor ve dirseklerimin üzerinde doğruluyorum.

Onu öpme dürtüsü neredeyse çok güçlü, ama kaçınıyorum. Bunun yerine, tamamen geri çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum, böylece malzemelerin bulunduğu komodine doğru ilerleyebiliyorum.

Sözümü sakınmadan yatağa kayganlaştırıcı sürüyorum ve sonra bir prezervatif tutuyorum. "Buna ihtiyacımız var mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Daha önce hiç zahmet etmemiştik. Neden-" Darcy yere yığılır. "Eğer ima ettiğin buysa, Harvey ile seks yapmadım. Kahretsin Wren, hakkımda gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?"

"Onunla evleneceksin," diyorum ama prezervatifi bırakıyorum. Ayrılısak bile, asla onun seçimi olamasam bile, sözüne güveniyorum. Ona hâlâ güveniyorum.

"Bu bir iş anlaşması ve o anlaşmayı biliyor." Başımı ona doğru çevirdim. "Bütün anlaşmayı mı?"

"Hayır. Sadece... duygusal olarak müsait değilim. Ve öngörülebilir bir gelecek için fiziksel olarak da müsait değilim."

"Ama tamamen masadan kalkmış değil."

"Seni aklımdan çıkaramadığım sürece öyle."

Nedense bu her şeyi çok daha kötü yapıyor. Yatağa geri tırmanıyorum ve ağzımı açmaya gidiyorum, ama o oturuyor ve çenemi tutuyor.

"Keşke seni nasıl bırakacağımı bilseydim."

Sözleri beni kesiyor, kalbime gömülü olan bıçağı büküyor.

Siktir et. Yapamam... Bundan sonra onu öpmeden edemem.

Kendi ağzımla onun ağzına saldırıyorum. Birbirimizi yutarken dillerimiz ve inlemelerimiz birbirine karışıyor, kendimi onun üzerine bırakıyorum, dizlerimi kalçalarının iki yanına koyuyorum ve beline sarılıyorum. Ağızlarımız ayrılmıyor, o ana tutunuyoruz. Kalbim aynı anda hem çok dolu hem de acı dolu.

Ayrılmak istemiyorum. Onu öpmeyi bırakmak istemiyorum.

Ama geri çekiliyor ve mırıldanıyor, "Sana ihtiyacım var." Darcy istediğini nasıl elde edeceğini çok iyi biliyor ve bunun için daha sonra üzülebilirim.

Ŗu anda tek istediğim onu mutlu etmek.

Elimi boğazına götürüyorum, gözleri yuvalarından fırlayacak kadar sert kavrıyorum ve sırt üstü yatması için onu itiyorum.

Elimi olduğu yerde tutarak ağzımla göğsüne doğru ilerliyorum. Bir meme ucunu emiyorum ve serbest elim taşaklarını sıkmak için horozunun altında yolunu bulurken bana doğru eğiliyor.

Nefes alış verişi sığ ve hızlı, altımda kıvranışı muhtaç ve beni yavaşlatacak lanet sınıra çok yaklaştığını hissedebiliyorum.

Gelmesini ne kadar istesem de, inmesini ve sonra bunun bir hata olduğunu fark etmesini istemiyorum.

Öyle, ama henüz aklının başına gelmesini istemiyorum.

Bunu anlamadık. Vedalaşmayı. Ve bunun bana bir tür kapanış getireceği yanılısamı içinde olmasam da, en azından doğru yönde atılmış bir adım olmasını umuyorum. Birbirimizi sistemlerimizden atmaya çalıştık ama bu asla işe yaramayacaktı. Bu... bunun son kez olması gerektiğini bilmek... belki de bu, hayatıma devam etmemi sağlayacak tekme olur.

Göbek deliğine ulaştığımda, tenindeki dl damlasını kucaklıyorum.

Tuzlu tadı beni fena halde tahrik ediyor ama kendimi tutmaya zorluyorum. Henüz teslim olmamak için.

Kayganlaştırıcıyı almak için boğazını serbest bırakıyorum ve parmaklarımı ve aletimi kayganlaştırırken, daha aşağıya iniyorum ve horozunun ucunu ağzımda emiyorum.

Darcy'nin yüksek sesli nefesi beni çılgına çeviriyor. Yarığını yalıyorum ve sonra onu ağzıma alabildiğim kadar alıyorum.

Yağlanmış elim ve parmaklarımla kesesine masaj yapmaya devam ediyorum ve serçe parmağımın kı yanaklarının arasından kayarak deliğini kızdırmasına izin veriyorum.

Nefesinin altında küfrediyor ve aleti boğazımın arkasına çarpana kadar kalçalarını yukarı doğru itiyor.

Parmağımı içine soktuğumda tüyleri diken diken oluyor. Kıı sıkıca kavırıyor ve benim sikim olması için sabırsızlanıyorum. zlemiştim

Kıçının beni sıkması. Onunla kafayı bulmam. Sarhoşken.

Tekrar hissetmeliyim.

Son kez.

Ondan sonra onu daha hızlı açtım, artık sabrım kalmadı.

Kıvranıyor, yalvarıyor ve benim için hazır olduğuna yeterince emin olduğumda dizlerini tutuyorum ve eve çarpıyorum.

Ağlıyor ama iyi olduğundan emin olmak için durakladığımda Darcy başını sallıyor. "Devam et. Tekrar yap."

Tekrar içine giriyorum. Hoş ya da kolay değil. Muhtemelen canını yaktığını biliyorum. Yine de bir yanımdan hoşlanıyor. Darcy bundan sonra günlerce beni hissedecek. Kıçındaki sızıyı ona kimin verdiğini bilmek. Ona uzaklaştığı adamı hatırlatıyorum.

Daha sert giderim. Daha hızlı itiyorum. Kalçaları her itişimi karşılıyor ve nefes alış verişini artırıyor.

Ben uzun süre dayanamayacağım, ama onun da dayanamayacağını biliyorum.

Arızalı bir musluk gibi midesine akıtıyor ve parmağımla silip ağzıma almak ne kadar cazip gelse de, ellerim onun içinde hareket ederken kalçalarında çürükler bırakmakla meşgul.

Daha

sert.

Daha

hızlı.

Ta ki etrafımda gerildiği ve olabilecek en muhteşem şekilde dağıldığı o güzel ana kadar.

Kızarmış

cilt.

Nefes nefese.

Gözleri kapalıyken ağzı açık kalmış.

Onunla birlikte uçurumun kenarına çekildim, onu doldurdum, içine boşaldım ve istediğimin bu olduğunu düşündüm. Hayatıma devam etmek için ihtiyacım olan şey.

Ama öyle değil.

Dünyanın en güzel duygusu, karşı konulmaz ağlama dürtüsü tarafından

bastırılır.

Kendimi onun üzerine indiriyorum, ten tene, göğüs göğüse ve gözyaşlarını serbest bıraktığımda hala onun içindeyim.

"Keşke seni nasıl bırakacağımı bilseydim," diye fısıldıyorum. "Keşke seni nasıl benim yapacağımı bilseydim."

Otuz Sekiz

DARCY

Yemin

ederim

kalbim durdu. "W-
Wren ..."

Beni daha sıkı kavırıyor, ıslaklığı boynuma damlıyor ve ben onu tutuyorum

Vücudu titrerken onu takip etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Özür dilerim," diyorum.

"Dur."

"Çok, çok özür dilerim." Konuşurken boğazım acıyor ve Wren sözlerime homurdanıyor, sonunda çekiliyor ve benden uzaklaşıyor.

Gözleri kızarmış, yanakları ıslanmış, çatık kaşları yakışıklı yüzünü kaplamış. "Eğer bunun bir hata olduğunu söylemeye cüret edersen..."

Bunu söylemeyeceğim çünkü hiçbir şey söyleyemiyorum. Sadece üzgün gözlerle ona bakıyorum, anlaması için yalvarıyorum.

"Neden buraya geldin?"

"Tobias ona mesaj atmadığını söyledi. Ve benim ne kadar harap olduğumu görünce aramızda bir şey olduğunu tahmin etti. Bu yüzden gittin."

"Akıllı kardeş," diye homurdanıyor.

"Bunu yapabileceğimi sanmıştım. Geri dönmen için sana yalvarabilirim sanmıştım ama yapamam."

"Yani onun yerine beni becerdin."

"Bu hiç adil değil," diye ıkıştım.

"Yine de onunla evleneceksin, değil mi?" Yüzüm buruştu. "Wren."

Arkasını dönüyor ve bu göğsümdeki acıyı daha da artırıyor.

"Henüz bir karar vermedim."

"Güzel olmalı. Seçme şansına sahip olmak."

Ayağa kalkıyorum, iç amaşırımı çekiştiriyorum, kıvrımlarımdan akan dölleri ni görmezden gelmeye çalışıyorum. "*Seçim* mi? Benimle dalga geçiyor olmalısın." Yatağın kenarında oturduğu yere doğru yürüyorum ve çenesini tutarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Asla bir seçeneğim olmadı. Asla. Hayatım boyunca benim için konulmuş kurallar vardı ve ben de onları harfiyen uyguladım. Ne kadar pervasız, ne kadar kendim gibi davranmadığım hakkında hiçbir fikrin yok ve hepsi de ... Çünkü ..."

Gözlerini benimkilere dikti. "ünkü ne?"

Eğer bilmiyorsa, her zaman düşündüğüm kadar zeki değil demektir. "Sana aşığım, Wren." Boğazımdaki yumruyu geri yutuyorum. "Ve seninle olmamak nefes almayı zorlaştırıyor. Düşünmeyi. Var olmayı. Eğer bunların benim seçimim olduğunu düşünüyorsan, hiç bu kadar yanılmamıştın."

Çok hızlı bir şekilde ayağa kalkıyor. "İkimiz de o kapıdan çıkıp gideceğini bildiğimiz halde bunu gerçekten söyledin mi? Beni tamamen kırmaya mı çalışıyorsun?"

"Seni kırmak istemiyorum. Sadece benim de kırıldığımı bilmeni istedim."

"Lanet olsun Darce, bu bana sadece umut veriyor. Bu yardımcı olmuyor. Bu sadece birbirimizi sevdiğimiz ve senin yanlış seçim yaptığın konusunda binlerce kez daha kötü hissetmeme neden oluyor."

Suçluluk duygusu beni tüketiyor, yalan söylemek anlamına gelse bile son birkaç anı geri almam için beni zorluyor. Soğuk ve kişiliksiz olmak ve aramızdaki her şeyin bir hata olduğunu belirtmek anlamına gelse bile. Ama yalan söylemek ona uzun vadede yardımcı olacak olsa bile, bunu yapamam. Ben bencilim. Wren'i tanımak

Benim için de aynı şekilde hissetmesi göğsüme saplanan bir bıçak gibi ve ona savaşağımı söylemek istiyorum. Ona bir yol bulacağımızı ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama gerçek şu ki... girmeyecek.

"Benden seni seçmemi isteyemezsin." İçimde biriken duygularla boğulmamaya çalışarak geri çekiliyorum. "Bunu nasıl yapacağımı hiç öğrenmedim."

"Hiç denemedin bile." Sözlerine çaresizlik karışıyor ve eğer telefonda ayrılığın kötü olduğunu düşündüysem, bunun yanında hiçbir şeydi. Onunla yüzleşmek, beni sevdiğini bilmek ve yine de çekip gitmek zorunda kalmak.

Pantolonumu çekerken ona bakamıyorum, yoksa gözyaşlarım galip gelecek. "Sana hiç yalan söylemedim. Bunun ne olduğunu biliyordun."

"Evet. Hayatımın en güzel birkaç ayıydı."

Göğsüme çarpan sancı beni boğuyor ve cevap veremiyorum. Onunla tartışmaya devam edemem. Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapıp koşuyorum, evden çıkarken gömleğimi ve ceketimi toparlıyorum. Kollarımı kollarımın içine sokmaya çalışırken Remy'yi garaj yolunda geçiyorum ve ne seslendiği hakkında hiçbir fikrim yok çünkü duyamıyorum, göremiyorum, düşünemiyorum.

Tekrar kırılıyorum ve bu sefer hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Arabaya binerken, kontağı çalıştırırken ve yola çıkarken ellerim titriyor. Otomatik pilottayım, kafam Wren, aşk, acı ve çok ama çok fazla pişmanlıkla dolu.

Hıçkırıklara boğuldum. Ve sonra bir tane daha. İlk gözyaşı yanağıma sızıyor ve sonra işim bitiyor.

Görüşüm arabayı yolun kenarına çekmeme yetecek kadar uzun sürüyor ve park eder etmez bırakıyorum. O kadar çok hıçkırıyorum ki nefes alamıyorum. Acı gittikçe artarken ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelirken, kocaman, kesik kesik nefesler beni terk ediyor. Bunu nasıl yapabilirim? İyiymişim gibi davranarak nasıl devam edebilirim?

Çünkü ben değilim. Wren olmadan ben bir hiçim.

Yola devam edebilecek kadar kendimi toparlıyorum ama gözyaşlarım durmuyor ve durmalarını istediğimi de sanmıyorum. Onlar olmadan

acı çok fazla.

Annemin evine geldiğimde kendimi ezilmiş gibi hissediyorum. Kaslarım yorgun, başım ve yüzüm ağrıyor ve arabadan indiğimde, ayakkabısız, düğmeleri uyumsuz, gömleğim kıvrılmamış, kığım ağrıyor ve Wren'in kurumuş dölüyle kaplı, kendim gibi hissetmiyorum.

Kimse gibi hissetmiyorum.

Sendeleterek içeri giriyorum ve kanepeye yığılıyorum, annem de birkaç dakika sonra beni orada buluyor.

"Darcy? Ne oldu?"

Başımı ellerimden kaldırmak bile çaba gerektiriyor ve korkunç görünüyor olmalıyım çünkü yüzümü görünce gözleri komik bir şekilde açılıyor.

Ne oldu?

Tüm hayatım oldu. Ona bakarken yeni gözyaşları dökülüyor ve biliyorum, hayatta kalmak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptığını *biliyorum*. Ama bu acı onun yüzünden.

Babam seçimini yapmak zorunda kaldığında böyle mi hissetti? Wren'in annesi de Wren'in şu anda hissettiği gibi mi hissediyordu?

Onlar her şeyin yoluna gireceğinin kanıtıdır, en azından diğer herkes söz konusu olduğunda.

Ama ben *iyiyle* yetinmek istemiyorum. Her şeyimi istiyorum.

Wren'i istiyorum.

"Bunu daha fazla yapamam," diyorum.

Hemen yanıma oturuyor ve sırtıma daireler çiziyor. "Sorun yok. Sorun her neyse çözeceğiz. Her zaman düzeltiriz."

"Düzeltilmek istemiyorum."

Eli durur. "Sen neden bahsediyorsun?"

Neden bahsediyorum ben? Bilmiyorum bile. Kafam karıştı, kayboldum ve bittim. İsteyeceğim son şey MediaCorp'u kaybetmek -bu benim tüm dünyam- ama Wren'le birlikte olmamanın bir seçenek olduğunu

sanmıyorum.

Bu yüzden karar verebileceğim tek gerçeği söylüyorum. "Artık kurallara uymak istemiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Ama o biliyor. Ses tonundan anladığını söyleyebilirim.

"Yalanlar. Aldatmalar. Sırf yapmam gerektiği söylendiği için her şeyi körü körüne yapmak. Eğer yapmazsam, ortaya çıkacağım. Ben doğmadan önce verilen bir karar için suçlanacağım."

"Durman gerek."

"Daha başlamadım bile!"

Daha yakına kayıyor, kollarımı sıkıca kavırıyor. "Bunu senin için yaptım. Senin için *her şeyi* yaptım. Kardeşlerin için. Ne dediğini anlıyor musun?"

"Elbette anlıyorum. Gerçeği öğrendiğimden bu yana, sonuçları kafama kazındı."

"*Her şeyini* kaybedeceksin!"

"Belki de bunu hak ediyorumdur." Ona ters ters bakıyorum ve o da neye baktığını bilmiyormuş gibi bana bakıyor.

"Bu nereden geliyor?"

Bana sormamasını istediğim tek soru bu. "Hiçbir yerde."

"Wren'di, değil mi?" Dişlerini sıktı. "Bunu o yaptı. Seni suçlu hissettirdi. Bunun senin hatan olduğunu düşünmen için seni manipüle etti."

"Wren'in yaptığı tek şey bu işin içine atılmak ve tüm bu süre boyunca kendisine bok gibi davranılması oldu."

"Bu ona, tüm hayatın boyunca devrilmek için eğitim aldığın bir şirketi yönetme hakkı vermez."

"O istemiyor. Bırak Junior alsın. Artık umurumda değil."

"Öyle demek istemedin." Ve o haklı. Ciddi değilim. "Planlanmamış olabilirsin ama seni elimde tutacağımı öğrendiğim günden kadar mutlu olmamıştım. Sonra Warren'la beni bir araya getirdin ve biliyorum ki bunun nedeni senin Wren olduğunu iddia etmesiydi. Sen onun oğluymuşsun gibi davranıyordu.

sahip olmalıydım ve bu beni sana karşı daha korumacı yaptı. Kardeşlerin bu hayatın içine doğdular ama sen... sen beni kurtardın. Hayatıma değer kattın. Ve şimdi de senin en güzel hayata sahip olmanı sağlamak için yaptığım her şeyi bir kenara atmak istiyorsun."

"Ama mesele de bu. Bu *benim* hayatım değil."

"Bana bunun Wren'in olduğunu söyleyemezsin. O geri kafalı pislik Ritcherson olmak hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Çünkü ondan *çaldık*! Geri kalmış pislik? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Warren o seçimi yapmasaydı nerede olurduk sanıyorsun? *Az önce* beni tutmayacağını itiraf ettin. Ben burada olmazdım. Sen de burada olmazdın. Wren hakkı olan her şeye sahip olurdu ama ne var biliyor musun?" Eğildim. "Warren'ın yanlış seçim yapmasına sevindim. Nerede olduğum için değil, Wren'in kim olduğu için. Bir Ritcherson olmanın nasıl bir şey olduğunu *asla* bilemeyecek çünkü o çok nazik, çok cömert, çok iyi biri."

Annemin çenesi düşer. "Olamaz..."

Bakışlarını tutuyorum ve başka tarafa bakmayı reddediyorum. "Darcy, bunu nasıl yaparsın?"

"Akraba değiliz," diye belirttim.

Annem yaralı bir çığlık atıyor ve ayağa kalkıp benden olabildiğince uzaklaşıyor. "Bu onu *doğru* yapmaz! O senin kardeşin!"

Tekrar ağlama ihtiyacına karşı çenem sıkılıyor.

"Bana bilmediğini söyle. O *kadar* aptal olmadığını söyle."

"O biliyor."

İki büklüm oluyor, elleri mükemmel fönünü mahvediyor.

"Mahvolacağız."

Hepimiz."

"Kimseye söylemeyecek."

"Tabii ki söyleyecek! İnsanlara anlatmak ona para, şirket ve fahişe annesinin her zaman aradığı haklı çıkmayı sağlıyor. Warren'a bunu yapmamasını söyledim. O piçi hayatımıza sokmanın hiçbir yararı olmayacağını söyledim."

"Kapa çeneni. Lanet olsun. Kapa çeneni." Ayağa kalktım ve ona karşı tüm boyumu kullandım. "Wren hakkında bu şekilde konuşmayacaksın. Annesine böyle şeyler söylemeyeceksin. Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsan lanet olası ağzını kapalı tutacaksın ve bunu benim çözmeme izin vereceksin."

"İnanılmazsın," diye soluk soluğa kalıyor. "Peki ya *kardeşlerin*? Bunun onlar için ne anlama geldiğini umursuyor musun?"

"*Tabii ki istiyorum*. Tek istediğim sevdiğim adamla birlikte olmakken neden burada oturup Harvey'le bu işi bitirmek zorunda kaldığım için kalbim kırılıyor sanıyorsun?"

"Hâlâ Harvey'le evlenecek misin?" Sesindeki umut mide bulandırıcı.

Ama bir gerçeklik kontrolü.

Çünkü eğer öz annem Wren ve benim düşüncemden bu kadar tiksiniyorsa, bizi ayrı tutmak için mutluluğumu feda etmeye hazırsa, o zaman diğer herkes ne düşünür? Tobias ve Junior? Yakın değiliz ama onlar benim kardeşlerim.

Ve Wren'in.

Hatırlatma etrafıma çöküyor.

"Ne kadar da safım," diye mırıldanarak kapıya yöneldim. "Annemin her şeyi daha iyi yapacağını düşünmek."

Geldiğimden daha şaşkın hissederek yanından ayrılıyorum.

Otuz Dokuz

Ön kapı tekrar açıldığında umutla doluyorum • O geri geldi. Ama çırılçıplak oturma odasına koşarken fark ettim ki *hayır*. Remy evde.

Aletimi kapatıyorum ama onun için yeterince hızlı değil.

"Darcy'nin neden buradan yarı çıplak çıktığını bilmek istemiyorum ve sen de ..." Vücudumun genel çevresinde bir el sallıyor. "Bu." "Güzel, çünkü bu konuda konuşmak istemiyorum." Topuğumun üzerinde dönüyorum ve her zamankinden daha kızgın bir şekilde odama geri döndüm.

Ve cehennem gibi depresif.

Nasıl olur da bir dakika önce beni sevdiğini söyleyip sonraki cümlede kalbimi kırabilir? Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?

Babasının yıllar önce yaptığı hatanın aynısını yaptığını nasıl göremez? Zorunluluktan evlenmeyi seçti ve sonunda Darcy'nin annesine aşık olması umurumda bile değil. Annemin Warren'dan bahsedişine bakılırsa, sanki her ikisi de birbirleri için yanıp tutuşuyorlarmış gibi. Birlikte olamadılar ama içten içe birbirlerinin ruh eşi olduklarını biliyorlardı.

Darcy bunu nasıl bırakıp gidebilir? Ona nasıl izin veriyorum?

Üzerime bir şeyler giyip kendime sert bir içki doldurmak için mutfağa gidiyorum ama Remy, en iyi kuzen olarak çoktan yanıma gelmiş, elinde viskiyle bana doğru uzatıyor.

Hepsini tek seferde yuttum. "Bilmek istemediğini sanıyordum. Bu konuşkan meyve suyu da neyin nesi?" Boş bardağımı sallıyorum, o da tekrar doldurmak için geri alıyor.

"Bilmek istemiyordum ama şimdi sen bana söylemek istemediğin için biliyorum. Ben böyle karmaşık biriyim."

"Durmadık" derken başımı öne eğip uzaklara bakıyorum. "Neyi durdurmadık?"

"Takılmak."

"Bu çok açık."

"Sempati için teşekkürler."

"Yine de anlamıyorum. Az önce ... neydi o?" ile seks yapmadınız mı? Dünya onun senin kardeşin olduğunu düşünüyor ama baban onun annesiyle evlendi, yani bu sizi resmi üvey kardeş mi yapıyor? Bu seksi ekstra ateşli kılan bir rol yapma sapkınlığı mı?"

"Öyle değil ve hayır öyle değil. Herkesin bizim kardeş olduğumuzu düşündüğünü bilmek yeterince kafa karıştırıcı. Ama mesele bu değil. Önemli olan bu gecenin son olması. Benimle birlikte olamayacağını ve başka bir adamla evleneceğini söyledi."

Remy yüzünü buruşturur. "Ouch."

"Beni sevdiğini söyledikten hemen sonra."

"Lanet olsun." Remy bana ikinci içkimi uzatıyor ve bitirdikten sonra üçüncüsünü veriyor. "Şimdi her şey daha mantıklı geliyor. Yuvarlanıp gitmek. MediaCorp'tan ayrılmak. Eninde sonunda bana söyleyeceğini biliyordum ve zorlamak istemedim ama lanet olsun, bu çok ağır."

Evet.

"Ne yapacaksın?"

Ha. "Bilmiyorum ama onun tüm hayatını havaya uçurmama iki saniye kaldı" için bir kelime var mı?

"Ne yani, ikinizi ifşa etmek gibi mi? Nedense bunun evliliğe yol açacağını sanmıyorum."

"Pfft." Sesim çok ağırbaşlı çıkıyor, biliyorum. "Yasal olarak evlenebileceğimizden bile emin değilim. Teknik olarak babamız aynı."

"Vazgeçecek misin? Bu kadar kolay mı? Birlikte büyüdüğüm inatçı Wren bu değil ve eğer ruhuna yaptığı buysa, o zaman seni onunla birlikte istemiyorum."

Kuzenime minnettarım, gerçekten minnettarım ama o bunu anlamıyor. "Onun için nasıl bir şey olduğunu anlayamazsınız. Ailesi için bunu yapması gerektiğine inandığı için çok baskı altında. Puştluk olsun diye beni oyalamıyor. Belli ki o da benim kadar acı çekiyor ama ne yapmam gerekiyor?"

"Belki onun için savaşırsın?" Remy tıpkı annem gibi konuşuyor.

"Peki ya beni reddettiğinde ve ben onun başka biriyle evlenmesini izlemek zorunda kaldığımda?"

Babamızın yaptığı hataları tekrarlamasını mı izleyeceğiz?"

"En azından her şeyini verdiğini bileceksin. Eğer bundan sonra da hayatının en büyük hatasını yaparsa, o zaman keşkelerin olmadığını bilerek bununla başa çıkabileceksin. Daha çok mücadele etseydin, hak ettiğin sonsuza dek mutlu yaşama kavuşabilirdin." Remy kayar. "Annenle konuşurken... elinden gelse her şeyi farklı yapacağını hissettim. Ama onun şansı gitti. Seninki değil."

Darcy'ye sonsuza kadar sahip olma düşüncesi başka biriyle asla istemediğim bir şey, ama aynı zamanda korkutucu. Çünkü eğer kendimi ortaya koyarsam ve o hala şirketi bana tercih ederse, kendime verdiğim değer burun üstü çakılacak ve zaten hiçbir zaman da iyi bir yerde değildi.

Daha da korkutucu olan annem gibi olmak. Yıllarca katlandığı şey, Darcy'nin benim sahip olmam gereken rolde büyümesini izlemek. Warren ve karısını haberlerde görmek.

Bunu yapamazdım.

Darcy olmadan yaşayamam.

"Ondan henüz vazgeçme," diyor Remy.

Viskiden kafam güzel, seksten fiziksel olarak bitkin ve kalp ağrısından zihinsel olarak tükenmiş hissederek boş bardağımı mutfak tezgahına geri koyup odama gidiyorum.

Yüzüstü yastığıma düşüyorum ama sonunda nefes almak için başımı çevirmek zorunda kalıyorum. Bakışlarım komodin lambamın altından çıkan küçük, beyaz bir üçgene takılıyor.

Warren öldüğünde annemin bana verdiği o aptal zarfı sakladığım yer. Ne yazdığını umursamadığım için açmayı reddettiğim zarf. Artık umursadığımdan emin değilim ama yokmuş gibi davranmaya devam edemem.

Babamdan hiçbir zaman bir şey istemedim, ama zarfı saklandığı yerden çıkarırken, aniden tüm babalık bilgeliğini ve bana bir çözüm vermesini diliyorum. Biraz bakış açısı.

Zarfin kenarını yırtıyorum ve bunun sadece başka bir çek, resmi evrak ya da kişisel olmayan bir şey olacağı gibi korkunç bir hisse kapılıyorum.

Ne düşünüyorum ben? Warren Ritcherson'dan. Tabii ki kişisel olmayacak.

Doğrudan çöpe atmak istiyorum. İçindekileri hiç görmezsem hayal kırıklığına uğrayamam.

Küçük açıklık benimle alay ediyor. Siktir et. Vakit geldi.

Tek bir kâğıt çıkardım ve yine bunun bir çek olduğu hissine kapıldım ama kâğıdı açtığımda el yazısıyla yazılmış kelimeleri okurken nefesimi tuttum.

Wren,

Bu mektuba binlerce kez başladım ama ne söylersem söyleyeyim duymak istemeyeceğini fark ettim. Çocuklarım arasında en inatçı olan sensin ve keşke bundan nefret ettiğimi söyleyebilseydim, ama söyleyemiyorum. Çünkü bunu benden aldığını düşünmek hoşuma gidiyor.

Ama inatçı bir adamdan diğerine, pişmanlığın üstesinden gelinmesi en zor duygu olduğunu bilmenizi isterim. Sizi tüketir.

Hayatımdaki her şeyden pişmanlık duyuyor muyum? Hayır. Hepsi birbirinden farklı dört harika çocuğum var. Onlar son günlerimin aydınlığı. Sen bile, uzaktan izlediğim çocuk.

Kendi başınıza başardıklarınızla gurur duyuyorum. İnandığın ve istediğin şeyler için savaşıyorsun ve bunun için sana hayranım. Kendi isteklerimin zararına olsa bile.

Seninle bir hayat istedim, sen büyürken yanında olmak istedim ama çok geç olana kadar çizginin dışına çıkmak istemedim.

Benimle hiçbir şey yapmak istemedin ve seni suçlayamam. Bütün bunları zaten biliyorsun.

Eğer hala okuyorsan ve bu mektubu henüz ateşe vermediysen, sana miras olarak bıraktığım her bir kuruşu reddedebileceğini söylemek istiyorum, ama benden başka bir şey almazsan, lütfen bunu al: Seni ve anneni seviyorum. Her zaman sevdim. Senin için tek dileğim sevgi dolu ve pişmanlıksız bir hayat.

Azmimi yanlış bir kararı sürdürmek için kullandım. Yanlış seçim yaptığımı kabul edemeyecek kadar inatçıydım.

Benim gibi olma. Hatalarımdan ders al.

Sevsen de sevmesen de baban Warren'ı seviyorsun.

Birkaç ay önceki bu mektup beni çileden çıkarırdı. Mezardan beni duygusal olarak manipüle etmeye nasıl cüret eder diye düşünürdüm. Ama burada, şimdi, sanki doğrudan benimle konuşuyor. Bana ne yapmam gerektiğini söylüyor.

Hayatımı annemin yaşadığı gibi yaşayamam. Warren'ın yaptığı gibi.

Anne, çıkamıyor. Hep onun fikrini değiştirmesini bekliyor.

Babam yaptığı seçimlerden dolayı mutsuzdu ama onları geri almaktan da çok korkuyordu.

Remy haklı. Annem haklı. Kahretsin, bunu kabul etmek istemiyorum ama babam bile haklı.

Darcy'nin bu kadar kolay gitmesine izin veremem. Hâlâ benimle birlikte olmamayı seçiyorsa, bu onun sorumluluğunda ve oturup fikrini değiştirmesini bekleyemem, ama en başta hata yapmasını engellemeye çalışabilirim.

*Kemerini bağla Darcy, çünkü gitmene izin vermeyeceğim. Senin için savaşacağım.
Bizim için.*

Planımı harekete geçirdikten sonra sadece bir an tereddüt ettim. O plan da şu anda kafamın içinde bulunduğu kaotik karmaşa.

Ofisteki asansöre bindiğimde, Harvey'nin çoktan içeride olduğunu fark etmediğimde geliyor.

En üst kata kadar sessizce çıkıyoruz ve ben Darcy'nin ona evlenmek istemediğini söylediği anı hayal ediyorum ya da etmiyorum.

Çünkü bunu yapacaksam, her şeyimi ortaya koymalıyım. Darcy'ye şüphe gösteremem.

Bunu nasıl yapabileceğimize dair her ayrıntıyı düşünmedim ama önerilerim var. Olası çözümler. Muhtemelen hepsinden nefret edecek, ama bize bir şans verirse ...

Sorunlarımızın çözümleri olduğuna inanmam gerekiyor, yoksa denemenin ne anlamı var?

Asansörün kapıları açılıyor ve Harvey önce benim gitmemi işaret ediyor.
Beni kazanmaya çalışman işe yaramayacak, dostum. Bu senin maskaralığını asla onaylamayacak bir kardeş.

Ofisime kadar beni takip ediyor, ama kapıyı açtığımda masa bıraktığım gibi boş değil. Bir şeyler var.

Her yerde.

"Özür dilerim," diyor Harvey arkamdan ve sıçırıyorum. "Geri dönmeyeceğini sanıyordum ve Fiona, ailem ve ben şehirde ofis alanı aramaya devam ederken buraya yerleşebileceğimi söyledi."

Ve Darcy bunu durdurmadı mı? Gerçekten beni tamamen değiştirmeye çalışıyor, değil mi? Hayır, değiştirmeye bile değil, silmeye.

"Sorun değil. Darcy'nin ofisinde kalabilirim." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve koridorun karşısına geçiyorum.

Kapıyı bile çalmadan ofisine girdiğimde Darcy bana bakıyor. Yanaklarının rengi soldu. "Burada ne yapıyorsun?"

Kapısını kapatıp kilitliyorum ve masasının etrafında dönerek buzlu camın düğmesine basıyorum. Oda özelleşir özelleşmez kıcıımı bilgisayarının yanına park ediyorum.

"Wren..."

"Bir şeye karar verdim."

"Geri mi dönüyorsun? Şirketi elimden mi alacaksın? Beni şu an olduğumdan daha da mutsuz mu etmek istiyorsun? Ne? Ne oldu?"

Öne doğru eğildim, ondan sadece birkaç santim uzaktaydım. Nefesi yanağımda, dudaklarım kulağına yakın ve mırıldanıyorum, "Gitmene izin vermeyeceğim."

Geri çekildiğimde, şok olmuş yüzüne gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Çalışmamız için ne yapmamız gerektiği umurumda değil. Savaşmadan senden vazgeçmeyeceğim."

Darcy bakışlarını kaçırır. "Yapamayız."

"Yapamayacağımızı kim söyledi?"

"Kanun. Babamın vasiyeti. Doğum belgem."

"Doğum belgemde hiçbir şey yazmıyor. Yasaların bildiği kadarıyla babam bilinmiyor." Elini tutuyorum. "Eğer herkese gerçeği söylersek bunların hepsi geçersiz kılınabilir."

Bir an için onun da aynı fikirde olduğuna yemin edebilirim. Eli titriyor ama yumruk yapıp benimkinden çekerek elini kapatıyor. "Bunu neden yapamayacağımı biliyorsun" derken çenesi gergindi.

"Hayır. Bunu neden yapmayacağını biliyorum. Ama ya tüm bu iş meselelerini aşmanın bir yolu varsa?"

"Yok. Baktım. İnan bana, denedim." "Hayır, denemedin."

Gözlerindeki umut, doğru şeyi yaptığımı daha da pekiştiriyor. "Bir planın var mı?"

Ama işte nefret edeceği kısım. "Benim... bir fikrim var ama önce Junior ve Tobias'a danışmamız gerekiyor."

Darcy başını sallar. "Bunun bir seçenek olduğunu nasıl düşünebilirsin? Sırf sen artık yokmuşsun gibi davranmıyorlar diye, çoğunluk hisselerini almana asla izin vermeyecekler."

"Junior ve Tobias ile şirket hakkında gerçekten bir konuşma yaptınız mı? Ne istedikleri hakkında?"

Ağzı açılıyor. Sonra kapanıyor.

"Her şeyi bildiğin konusunda çok kararlısın. Ne istediklerini, hissedarların ne diyeceğini, hakkımızda haber çıkarsa ne olacağını biliyorsun. Ama haberin yayılmayacağını ve hepimizin kendi seçimlerimizle kendi hayatlarımızı yaşayabileceğimizi nereden biliyorsun? Warren Ritcherson sizi bu işe zorladı diye, bu onun hayatınız üzerinde söz sahibi olduğu anlamına gelmez. Kimsenin yok."

Darcy'nin dudakları titrer. "Sen hariç mi?"

Ellerimi kaldırdım. "Hey, bana git dersin giderim. Harvey'le evlenirsen, ben yokum. Ama annemin babana yaptığı gibi seni beklememi bekleme. Burada bir gelecek için savaşıyorum. Bizim geleceğimiz için. Ya bana katılırsın ya da mutlu olmaktan vazgeçersin. Ne olacak?" Kalbim çılgınca çarpıyor ve soğuk terler döküyorum çünkü bu gerçekten her iki şekilde de olabilir.

Bunu düşünmesi sonsuzluk gibi gelen bir zaman alıyor, geçen her saniye umudun son ipliğini daha da yıpratıyor.

"Benden vazgeçme," diye yalvarıyorum. "Henüz değil. Her yolu tüketene kadar olmaz. Her boşluğu."

Gri gözleri benimkilerle buluşuyor. "Senin fikrin neydi?"

İki basit kelimeyle, hayatlarımızı sonsuza dek değiştirme gücüne sahibim. "Evlen benimle."

Kirk
∞

DARCY

Wren'e muhtemelen çok uzun süre baktım, az önce söylediği sözleri

sindirmeye çalıştım.

ağzından çıktı.

"Sen... sen istiyorsun..."

"Bu mükemmel bir plan. Böylece insanlar gerçeği öğrendiğinde ve sen hisselerini kaybettiğinde bana dönecekler. Ama, o da ne? Biz evli miyiz? Kocamın şirketi yönetmesini istiyorum ve o zaten şu anki CEO mu? Ne kadar da uygun!"

"Şirin olmaya çalıştığınızı ve çözümün bu kadar basit olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama-"

Wren'in eli ağzımın üzerine iniyor ve yüzündeki rahat ifade kayboluyor. "Bunu yapma. Bu işi bir tür sözleşme pazarlığına dönüştürme. Günün sonunda, sorunlarımızı çözme gücüne sahip, elbette, ama bu kendimizi aşmak olur. Basitmiş gibi davranıyorum çünkü öyle." Wren önümde dizlerinin üzerine çöküyor. "Ne zaman evlenmeyi ve hayatını birine bağlamayı düşündüysen, bu ihtiyaç yüzünden oldu. Ya da zorunluluktan. Bizim için bunu istemiyorum. Tek istediğim sen ve seni mutlu etme şansı. Evlen benimle, Darce. Mecbur olduğun için değil, istediğin tek kişi ben olduğum için."

Elini ağzımdan çekiyorum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey olabilir."

"Pis bir inşaat işçisi için hiç fena değil, ha?"

Gülümsemek istiyorum ama yapamıyorum. "Evet demeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin ama bu imkânsız."

"Hayır, değil. Bunu başarabiliriz."

"Buna inandığınızı biliyorum ve haddimi aştığımı düşündüğünüzü de biliyorum ama kimse bunu kabul etmeyecek. Ya bize inanmayacaklar, ya inanacaklar ama yine de dehşete düşecekler ya da skandalın şirketimizle iş yapmak istemeyecekleri kadar büyük olduğunu düşünecekler-"

"Siktir et o insanları-"

"Keşke o kadar kolay olsaydı." Aramıza mesafe koymak için sandalyemi geriye doğru itiyorum. "şirketi çökertmek anlamına geliyorsa sana nasıl evet diyebilirim? Sadece ben ve kardeşlerimiz için değil, burada çalışan diğer herkes için de."

"Sadece varsayımda bulunuyorsun."

"Bir skandalın insanları nasıl kaırttığını defalarca gördüm ve bu kara para aklama gibi beyaz yakalı bir suç değil. İnsanların o kadar iğrenç bulduğu bir şeyden bahsediyoruz ki-"

"Neyi?"

"Annem

biliyor."

Wren'in ağzı açık kalır. "Ne?"

"Bunu iyi karşılamadı. Benim için en iyisini istemesi gereken tek kişi olan öz annem bile bunu kabullenemiyorsa, diğerlerinin kabullenmesini nasıl umabiliriz?"

"Kimse benden ben olduğum için otomatik olarak nefret etmiyor. Üvey kardeş olayını çıkarırsak annen yine de mutlu olmaz çünkü ben doğmadan önce de benden nefret ediyordu ve bunu asla unutabileceğini sanmıyorum." Sandalyenin kollarından tutup beni kendine doğru çekti. "Ama o umurumda değil. Başka hiç kimse umurumda değil. Ben senden ve benden bahsediyorum. şu anda yapman gereken tek seçim benim buna değip değmeyeceğim çünkü ben buna çoktan karar verdim. Gerisini biz hallederiz. Belki

Bir gün sürer, bir yıl sürer, on yıl sürer. Bilmiyorum. Tüm bunların cevabına ihtiyaçımız yok. Sorduğum tek şey benimle evlenmek *istiyor* musun?"

Yüzü çok yakın, dudakları, gözleri, kokusu beni çevreliyor. Tek yapmam gereken uzanıp ona dokunmak ve ben gitmiş olacağım. Aramızdaki bağ bu kadar yoğun. Wren'i mümkün olabileceğine inandığımdan çok daha fazla seviyorum ve eğer iş tek bir soruya gelirse, *o buna değer mi*, cevap her zaman evet olacaktır. Ama hayatımızdaki diğer her şey olmasaydı bu soruyu sorar mıydı?

"Cevabımı bize dayandırmamı ve başka bir şey yapmamamı söylüyorsun, ama dürüstçe söyleyebilir misin, hayatlarımız boktan bir hale gelmeseydi bana bu soruyu soruyor olur muydun? Sadece aylar oldu. Çok erken değil mi?"

Hemen cevap vermiyor, sadece yüzümü inceliyor, gözleri yumuşuyor ve sonunda konuştığında sesi trpleniyor. "Hayır Darce, çok erken değil. Eğer geriye dnebilseydim, sana ilk tanıştığımız gün sorardım. Çünkü seninle olmaktan başka her şey zaman kaybı."

İçime çektiğim nefes ürpertici, acı verici, bildiğim hayatımın son nefesi gibi. Wren benim hakkımda bu kadar emin olabiliyorsa, ben de ona aynısını borçluyum. Uzanıyorum, ellerimi onun sert omuzlarında gezdiriyorum, kalbim kahrolası boğazımda. "Seni seviyorum," diye boğuluyorum. "Ve sen her şeye değersin."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ağızı benimkiyle birleşiyor, dili o kadar sahiplenici ve muhtaç bir şekilde ilerliyor ki eriyorum. Onun kollarında ve geleceğe dair hayallerinde eriyorum. Belki tüm bunları kaybedeceğiz, belki her şeyi kaybedeceğiz ama birbirimize sahip olacağız. Ve bunu atlatmamı sağlayabilecek biri varsa o da Wren'dir.

Çünkü şirketi kaybetmenin bir darbe olacağına inanıyorum, ama toparlanacağım. Bir gün.

Eğer geçen hafta bir şey olduysa, Wren'i kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Benden ayrılıyor, elleriyle yanaklarımı kavıyor. "Yüzünde bu kadar saç varken seni öpmek çok farklı."

"Enkaz gibiydim. Tam bir bebek. Tıraş olmak şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordum."

"Seni bir daha asla bırakmayacağım, bunu biliyorsun, değil mi?"

Yumruklarımı gömleğinin içine sokuyorum. "Eğer bunu yapıyorsak, sonsuza kadar sürecek. Asla işe yaramayacağını bildiğim halde seni kaybettim. Bunun bir yolunu bulduktan sonra seni kaybetmek dayanılmaz olurdu."

Dudaklarıma hızlı ve sert bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Muhtemelen hak ettiğimden daha fazla."

"Evet, artık nişanlım olduğuna göre böyle şeyler söylemeyi bırakman gerekecek. Aksi takdirde kışını tekmelerim - tabii ki sadece eğlenceli bir şekilde."

Bu benden bir gülümseme aldı. "Ve eğer benim nişanlımsan, tehditlerin üzerinde çalışman gerekecek."

"Yani bunu yapıyoruz. Gerçekten mi?"

"Öyleyiz." Ve sanki bedenim bu kararı vermemi bekliyormuş gibi, boğucu kaygı gevşiyor.

"Eğer işe yaramazsa, başka bir şey buluruz. Size her şeyi verene kadar denemekten vazgeçmeyeceğime söz veriyorum."

Wren'in zaten her şey olmadığını düşünmesi bana doğru gelmiyor. Ve bu tamamen benim hatam. Şirket elimden alındığında dağılacak mıyım? Hissedarlar benim gibi biriyle çalışmaktan kurtulmak için aceleyle satmaya kalktıklarında mı? Öz kardeşine aşık olana kadar onlara yalan söyleyen ve onları manipüle eden biriyle mi? Çünkü gerçekler ne olursa olsun, hikaye bu şekilde anlatılacak. İnsanların dinleyeceği tek detaylar bunlar. Ve bu beni öldürecek. Beni mahvedecek. Kaçıp saklanmayı ve bir daha MediaCorp'u düşünmemeyi dileyeceğim.

Ama bu sefer kaçmayacağım. Babamın hiç yapmadığı gibi savaşıacağım. Ve sonunda hepsini kaybedersem, Wren hala benim olacak.

Ve o her şeydir.

Ona göstermeye başlamamın zamanı gelmişti. "Yapmam gereken bir şey var."
"Ne?"

Ama ona cevap vermiyorum. Başına bir öpücük konduruyorum, ayağa kalkıyorum, ceketimi giyiyorum ve ofisimden çıkıyorum. Koridorun karşısında Harvey'nin kapısı açıktı, bunu müsait olduğuna dair bir işaret olarak kabul edip hemen içeri girdim.

Yüzünde beni suçlu hissettiren bir sırıtış beliriyor ama bu beni yoldan çıkarmaya yetmiyor.

"Sana ikimizin mantıklı olup olmadığı konusunda bir karar vermem gerektiğini söylemiştim. Bunun peşinden gidebileceğim bir şey olup olmadığına."

Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Anladığım kadarıyla bu kararı vermişsin."

"Evet. Zihinsel ve duygusal olarak nerede olduğum konusunda sana karşı dürüst olsam bile, başka birine aşıkken seninle bir ilişkiye başlamam adil olmaz."

Harvey iç geçirir. "Ben de öyle bir şey olduğunu sanmıştım." "Özür dilerim."

"Evet. Biliyorum." Ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Bu, ebeveynlerle yapacağımız eğlenceli bir konuşma olacak."

"Artık Seattle'dasın. Senin gibi hoş bir milyonerle ilgilenen bekar, eşcinsel bir erkek bulamıyorsan, yeterince aramıyorsun demektir."

Harvey gülüyor. "Biliyorsun ki onlar da milyoner olmadıkça bir anlamı yok. Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Hayır demem ikiyüzlülük olur."

"Rahatladım. Kelimenin tam anlamıyla başka bir yerde olmak isteyen bir adamla kilisede durmayı dört gözle beklemiyordum. İyi misin?"

"Hiçbir fikrim yok. Senin?"

"Peki. Ama... ofisi hala kullanabilir miyim? Yoksa beni de mi buradan atıyorsunuz?"

Ofisimin Wren'in olmak üzere olduğunu düşünerek, tam bir kesinlik içinde, "İhtiyacın olduğu sürece senin olacağına söz veriyorum," diyorum.

Sonra neredeyse yaptığım en büyük hataya veda ediyorum ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım adama geri dönüyorum. Düğün olsun ya da olmasın. Şirket olsun ya da olmasın. Dağlarda bir mağarada yaşamak zorunda kalırsak, bunu yapacağım, ama sevgili tanrım, umarım o noktaya gelmez.

Sonunda onun kollarına geri döndüğümde titriyorum çünkü buraya kadarmış. Seçimimi yaptım ve artık geri dönmeyi reddediyorum.

"Ne yaptın sen?" Wren soruyor.

"Harvey'e gerçeği söyledim. Aramızda hiçbir şey yok." Beni daha sıkı çekiyor. "Peki ya planım işe yaramazsa?"

"Ben... Neredeyse umurumda değil diyecektim ama bu yalan olurdu. Planın işe yaramazsa, başka bir tane buluruz. Ve başka bir tane daha. Ama benimle denemeye devam ettiğin sürece, bir güvenlik ağına ihtiyacım yok. Ya da bir yedeğe. Sadece sana."

"Bunu gerçekten yapıyoruz."

"Öyle görünüyor. Peki ilk adımımız ne olacak?"

Wren uzun bir nefes çeker. "İlk adımımız uzun zaman önce yapmamız gereken şey. Yardım alacağız. Kardeşlerimizden."

Kırk Bir

WREN

Darcy panoramik pencerelerin önünden geçerken **ben** sakinliğimi

korumaya çalışıyorum.

Dairesinde. Arka planındaki turuncu, mor ve mavi gün batımı onun için bir faktör bile değil.

Başı eğik, dudakları büzülmüş ve alnındaki endişe çizgisi öpüp uzaklaştırmak istememe neden oluyor.

Ama ben de altıma sıçmadım desem yalan olur.

Benimle evlenmeyi kabul etti. Darcy Ritcherson kocam olmak istiyor ve ben de bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım.

Biz birbirimize aidiz ve hayatımı annem gibi kalbi kırık bir kız kurusu olarak yaşamaya razı değilim.

Harika bir anneydi, en iyisiydi, ama yaptığı her şey benim içindi ve şimdi büyüdüğümde, bunun başka hiçbir şeyi olmadığı için olduğunu görebiliyorum. Başka kimsesi olmadığı için. Ben onun mutluluğuydum ve o bundan daha fazlasını hak ediyor.

Ben de öyle.

Junior Londra'dan uçakla geliyor ve her an burada olabilir, Tobias'tan son duyduğuma göre o da yoldaymış.

Bunu ofis yerine burada yapmaya karar verdik çünkü bu iş yüzümüze patlarsa, bir bina dolusu insanın ortaya çıkacak rezalete tanık olmasını istemeyiz.

Gördüğüm kadarıyla, son birkaç aydır kardeşlerim hakkında öğrendiğim kadarıyla, Darcy'nin düşündüğü gibi açgözlü, bencil piçler değiller.

Dışarıdan yeni bir bakış açısıyla baktığım için mi, yoksa bir zamanlar çocuk oldukları için mi, tam olarak emin değilim, ama umarım bizi destekleyeceklerini söylediğimde yanılıyordur.

Junior'da saadet zinciri draması yüzünden gördüğüm kırılganlık olmasaydı, daha tereddütlü olurdu ama çuvalladım. O da biliyor, biz de biliyoruz. Darcy'ye 200 milyon dolar borcu var.

Kapı çalınır ve Darcy irkilir.

Son bir saattir onu endişeli bir şekilde izlediğim yerden kalkıyorum ve onu kucaklamak için yanıma getiriyorum. "Biz hallederiz."

"Uh-huh. Elbette. Bu iş bizde. Eğer 'bu' hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeyin alevler içinde kalmasını izlemekse."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diyorum.

Kapı daha çok çalıyor ama duymazdan geliyorum. Hangi kardeşim dışarıdaysa sabırsızdır ve bir saniye beklemeyi öğrenebilir.

"Ama eğer çok fazla şüphe duyuyorsanız... eğer bunu yapmak istemiyorsanız

..." *Lütfen fikrinizi değiştirmeyin. Lütfen fikrinizi değiştirmeyin.*

Darcy yanağımı okşuyor. "Çok ama çok fazla kuşkum var ama hiçbirisi seninle ilgili değil. Kendimi seçiyorum. Hem de ilk defa. Ve bu çok korkutucu."

"Ben de seni seçiyorum." Burnunun ucunu öpüyorum ve sonra sabırsız olanı içeri almak için hareket ediyorum. Kapıdaki kamera Tobias olduğunu gösteriyor. Ve kamerayı kapatıyor.

"Junior'ın uçağı ne zaman iniyordu?"

"Bir saat önce gümrükte olduğunu söyleyen bir mesaj attı, yani birazdan burada olur."

Kapıyı açtım ve Toby içeri girdi.

"İki saat önce ofiste yapılamayacak kadar önemli olan şey neydi?"

"Junior'ın burada olması gerekiyor," diyorum.

Toby ceketini çıkarırken yere yığılır. "Lütfen bana başka bir saadet zincirine yatırım yapmadığını ve bunu düzeltmek için planımızın onu çatıdan atmak olduğunu söyleyin. Beni yanlış anlamayın, ben atmaktan yanayım." Ellerini birbirine sürtüyor. "O zaman hepsini almadan önce öldürmem gereken sadece ikiniz varsınız."

Darcy sönükleşiyor. Tobias'la birlikte büyümüş birinin Toby'nin ne zaman dramatik davrandığını anlayamaması üzücü.

"Elbette, şirketi alın," diye alay ediyorum.

Ve işte orada. Şirketi devralmakla ilgili gerçek hisleri. Yüzünü buruşturuyor, "*iğrenç*" diyor ve Darcy'nin buzdolabına el atıyor.

"Bu şarap türünden bir kardeş toplantısı mı yoksa sert içki türünden bir toplantı mı?"

Darcy ve ben hep bir ağızdan "Sert içki" diyoruz. Şimdiden evlenmiş sayılırız.

"Onu yalamak mı? Onu tanımıyorum bile." Toby şakasına gülüyor ama Darcy ve ben gülmeyince yüzü düşüyor. "Lanet olsun. Bu iş gerçekten ciddi." İçecek bir şeyler hazırlıyor ve ben sessizce Junior'ın acele etmesini dilerken Darcy volta atmaya devam ediyor.

Kapı çalındığında rahat bir nefes alıyorum ama bu pek mantıklı gelmiyor çünkü bundan sonra olacaklar beni rahatlatmıyor.

Bilinmeyen.

Buradan nereye gideceğimiz.

Destekleyici mi olacaklar yoksa ikimizi de otobüsün altına atıp MediaCorp'u kendilerine mi alacaklar?

Onu içeri aldığımda Junior mahvolmuş görünüyordu, Londra'da gecenin bir yarısı olduğu düşünülürse jet lag şimdiden etkisini göstermeye başlamıştı. "Tamam, devam et. Şimdi ne yaptıysam bana bağır."

Sadece aylar önce tanıştığım adam gitti, işteki bir hata yüzünden yok oldu.

Bu, herhangi birinin altında kalması için çok fazla baskı ve içlerinden birinin kırılmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

Darcy sesi titreyerek, "Senin hatan bizim yaptıklarımızın yanında hiçbir şey," dedi. Yenilgiden ya da sinirden. Belki de ikisi birden.

Junior hemen neşelenir. "Zimmetine geçirmek mi? Hisse senedi fiyatını düşürmek mi? Hissedarlarımıza siktir olup gitmelerini mi söyleyelim?"

Darcy yardım için bana bakıyor, ben de yardım etmek için odayı geçiyorum. Arkasında duruyorum, elimi omuzlarına koyuyorum.

"Wren'in hayatını çalmaya, son on beş yıl boyunca sana yalan söylemeye ve sonra da dünyanın kardeşin olarak gördüğü birine aşık olmaya ne dersin?" Darcy nefesini tutuyor ve ben sadece kardeşlerimiz tepki verene kadar tutmayı planlamadığını ummak zorundayım çünkü tek yaptıkları bize göz kırpmak. Bakıyorlar. Ağızları bir karış açık.

Kendine gelen ilk kişi Tobias oldu. Bakışları bana yöneldi. "Sen bizim kardeşimiz değil misin?" Perişan görünüyor ve içimden onu rahatlatmak geliyor.

"Öyleyim," diyorum.

"Darcy değil," diye ekliyor Junior. O da Toby kadar şaşırmış görünmüyor.

Hepimiz ona dönüyoruz.

"Biliyor muydun?" Darcy soruyor. "Annem söyledi."

"Ne zaman?" Darcy tersler.

Junior söylemek istemiyormuş gibi tereddüt ediyor. "Babamın cenazesinden sonra." "Fuuuuuuuck," diye haykırır Tobias.

"O zaman bile bilmiyordum," diyorum. "O zamana kadar bilmiyordum..."

"O kadar şüphelendi ki DNA'mı çaldı," diye bitiriyor Darcy benim yerime. Gerçi yaptığım şeyi ilk öğrendiği zamanın aksine, şimdi bu konuda o kadar üzgün görünmüyor. "Ve yaptığı şeyi dünyalara değişmem, çünkü..." Elimi tuttu.

Ona gülümsüyorum ve Toby sahte bir öğürme sesi çıkarıyor.

Darcy, "Bunun geleneksel olmadığını biliyoruz," diye ekliyor.

"Geleneksel değil mi?" Toby alay ediyor. "İkinizin de benim üvey kardeşim olduğunuzun farkındasınız değil mi? Bekle..." Darcy'ye döner. "Sen hâlâ annemin oğlusun, değil mi? Yoksa evlatlık mısın?"

"Evet, ikimiz de sizinle DNA paylaşıyoruz ama birbirimizle DNA paylaşmıyoruz. Ama birlikte büyümediğimize ve birbirimizle üreyemeyeceğimize göre DNA'nın gerçekten bir önemi var mı? Tabii bilim spermeleri karıştırıp tek bir bebek yapmayı mümkün kılmadıysa."

İkisi de bir an düşünür ve Toby yumuşar gibi olur ama Junior sessiz kalır.

"Tamam, haklısın," diyor Toby. "Sanırım. Yine de tuhaf. Nasıl çevirirsen çevir."

Kıkırdıyorum. "Kardeşin olduğunu düşündüğün birine karşı hisler geliştirmeyi dene. Bu tam bir akıl tutulması."

Toby elini kaldırdı. "Enest ilişkiyi size bırakıyorum, teşekkürler."

Junior sesini bulduğunda, bu hiç de beklediğimiz gibi olmaz. "Şirketin kontrolünü istemiyorum."

Birincisi, ne? İkincisi, lanet olası *ne*? "Bu da nereden çıktı?" Darcy soruyor.

"Bize söylediğin şey bu, değil mi? Siz ikiniz birlikte olacaksınız, bu da Tobias ya da ben öne çıkmazsak skandalın MediaCorp'u mahvedeceği anlamına geliyor ve annemin bana Darcy'nin gerçek varis olmadığını söylemesinin nedeni de bu ortaya çıktığında şirketi Wren'in elinden alabilmemdi. Kendimi kanıtlamaya çalışıyordum. Durmadan, günde yirmi saat çalışarak bunu yapabileceğimi kanıtlamaya çalışıyordum. Sadece herkese değil, kendime de. Bu bana aptalca hatalar yaptırdı, Westom Holdings gibi. İşimden nefret etmeme neden oldu. Yapabileceğimi kanıtlamaya çalıştım ama *yapamadım*. Bu ..." Darcy'ye bakarken gözyaşlarını tutmaya çalışır. "Beni *sana* dönüştürdü."

Darcy bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Annem ne düşünüyordu?"

"Ritcherson servetini bir ...'e kaptırdığımızı görmek istemediğini düşünüyordu." Şimdi Junior bakışlarını bana çeviriyor, ama gözleri yumuşak. Sempatik. "Sınıfımıza layık olmayan birine."

Ellerimi kaldırdım. "Hey, ben şirketi bile istemiyorum. Burada çalışmak umurumda değil ama sorumluluk? Hayır, teşekkür ederim."

"Yani hepiniz şirketi bana mı veriyorsunuz?" Tobias bağırır. "Hayır. Hayır."

Ben de yokum."

Sanki hepimiz tek bir beyni paylaşıyormuşuz gibi sessizliğe bürünüyoruz çünkü beklediğim şey bu değildi. Hiçbirimiz arkadaşlık istemiyor muyuz?

Ve şimdi, her şey ortadayken, Darcy gülmeye başlar. "Bir çeşit ruhsal çöküntü mü yaşıyor?" Toby sorar.

Darcy konuşmaya çalışır ama yapamaz. İki büküm olur. "Bunca zaman, tüm yetişkin hayatım boyunca..." Hırıltıyla konuşuyor. "Gerçek bir Ritcherson olmadığım için yerimi kaybetmekten çok korkuyorum." Tekrar ayağa kalkıyor. "İkinizin mirasımı elimden alacağınızı, yönetimi ele geçireceğinizi ve her şeyi almaya çalışacağınızı düşündüm. Sadece işimi değil, güven fonumu, hayatımı. İkinize karşı temkinli olmak için yetiştirildim. Kıskanç olduğunuz söylendi. Görünüşe göre ikiniz de benim yerimde olmak istemiyorsunuz." Yine bir kahkaha patlattı ve bunun bulaşıcı olduğunu söylemeliyim. Hepimiz katıldık. Çünkü düşünürseniz, bu gerçekten saçma.

"Cidden ama," diye soruyor Junior. "Ne yapacağız?"

Kollarımı hâlâ sakinleşmeye çalışan erkeğime doluyorum. "Aklıma bir fikir geldi."

"Bu çılgınca bir fikir," diye ekliyor Darcy. "Ama işe yarayabilir. Bir serpinti ve yankılar olacaktır ama hepimize istediğimizi verecektir. Özellikle de ikinizin CEO pozisyonunu bile istemediğinizi bildiğim şu anda."

"Temel olarak, Darcy ve ben evlenirsek-"

"Şirket mahvolur," diyor Junior. "Kardeşler evleniyor mu? Benim skandalımın kötü olduğunu sanıyordun. Bunun yanında hiç kalır."

"Gerçeği söyleyeceğim. Kan bağıyla Ritcherson olmadığımı." diyor Darcy.

Onu daha sıkı sıkıyorum. "Ama evli olduğumuz için pozisyonunu korumaya hakkı olacak. Benim hisselerim onun hisseleri olacak."

"Şirket zarar görecek ve eğer bu zarar telafi edilemeyecek kadar büyükse, bunu Junior'a devredecektim ama eğer sen istemiyorsan ve Tobias da istemiyorsa..."

"Satabiliriz," diyor Toby.

Darcy çatıya bakar. "Az önce mezarında ters mi döndün ihtiyar?" Esprili bir şekilde ofluyor. "Satmak ideal değil ve bu noktaya gelmesini istemiyorum-"

"O zaman işin o noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz," diyorum.

"Başka bir fikir daha var." Junior dudağını ısırır. "Ben... ben bunu biraz araştırdım. Ciddi bir şey değil ama bir ihtimal olarak. Hayali bir senaryo. Şirket üçümüz arasında paylaştırılabilir. Eğlence medyası, online platformlar ve haberler var. Tüm şirketi tek başıma devralmak konusunda rahat değilim. Darce, bunu nasıl yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ... şirketi aile içinde tutmamız ve ölesiye çalışmamamız mümkün. Hisseleri yeniden yapılandırabilir, işleri bir arada tutabilir ama kendi bölümlerimizin CEO'su olabiliriz. Üç ayrı şirket ama MediaCorp olarak faaliyet göstereceğiz. Eğer istersen yani. Bundan sonra hiçbir şeye hakkım olmadığını biliyorum-"

"Her türlü hakka sahipsiniz," diyorum. "Zaten vasiyetteki kan bağı saçmalığını hiç anlamadım. Neden sadece en büyük çocuğa gidiyor? Hepimiz kardeşiz. Hepimiz pastadan bir parça hak ediyoruz."

Toby Darcy'ye döner. "Paylaşmak ister misin?"

"Toby, gerekirse her şeyi bırakmaya hazırım. İstemiyorum ama Wren bana hayatta işten daha fazlası olduğunu gösterdi. Mutluluk var, aşk var ve-"

Toby yine öğürmeye başlar. "Kusura bakma. Alışmak biraz zaman alacak."

Kanepenin arkasındaki minderlerden birini alıp ona fırlatıyorum. "Bok kafalı olmayı bırak."

Gülüyor. "Asla olmaz. Kendi pembe dizimizdeyiz ve ben o."

Darcy aniden burnunu çekti ve ona baktığımda gözleri cam gibi. "Bu oluyor mu? Siz ikiniz bizi gerçekten destekleyecek misiniz?" Junior omuz silkiyor. "Evet, tabii, her neyse."

Darcy'yi dürtüyorum. "Sanırım bu onun grup kucaklaşması istediğini söyleme şekli." Junior beni tersledi.

"Grup kucaklaşması!" Toby bağıırıyor ve Junior'ı bize doğru itiyor.

Birbirimizi kucakladığımızda, dördümüz de, bu inanılmaz bir dayanışma ve destek anı. Dünyaya kafa tutabilirmişiz gibi hissediyorum.

Bu da rahatlatıcı. Çünkü mecbur kalacağız.

Kırk İki

Émile evlendiğinde sürpriz bir törenle evlenmişti.

kocasının arkadaşlarının bir aksilik olmadan gerçekleştirdiği. İçlerinden biri nikahı kıymak için kayıt yaptırdı ve böylece hikayemizi Seattle'ın her yerine yayarak bizimle evlenecek birini bulmaya çalışmak yerine sadece bir telefon görüşmesi yapmam gerekti.

"Sırrını benimle paylaştığın için onur duydum, sevgilim," diyor Elle, zaten mükemmel olan kravatımı düzeltirken. Babamın cenazesinden beri onu ya da kardeşi Émile'i görmedim ama o her zaman nasıl giriş yapacağını biliyor. Bu sabah elinde nikâh memurumuz olacak arkadaşı ve düğünümüz için hayali bir davetiyeyle kapımdan içeri girdi.

Onu başından savdım. "Gabe'e ihtiyacım vardı, bu yüzden ya seni arayacaktım ya da şu anda kocasını ülke çapında takip eden Émile'i arayacaktım."

"Bana olan aşkın gerçekten heyecan verici. Yine de, erkek kardeşi olan biri olarak konuşuyorum, kendi kardeşinle nasıl evlendiğin hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Urg, kes şunu."

"Ne? Sadece söylüyorum, seni hiç bu kadar iyi biri olarak görmemiştim-"

"Kesinlikle yanlış bir seçim yaptım. Çok ama çok kötü bir seçim yaptım. Geri almak için çok mu geç?"

Gülümsüyor. "Kusura bakma ama şüpheli mizah anlayışımla işimi çok kolaylaştırdığını biliyorsun. Émile ve ben de senin hayatın boyunca hiçbir kuralı çiğnemeyeceğini varsayıyorduk."

"Evet, evet, ikiniz de benim sıkıcı olduğumu düşünüyorsunuz."

"Hayır, hayır. Hayır, sıkıcı değil... tamam, belki bu kelimeyi *birkaç* kez kullandım ama artık yaşadığın her şeyi biliyorum..." Kolumu sıkıyor, gerçekten sempatik görünüyor. "Anlıyorum. Ve seni hayatının büyük bir bölümünde tanımış biri olarak, senin adına sevindim. Ve o yarım akıllı kardeşlerinin de bu işin içinde olması beni şok etti. Émile'in düğününün kıyameti getirmediğinden pek emin değilim, son zamanlarda olup bitenlere bakınca."

Başımıza geleceğinden emin olduğum bu karmaşada, A kelimesi hayatımdan uzak tutulmasını istediğim bir kelime.

Kardeşlerim, Wren ve ben geçen haftayı şirketin hesaplarını inceleyerek ve varlıkları ve departmanları mümkün olduğunca eşit bir şekilde paylaştırarak geçirdik.

İşi Junior'ın istediği eğlence sektörüne indirgedik. Film ve yayın sektörlerini devralacak. Toby sosyal medya için elini çabuk tuttu çünkü bu küçük departmandaki büyüme katlanarak arttı. Wren ise haber departmanını bıraktı, ki bu departmanı elimde tutmak için canla başla mücadele ederdim.

Hâlâ gerçekten sorumlu olmak *isteyen* tek kişi olduğuma ve teknik olarak uygun olmayan tek kişinin ben olduğuma inanamıyorum.

Şirketle halat çekme oyunu oynamak yerine, bu bir sıcak patates oyununa dönüştü.

Haber tarafını tutmanın bir diğer iyi yanı da yanımda götüreceğim hissedarların skandallardan kolay kolay etkilenmeyecek olmaları. Aslında, hikayeyi ilk haber yapan biz olursak, bu gelir getirecektir ve bu adamlar ve kadınlar büyük ölçüde para kazanmakla ilgilendiklerinden, umarım bu bir anlaşma tatlandırıcısı olacaktır.

Toby ve Junior insanları kalmaya ikna etmek için ellerinden geleni yapacaklar.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" Wren sorar.

"Elbette." Elle kapıya doğru yönelir. "Oh, ayrıca! Sana Gabe'in ücretini söylemeyi unuttum. Saati bin dolar, canım. Bu iyi, değil mi?"

Wren'in çenesi düşer. "*Bin an-*"

"Sorun değil," diye sözünü kestirir. "Ne ödememiz gerekiyorsa öderiz." Elle'in yüzü düştü. "Lanet olsun. Daha yükseğe çıkmam gerektiğini biliyordum."

Kadın gitti ve Wren kocaman gözlerle bana döndü. "Bana şaka yaptığını söyle."

Uzanıp parmağımı kot pantolonunun kemer köprüsünden geçirdim ve onu kendime doğru çektim. Wren hâlâ takım elbise giymeyi sevmiyor, bu yüzden ona bugün içinde kendini en rahat hissettiği şeyi giymesini söyledim. "O değil. Ayrıca Gabe'in onun için pazarlık yapmayı planladığını bilmediğine bahse girerim, bu yüzden bir sürprizle karşılaşacak."

"Yine de." Kaşlarını çatıyor. "Bu çok para."

Wren'in asık suratını kavırıyorum ve ağzının üzerinde yavaş bir öpücük gezdiriyorum. "Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa ödeyeceğim."

"Evleneceğimize inanamıyorum."

"Lütfen bana şüphelerin olmadığını söyle."

"Yok." Yanımdan tutuyor. "Çünkü bu gece yeni evli seksi yapacağız. Ve aletim ilk kez senin içinde olacak ve bunun son kez olup olmadığını sorgulamayacağım."

Kocalar olarak birlikte geçireceğimiz ilk zamanın vaadi, hayatımızın geri kalanında buna sahip olacağımızı bilmek kalbimi kabartıyor. "Hayatım boyunca senin benim mahvım olacağın söylendi, meğerse sen benim kurtuluşummuşsun."

"Kendimizi aşmayalım. Önümüzde daha yapılacak çok şey var."

"Düşünmek istediğim tek şey bugün." Onu öpmek üzereyken elimden kurtuldu.

"Bunu kocana sakla, olur mu?"

"O halde, şu işi bir an önce bitirelim."

Wren elini uzatıyor, ben de parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Bu düğün gizli olduğu için benim evimde yapıyoruz ve Wren'in düğün gününde saklanmak zorunda kalmasından nefret ediyorum, bu yüzden her şeyi yaptığımdan emin oldum. Elliot Körfezi'nin panoramik manzarasına sahip pencerelerin önünde bir çiçek kemeri var ve tüm muhteşem turuncu ve pembelerin odayı aydınlatması için gün batımına göre zamanladık. Mobilyalar gitti ve yatak odamdan Gabe'in bizi beklediğı yere kadar yapraklardan oluşan bir çizgi var.

Davet ettiğimiz tek kişiler kardeşlerim, Remy ve Wren'in annesi Penelope'ydi. Elle kendi kendini davet etti ama bana gülümsediğini görmek ona minnettar olmamı sağladı.

Ona ulaştığımızda Gabe'in yüzü aydınlanıyor. "Biliyorsun, bunu üçüncü kez yapıyorum ve bu noktada profesyonel sayılırım. Artı, üçüncü seferde uğur vardır falan. Bu iyiye işaret olmalı."

"Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacımız var."

Wren bana doğru eğilerek diğer elimi tutuyor ve ela gözleri benimkilerle buluştuğunda benden bir gülümseme alıyor. Umut dolu bir gülümseme ve her zaman varmam gereken yerin burası olduğu hissi. Karşısında durup ona hayatımın sözünü verirken o da aynısını benim için yapıyor.

Biz aynı madalyonun iki yarısıyız. Bir noktada aynı yolda olan iki adam. Sadece, o aşkın bir ürünü. Ben zorunluluğun ürünüyüm. Ve buraya gelmemiz tüm hayatımızı aldı.

Çünkü hayatım hep böyle geçti.

Ne de olsa bir zorunluluğun ya da görevin peşinden gitmiyordum. Beni Wren'e getiren yolu takip ediyordum.

Gabe, herkese geldikleri için teşekkür ederek ve evliliğin bir bağ olduğuna dair genel düşüncenin üzerinden geçerek başladı. Bir birliktelik.

Onu susturuyorum çünkü Wren ve ben, **a l ı ş ı l a g e l m i ş** feragatlerin ötesine geçiyoruz. Aşkımız düşündüğüm her şeyden daha derin ve sıcak yanıyor.

bu yaşamda deneyim.

Yemin zamanı geldiğinde, Wren'den önce ben konuşuyorum.

"Söylemem gereken ilk şey teşekkür etmek. Eğer *sen* olmasaydın, yani *sen* olmasaydın, burada duruyor olmazdık. Hayatım boyunca bana sevginin yeterli olmadığı öğretildi ve sen bana birkaç ay içinde sevginin her şey olduğunu gösterdin. Zor bir başlangıç yaptık, imkânsız bir yerde duruyoruz, belirsiz bir gelecekle karşı karşıyayız ve beni bu adımı atacak kadar cesur yapan tek şey *sensin*. Çünkü kalbimdeki tüm dürüstlikle söyleyebilirim ki, durmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Seni seviyorum, Wren Porter. Sanırım hep sevdim ve biliyorum ki hep seveceğim."

Dudakları bir yana çekilmiş, gözleri her zaman bulabildiği türden utanmaz gözyaşlarıyla parlıyor. Görünüşüyle ya da ne yapması, ne olması ya da nasıl davranması *gerektiğiyle ilgilenmiyor*. Wren sadece Wren'dir.

"İlk tanıştığımızda, kıçlarına o kadar çok sopa sokmuşlar ki rahatlayabilmek için titreşime bile ayarlayabilecekleri bu üç adam da kim diye düşündüm."

Toby arkamdan homurdanıyor ve Junior'ın inlediğini duyuyorum.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Az önce evlilik yeminimizde kış mı dedin?"

"Hayır, kış dedim. Tamamen farklı bir şey. Devam edebilir miyim?" "Sanırım devam etmek zorundasın."

"Doğru. Sizinle tanıştım... ve sonra bana ilk izlenimlerin belki de her şey olmadığını gösterdiniz. Belki de bir şeylerin parlamasına fırsat vermek yerine hemen sonuca varıyor ve dünyayı görmek istediğim şekilde görüyorum. Ve kahretsin, Darce, parlıyorsun. İş konusunda sana zor zamanlar yaşıyorum ama iş ahlakın eşsiz. Onurun. İnsanlar hak etmediğinde bile sadıksın. Hiç bu kadar iyi, etrafındaki herkesi mutlu etmeye bu kadar odaklanmış biriyle tanışmamıştım. Her zaman. Bu yüzden bugün, benim için her zaman ilk sırada olacağına dair söz veriyorum. Sen herkesi kollamakla meşgulken, ben senin arkanı kollayacağım. Bu arada

Sen dışarıda bir imparatorluk kurarken, ben sana tuğlaları uzatıyor olacağım. Ne zaman zayıf bir anın olsa, ne zaman şüphelerin devreye girse, ne zaman kendini değerli hissetmesen, seni destekleyeceğim. *Aşkın* her şey olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, değil. *Sen her* şeysin. Ve bunu sana sonsuza kadar her gün hatırlatacağım."

Lanet olsun.

Ağzı bozuk, takım elbiseye dayanıklı, piç mirasçı nişanlığının beni gözyaşlarına boğacağı kimin aklına gelirdi?

"Tamam, tamam," diyor Gabe, parmağını gözünün altında gezdirerek. "Erkek arkadaşına düğün ateşine yakalanmayacağıma dair özellikle söz vermişken neredeyse evlenmek istememe neden oluyorsun."

"Özür dilemiyorum." Wren'e bakıyorum, bunun bir an önce bitmesini istiyorum. Onu kollarımda ve ağzımı onun ağzında istiyorum. Tek bir yerde kalmak imkânsız.

"Darcy Ritcherson, Warren Porter'a sonsuza dek yaşayacağına söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

"Warren Porter, Darcy Ritcherson'a sonsuza dek yaşayacağına söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

"O zaman sizi karı koca ilan etmekten mutluluk duyuyorum! Şimdiden öpüşün."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için ona doğru bir adım atarken gülümsemem acı veriyor, aşk içime akıyor. Geniş, dağınık çenesi, o delici gözleri, gün batımının yüzünde oynaşması.

Wren benimle yarı yolda buluşuyor, ağzı benimkini buluyor ve içimden taşan saf mutluluktan yanağıma bir damla yaş damlıyor. Beni geriye doğru kaldırıyor, eliyle kıçımı okşuyor ve bu her zaman hayal ettiğim mükemmel, sert düğünden o kadar uzak ki öpücüğün içinde gülüyorum.

Hiç hayal ettiğim gibi değil. Ve yine de tamamen mükemmel.

Kırk Üç
∞

WREN

Darcy'nin omzunu öpüyorum, önümü sırtına bastırıyorum, o da Uyuyor.

"Beni bir tur için uyandırırıyorsun... matematik bile yapamıyorum?"

Tenine karşı kıkırdıyorum. "Bir CEO'nun basit sayma işlemlerini yapamaması beni endişelendiriyor."

Darcy beni itiyor, sert sikim kıcıyla aynı hizaya geliyor. "Bu benim suçum değil. Beni beyinsiz siktin." Arkasına uzanıyor ve elini sikimin etrafına sararak kullanılmış ve hâlâ kaygan olan deliğine götürüyor.

"Görünüşe göre beyinsizle sikişmen bitmemiş." Yavaşça içine bastırıyorum.

Benim kocam.

Evlilik yatağımızda.

Tamamen haklıydım. Düğün gecesi seksi en iyisidir. Gerçi, sanırım teknik olarak, şimdi ertesi sabah. Seks, su, uyku ve tekrarla geçen bir gece oldu.

Darcy başımın arkasını tutmak için üstteki kolunu kaldırıyor. "Yemin ederim seninle on iki saat evli kaldıktan sonra deliğim mahvolacak."

"Planımız bu." Sert bir hamle yaptım ve Darcy homurdandı.

"Şikayet etmiyorum. İçimde hissettiklerini seviyorum. Bana sahip olmanı..." Beni görebilmek için başını çeviriyor. "Beni sevmek."

"Güzel. Çünkü bunu hayatımızın sonuna kadar yapmayı planlıyorum." Darcy gözlerini kapatır. "Böyle şeyler söylemeye devam et." "Sonsuza dek," diye mırıldanıyorum. "Ne olursa olsun."
Sertçe yutkunuyor. "Devam et."

"Şirket ya da değil. Para ya da parasız. Ben seni sen olduğun için seviyorum. Olduğun kişi için. Ne yaptığın ya da nasıl yetiştirildiğin için değil."

Darcy kollarımda titriyor, en görkemli şekilde titriyor.

"Kocaman bir kalbin var ve onu bana vermeye karar verdiğin için onur duyuyorum. Sen her şeyden önce beni seçtin ve ben de her zaman seni seçeceğim."

"Siktir, Wren. Seni nasıl hak ettim? Hayatını çaldım. I-"

Onu sikmeyi bırakmıyorum ama elimle ağzını kapatıyorum. "Bu benim asla istemeyeceğim bir hayat. Sen istiyorsun. Ve ben bunu sana vermek istiyorum."

Platin alyansın bulunduğu sol elini önünde tutuyor. "Belki de sana aşık olmak benim karmik adaletimdir. Çaldığım hayatı ben inşa ettim ve basit bir hareketle bu hayat parçalanabilir."

İçinden çıkıyorum ve onu sırt üstü çeviriyorum, böylece üzerine tırmanabiliyorum. Sert aletlerimiz birbirine bastırıyor ama bir saniyeliğine de olsa bu molaya ihtiyacımız var. "Biz zaten evli bir çift miyiz? Vay canına. Dışarıdaki hayatlarımızın seksimizi etkileyecek kadar dikkatimizi dağıtacağını bu kadar erken düşünmemiştim."

"Sana durmanı söylediğimi hatırlamıyorum."

"Hayır, sadece evliliğimizin hayatını mahvedip mahvetmeyeceğini yüksek sesle merak ediyordun."

Darcy başını sallar. "Hayatımı mahvedebilecek tek şey seni kaybetmektir ve seni elimde tutmak için MediaCorp'u feda etmem gerekse bile bunu yaparım."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Burnunun ucunu öpüyorum ve sonra dizlerimin üzerinde yükselip bacaklarını kalçalarımın üzerine çekiyorum. "Şimdi, kalkıp iş ortaklarımızla çalışmaya başlamadan önce

senden bir orgazm daha çıkarayım."

"Ortaklar." Darcy gülümsüyor. "Kardeşlerim hakkında böyle düşüneneğim günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Evet, eminim bir gün biriyle yatakta olacağınızı hiç düşünmemişsinizdir-"

"Bu cümleyi sakın bitirme."

Gülüyorum. "Bu konuda şaka yapmak için hala çok mu erken?"

"Her zaman çok erken olacaktır. Ayrıca, eminim halk ikimiz için de yeterince şaka ve alay konusu yapacaktır. Bütün bir ömür boyunca."

"Bırakın yapsınlar. Biz halledebiliriz."

Gri gözleri benimkilerle buluşuyor. "Her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Ciddi konuşma bittikten sonra, ciddi sevişmeye geri döndüm. İkimiz de az uyuyoruz - Darcy buna alışkın olsa da - ve ikimiz de fiziksel ve zihinsel olarak tükenmiş durumdayız, bu yüzden bu sefer içine girdiğimde bunu bir amaçla yapıyorum.

Sadece kışının sikimin etrafında nabzını hissetmek, her santimini almak ve vücudunda kaybolmak için değil, aynı zamanda onu ne kadar sevdiğimi bildiğinden emin olmak için. Ona nasıl bakacağımı göstereceğim. Şimdilik. Gelecek için. Sonsuza kadar.

"Tabii ki geç kaldı," diyor Toby, bir tur içki daha sipariş etmesi için garsonumuza elini kaldırarak. Dördümüzün sadece anneleriyle yüzleşmekle kalmayıp hemen ardından bir hissedarlar toplantısına gireceğimizi düşünürsek, gerçekten yavaşlaması gerekiyor.

"Şanslıyız ki gidecek bir yerimiz falan yok," diye ekliyor Junior. "Oh, bekle."

Darcy büyük restoran masasında öne doğru eğilir. "Annemle nasıl başa çıkacağımı biliyorum ve inanın bana, kararlarımız konusunda bizimle tartışmak için ne kadar az zamanı olursa, fikrimizi değiştirmeye çalışmak ya da görevi sabote etmek için o kadar az zamanı olur."

Tobias, "Onu bir Bond kötü adamı gibi gösteriyorsun," diyor. Ve bana kalırsa, çok da uzak değil.

"Evet, ama sen onu en iyi anne bilir modunda görmedin," diyor Junior. "Babam vefat edene kadar ben de görmemiştim."

Junior ve benim düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız var. Bir annenin çocukları üzerinde bu kadar baskı kurması, hak eden herkesi kovarken zenginliği iki elinin arasında tutmak istemesi... Böyle birine saygı duyamam. Ama o artık benim kayınvalidem, bu yüzden medeni olmaya çalışacağım.

Ne de olsa onu pusuya düşürüyoruz. Kibar olabilirim.

Bu hazırlıksız, son dakika hissedarlar toplantısını organize etmek ve planlamak için günler harcamış olmamıza rağmen, Fiona sadece diğer hissedarlarla birlikte öğrendi.

Restoranın içinde süzülerek özel masamıza doğru ilerliyor. Büyük boy güneş gözlüğü ve trençkot giymiş, sanki kılık değiştirmiş gibi.

Kardeşlerim iyi çocuklar gibi, hepsi ayağa kalkıp onu kucaklayarak ve yanağına bir öpücük kondurarak selamlıyorlar.

Başımı salladım. Varlığımı kabul etmiyor.

"Şirkete ne oluyor? Neden hissedarları toplantıya çağırdınız?"

"Bazı kararlar aldık," diyor Darcy. "Bazı ... yeniden düzenlemeler, eğer isterseniz."

Sonunda dikkatini bana verdi. Tabii, ters ters bakıyor, ama bu beklenen bir şey.

"Darcy'nin bir Ritcherson olmadığını bana ne zaman söyleyecektin?" Tobias sorar.

Elimde değil. Onu düzeltmek zorundayım. "Ritcherson *değildi*. Şimdi öyle." Kolumu Darcy'ye doladım ve sol elimi masanın üstünde onunkinin üzerine koydum.

Sonra tüm enerjimi onun tepkisine gülmemek için harcıyorum. Bir an için burun deliklerinin genişlemesiyle bir ejderhaya dönüştüğüne yemin edebilirim.

Darcy bana döndü. "Gerçekten mi? Porter soyadını alabileceğimi düşünmüştüm." Tamam, şimdi ateşle oynuyoruz.

"Ne yaptın sen?" Fiona soruyor. "Onun için her şeyi nasıl bir kenara atarsın?"

"Onu otuz yıl boyunca nasıl sır olarak saklayabildiniz?" Junior karşı çıkıyor. "Sadece bu da değil, piç oğlunu onun yerine nasıl koyarsın?"

"Hey," diye sızlanıyor Darcy.

Junior ona doğru sırtıyor.

"Yaptığım her şeyi sizin için yaptım çocuklar. Üçünüz için de." İşte timsah gözyaşları geliyor.

"Mesele de bu anne," diyor Toby. "Biz dört kişiyiz."

"Baban da ben de MediaCorp için fedakârlık yapmak zorundaydık. Ritcherson mirası için."

"Aile suçluluğu söylemine başlama. Hayatım boyunca bunu yaptın," diyor Darcy. "Ve ilk şüphe belirtisinde bir sonraki oğluna geçtin. Yaptığın şey sadece kendin içindi."

"Ve eğer bunu yapmasaydım, sen ve ben beş parasız kalacaktık," diye tıslar. Darcy alay eder. "Ailenin kendi parası vardı-"

"Biyolojik babandan bir çocuk sahibi olduğum için beni evlatlıktan reddederlerdi. O bir hiçti." Bana ters ters baktı. "Bizim seviyemizin altında biri."

"Bana söylediğinde gerçek babamın kim olduğuna bakmadığımı mı sanıyorsun?" Darcy sorar. "On dört yaşındaydım. Babam üst-orta sınıftandı, ama bu senin için yeterince iyi değildi."

"Bu senin için de yeterince iyi olmamalı. Size dünyayı verdim ve siz bana borcunuzu böyle mi ödüyorsunuz? Üçünüz de bana borcunuzu böyle mi ödüyorsunuz?"

Ve görünmez olmaya geri döndüm.

Toby ve Junior'a döner. "Siz ikiniz cidden bunu kabul ediyor olamazsınız."

"Bilmiyorum. Bize Wren'e kardeşimizmiş gibi davranmamamız gerektiğini açıkça belirtmiştin, bu yüzden ikimiz de davranmadık," diyor Tobias. "Yani, Darcy bunu bambaşka bir seviyeye taşıdı, ama buna izni var."

"Hepiniz her şeyi mahvetmek üzeresiniz. Şirket çökecek." "O konuda," diyor Darcy. "Başka gelişmeler de oldu." "Ne? Şirketi sattınız ve çekip gidiyor musunuz?" Hooboy, eğer Yapabileceğimiz en kötü şeyin bu olduğunu düşünüyorsa, çok da uzakta değil.

"Yaklaştık," diye devam ediyor Darcy. "Şirketi üç sektöre bölüyoruz, pastanın her bir parçası Ritcherson servetinin gerçek varislerinden birine gidecek."

"Yapamazsın," diye fısıldıyor. "Babanın istediği bu değildi."

"Haklısın. Öyle değil." Darcy elimi sıktı. "Çünkü babam yaptığı her şeyi mecburiyetten yaptı ve hayatım boyunca sen ve o beni aynı şeyi yapmam için yetiştirdiniz, ama Warren Ritcherson'ı sandığım kadar iyi tanıyorsam ve Wren'in bana söylediği her şeyden sonra-"

"Kendi baban dururken ona mı inanacaksın?" diye nefes nefese kalıyor.

"Mesele de bu. Babamın son günlerinde onunla pişmanlık hakkında çok konuştuk. Senden pişman değil anne, ama kalbinin sesini dinlemediği için pişman. Wren'i bebekken yanına almadığı için. Bir aile olmamızı istiyordu. Hepimizin. Ama o bunun yerine zorunluluğu seçti. Ben onun yaptığı hatayı yapmayacağım. Wren'i seçiyorum. *Kocamı.*"

"Bunu yapamazsın." Şimdi yalvarıyor.

"Yapabiliriz," diyor Darcy. "Ya hissedarlar toplantısında birleşik bir cephe sunarsınız ya da hikâyemizdeki kötü adam olarak resmedilirsiniz. Dünyanın benim hayatım boyunca bir Ritcherson olduğuma inanmasının ve babamın ölümüne kadar Wren'den hiç haberdar olmamalarının nedeni. Bu, bunca zamandır bilinen bir aile sırrı ya da yakın zamana kadar bizden sakladığınız bir şey olarak resmedilebilir."

"Sen... kendi kardeşinle evlenmene izin vermem için bana şantaj yapıyorsun-"

"Kardeşim değil," diyor Toby.

Warren Ritcherson'ın cenazesinde biri bana Tobias'ın en yakın müttefikim olacağını söyleseydi güler geçerdim.

"Buna bir son vereceğim." Ayağa kalkıyor. "Evliliğin feshi ya da dolandırıcılık suçlamalarına bakacağım ya da-"

Darcy de ayağa kalkar. "Böyle düşündüğünüz için üzgünüm. Seni basında karalamak istemiyorum anne ama bize başka seçenek bırakmıyorsun. MediaCorp bana bırakıldı ve gerçek varis olmadığımı bildiğim için Wren'e gidiyor. Senin servetin MediaCorp'a bağlı. Yani bu konuda bizimle değilsen, bize karşısın demektir. Ve eğer medya aramızdaki çatlağı görürse, istikrarımızdaki çatlakları da göreceklerdir."

Tam yumuşayacağını düşündüğüm anda çantasını alıp kapıya yöneliyor.

Tobias yavaşça alkışlamaya başlar. "Bugün formundaydı. Ve Oscar ödülünü ..."

Darcy bana döndü. "Ondan önce o hissedarlara ulaşmalıyız."

Hepimiz ayaktayız.

Bu boku çantadan çıkarmanın zamanı geldi.

Kırk Dört

DARCY

Burada değil. Toplantı beş dakika önce başlamalıydı.

Bunu açığa çıkarmaya hazır olmak yerine, beklemeye bırakıldık. Belki de hiç ortaya çıkmayacak bir kadın için.

"İçeri girelim," diyor Tobias. "O gelmiyor."

"Herkes burada olmadan içeri giremeyiz," diye çıkışıyor Junior ve onu tekrar aramak için telefonunu kaldırıyor.

Wren gergin sırtıma daireler çiziyor ve ben onu bulmak için binaya saldırmaya hazırım.

Asansörün sesi hepimizin sese doğru dönmesine neden oluyor ve bizimle savaşıp savaşmayacağı konusunda hiçbir fikrim olmasa da, onu görmek bile içimi rahatlatıyor.

Acı verici ya da değil, sonunda bitmek üzere.

Karo döşeli koridoru geçip bize doğru gelirken topukları sert ve gürültülü. "Herkes burada mı?"

"Sadece seni bekliyorum," diye

mırıldandım. "Mükemmel."

"Neredeydin sen?" Tobias hırlıyor.

"Hazırlanıyordum."

"Seçiminizi yaptınız mı?" Aramızda bunu soracak kadar cesur olan tek kişi Junior.

Burnunu çekiyor. "Bana başka bir seçenek bırakıldığını düşünmüyorum, ya sen?"

Wren'in kahkahası acıdır. "Evet, seçimleri nasıl berbat ettiğini hepimiz biliyoruz."

Ona her zamanki küçümseyen bakışını gönderiyor. "Gençken yaptığım bir seçimin bedelini tüm hayatım boyunca ödemek zorunda kaldım. Eğer içinizden biri sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsa, oraya gider, çenenizi kapatırsınız ve umarım şirkete zarar gelmeden bu işten sıyrılma şansımız olur." Sonra hepimizi iterek toplantıya girdi.

Junior'la hızlı ve şaşkın bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra aceleyle onun peşinden içeri giriyorum.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor yüksek sesle, sesi kendinden emin bir şekilde odayı dolduruyor. "Oğullarıma da benim adıma bu toplantıyı düzenledikleri için teşekkür ederim."

"İzninizle anne," diyorum, söyleyeceği saçma sapan şeyden sonra kontrolü tekrar ele almaya çalışarak, "aslında-"

"Otur canım. Bu insanlar önemli ve zamanlarını boşa harcıyoruz."

Tüm salonda mırıltılar yükseldi. Herkesin fiziksel olarak katıldığı böyle bir toplantı düzenlemek kolay bir şey değildi, ancak bir şeyin acil olduğunu söylediğinizde ve bu milyarlarca dolarlık bir aciliyete sahipse, insanlar önceliklerini belirlemenin bir yolunu bulurlar.

Tobias'ın şok olmuş ve Junior'ın temkinli ifadesine bakarken dişlerimi sıkıyorum. Wren düpedüz kızgın görünüyor, bu da karşılığında sadece ona sakladığı bir bakış.

"Sakıncası yoksa, bu toplantıyı yönetmeyi umuyordum," diyorum ona elimden geldiğince hoş bir ses tonuyla.

"Söyleyeceksin de, ama önce benim söylemem gereken bir şey var."

Lanet olsun, kulağa hiç hoş gelmiyor. Ama üzerimdeki tüm o gözlerin ağırlığıyla, masanın başına doğru ilerlemekten ve son birkaç aydır bana ait olan koltuğa oturmaktan başka bir şey yapamıyorum. Benim

Kardeşlerim sağımda oturuyor ve Wren de soldaki boş koltuğa oturuyor. Dördümüz gergin bir sessizlik içinde oturuyoruz ve bir saniye içinde ortaya çıkıp onu raydan çıkarmaya hazırız.

Annem tam boyuna doğru doğruldu. "Kocamın ölümünden bu yana, onun ve gayrimeşru bir çocuğun etrafındaki söylentilerin farkındayım. Bir ilişkisi olduğu söyleniyordu ve ben şimdiye kadar bu konuda sessiz kaldım. Gerçek şu ki, Warren ve ben evlenmeden önce başka insanlara açtık ve ikimiz de bu gerçekten sonuna kadar yararlandık. Ta ki ben hamile k a l a n a kadar. Warren görevini yaptı ve benimle evlendi... bebek ondan olmasa bile. Ama Darcy, Warren'ın kan bağı olmasa da, yine de onun oğlu sayılır." Masada bir konuşma kopuyor ama annem masaya bomba atmamış gibi konuşuyor. Yakamdan terler boşanıyor ama sanki dünyanın en sıkıcı bilgisini veriyormuş gibi görünüyor. Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyor? "Darcy bu şirkette büyüdü ve kocamın vefatından bu yana şirketi sorunsuz bir şekilde yönetiyor. İnsanlar ne düşünürse düşünsün, ben Wren'i her zaman biliyordum ve Warren da Darcy'nin kendisine ait olmadığını biliyordu ama o yükümlülüğünü yerine getirdi. Şirketi ilk sıraya koydu ve MediaCorp'un sahip olabileceği en iyi CEO'yu yetiştirdi. Size bu geçmişini anlatmamın tek nedeni, oğullarımın da babaları gibi şirket için en iyisini istemeleri. MediaCorp üzerinde biyolojik bir hak iddia etmeyen Darcy'nin hisseleri, açıkçası burayı nasıl yöneteceği konusunda hiçbir fikri olmayan Wren'e geçecek."

Nabız atışlarım hızlandı ve ayağa kalkıp ona bir son vermek üzereydim. devam ederken kocama iftira atıyor.

"Bu nedenle Wren'in Tobias ve Junior'ı daha resmi bir sıfatla işe alma kararının şirket için en iyi karar olduğu konusunda hepinizin hemfikir olacağından eminim."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Jefferson soruyor. "Junior zaten COO. Bu sorumluluğu paylaşacaklar mı?"

"İzin verirsiniz?"

Annem başını sallamadan önce dönüp bana bir kez bakıyor.

"Şirket üçe bölünecek. Genel bir bakış olarak, Tobias sosyal medya genişlemesini üstlenecek, Junior Londra'dan faaliyet göstermeye devam edecek ve eğlence medyasını yönetecek ve ..." Derin bir nefes alıyorum ve Wren'le benim ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. "Kocam ve ben işin haber kısmını üstleneceğiz."

Bir sessizlik var. Çok uzun bir sessizlik. "Bu bir şaka mı?"

Konuşan kadına soğuk gözlerle bakıyorum. Genelde toplantılara gelmeyenlerden biri olduğu için adını aklımda tutamıyorum. "Eğer bu bir şakaysa, bizi konunun can alıcı noktasıyla ilgili aydınlatabilir misiniz?"

"O senin kardeşin değil mi?" Jefferson tersledi.

"Üvey kardeş. Zar zor." Ve kışımızı kurtarmak için küçük bir yalanın buna degeceğini düşündüm. "Tanıştığımızda ikimiz de aslında akraba olmadığımızın farkındaydık." *Tanıştık. Sikişmek. Aynı fark.*

"Yani sen, ne? Son birkaç aydır bize yalan mı söylüyordun?" Sasaki soruyor.

"Babamın ölümüyle birlikte temel önceliğim Wren'i işe entegre etmek ve işlerin mümkün olduğunca sorunsuz yürümesini sağlamak oldu."

"Entegrasyon," diye homurdanıyor biri ama kim olduğunu kaçırıyorum.

Konuşmaya devam ediyorum. "MediaCorp'un bana geçmesiyle yeterince karışıklık yaşandı, hemen geri adım atıp Wren'in hazır olmadan görevi devralmasına izin verseydim olacakları bir kenara bırakın."

"Sanırım bunun sonucunun ne olacağını tam olarak gösterdim," diye ekliyor Junior yenik bir ses tonuyla.

Faddock onu işaret ediyor. "Bunun yaptığı saçmalıklardan sonra, bu tür bir sorumluluğu üstlenmesinin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Hepimiz gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Warren Ritcherson babasından görevi devraldığında dünya çok farklı bir yerdi. Evet, on yıllar boyunca bu işi tek başına yürütmeyi başardı ama onu asıl öldürenin iş yükü olduğuna ikna olmadığımı söyleyemem. Teknolojik gelişmelerle birlikte sosyal medya

ana haber kaynağı haline gelirse, uyum sağlamak zorundayız. Hepimiz. MediaCorp'u yönetmek tek bir kişinin işi olmamalı."

"Hepimiz burada oturup Darcy Ritcherson'ın kardeşiyle yatmasını sorun etmeyecek miyiz?" Rolderheim bağılıyor, o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesi fırlıyor. "Baban ne düşünür? Burada çalışan insanlar ne düşünecek? Medya senden bir sirk yaratacak ve ben kendi adıma paramın düşmesini beklemeyeceğim." Bağıırken yanakları gerçekten titriyor. Ve bu tam da korktuğum şey olsa da, Rolderheim tüm kâbuslarımı gün ışığına çıkarıyor olsa da... tek hissettiğim acımak. Akıldan çok parası olan adama ve tüm dünyayı çözdüğünü düşünen diğer tüm zenginlere acıyorum.

"Elbette git," derken buluyorum kendimi. "Ve bu şirket her zamankinden daha güçlü ve kârlı olduğunda, masadaki koltuğunuz dolacaktır."

"Daha güçlü, ha! Bir çift ... bir çift ..."

"Bundan sonra ağzından çıkacaklara dikkat etsen iyi olur," diye tersliyor annem. "Çünkü eğer bu işle değil de cinselliğiyle ilgili bir şeyse, seni buradan kendim çıkarttırırım."

Kamburunu çıkarıyor, bıyıkları kabarıyor. "Bana bunun senin için sorun olmadığını söyleyemezsin.

... bu ... ensest."

"Tanrı aşkına, akraba bile değiller," diye tersliyor Toby. Masayı devirmesine bir aptalca yorum daha kalmış gibi görünüyor.

"Her halükarda, bu konu tartışmaya açık değil," diyorum. "İleriye dönük olarak atacağımız adımlar konusunda sizi bilgilendirdik ve teklifimiz hepimize e-posta ile gönderilecek. Sanırım her zamanki gibi işimize dönene kadar bunu sürdürmenin herkesin yararına olduğunu göreceksiniz."

"Buna izin vermeyeceğim. Baban da yapmazdı."

"Duydum, duydum."

"İğrenç."

"Warren öldüğünde satmalıydım."

Her biri bir diğlerinden cesaret almış gibi, itirazları daha da yükseliyor. Buna karşı uyuşmuş durumdayım. Aslında haklı çıktım, çünkü tam da böyle olacağını söylemişim.

Ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yok, satışları tamamen dondurmaktan başka, ki bu da her şeyi çok daha kötü hale getirecektir.

Üzgünüm, baba. Seni asla yapmayacağıma yemin ettiğim tek şekilde hayal kırıklığına uğrattım.

Sonra annem tekrar ayağa kalkar ve boğazını temizler. "Konuşmamı bitirdiğimi sanmıyorum."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok-"

Annem telefonunda bir şeye *basıyor ve bir bip* sesi korosu odayı dolduruyor. "Kontrol etmen için sana bir dakika veriyorum," diyor.

Telefonumu arıyorum ama orada hiçbir şey yok, Junior ve Tobias'a baktığımda onlarda da bir şey yok gibi görünüyor. Ama masanın her yerinde bir değişim yaşanıyor. Gözler açılıyor, eller ağızları kapatıyor, ne hissettiğimi anlayana kadar giderek daha fazla küçük tepki odada değişiyor.

Korku.

"Sen..." Rolderheim'ın nefesi kesilir. "Nasıl yaptın-"

"Her zaman gerçeğin ortaya çıkacağını varsaydım ve dürüst olmak gerekirse bunun olduğundan çok daha erken gerçekleşeceğini düşündüm. Başlangıcımıza rağmen kocamı seviyordum ve elimde bir ihtimal olduğundan emin olmak istedim. Olayları bizim bakış açımızdan görmenize yardımcı olacak küçük bir şey."

"Bu bir şantaj," diye bağırıyor.

"Ben kimseye şantaj yapmadım. Sadece bir sonraki manşetlerimiz için hepinize öneriler gönderdim. Ne de olsa MediaCorp'ta bilgi özgürlüğüne ve tarafsız haberciliğe inanıyoruz."

İşte o zaman anladım. Bunca yıldır annem babamın yanında çalışıyor, galalara katılıyor, yardım etkinlikleri düzenliyor, hanımlarla haftalık çaylar içiyor - bunu kendi yararına kullanıyor ve eğer ben

yanlış... buradaki kırk yaş üstü herkese şantaj yapmadı.

Vay anasını.

Bu gerçekten işe yarayabilir.

"Şimdi." Annem gülümsüyor. "Şirketin geleceğiyle ilgili başka itirazı olan var mı?"

Odanın arka tarafında oturan daha genç bir adam elini kaldırıyor. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Seni sonra bilgilendiririm," diyor Tobias ve adam çift başparmak atıyor-
Yu
kar Yüce Tanrım.

1. Başka kimse konuşmuyor.

İletişim bakışlara, utanca ve diş sıkmaya dönüştü.

Dişler.

Ayrıca, Wren'in eli benim elimde.

Şöyle bir bakıyorum ve onu da benim kadar şaşkın buluyorum.

"Başka sorusu olan yoksa," diyor Junior, ayağa kalkıp ceketini düzelterek, "yetişmem gereken bir uçak var. Sözleşmeler önümüzdeki haftalarda hazırlanacak ve bu büyük bir değişim olacak olsa da aynı zamanda olumlu bir değişim olacak. Aceleyle getirmeyeceğiz -bu şirket hepimiz için çok şey ifade ediyor- ama başarılı olacak." Topuklarının üzerinde dönerek oradan ayrılır ve herkesin eşyalarını toplamak için koşuşturmasına neden olur.

"Bu gerçekten oldu mu?" Wren soruyor.

Annem bize katılırken oflayıp pufluyor. "İkiniz doğduğunuzdan beri o an için hazırlanmadığımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz."

"Dürüstçe söyleyebilirim ki bunun olacağını tahmin etmemiştim," diye yanıtlıyor Wren. "Neden?"

Wren'e her zamanki gibi tiksintiyle bakıyor. "Çünkü onlar benim oğullarım. Ve siz ne düşünürseniz düşünün, ben hâlâ onların annesiyim."

Onun hışımla gidişini izliyorum, içimde çelişkili duygular oluşuyor.

Sonunda ortaya ıktı. Hepsi. Beni en kötüsünden korudu ama bunu kendisi için de yaptığından bir an bile şüphe duymuyorum. Bu işte hepimiz kadar onun da payı var ve insanlara her ne gönderdiyse ondan memnun olmayacaklar, ama muhtemelen benim olduğu kadar onun da kıçını kurtardı.

Geriye kalan tek şey basın açıklaması yapmak ve hızlı bir şekilde geçmesi için dua etmek.

Kırk Beş

WREN

Muhabirler ve fotoğrafçılar etrafımda sinek gibi dolanıyor. Keşke onlar kolaylıkla savuşturulabilirdi. Dünyanın geri kalanının beni öğrendiği gün gibi.

Onlar, ofisin, benim ve Darcy'nin evinin önünde kamp kurmuşlardı. Ben, yüzümde çatık kaşlarla içeri daldım ve hepsine siktirip gitmelerini söyleme ya da kameralarını yere atma isteğime direndim.

En azından artık annemi rahat bırakıyorlar.

Darcy'nin binasına girmeyi başarıyorum -ki oraya girmelerine izin verilmiyor- ve rahat bir nefes alıyorum.

"Yakında vazgeçecekler Bay Ritcherson," diyor güvenlik görevlisi. Onu alaycı bir şekilde selamlıyorum. "Umalım da öyle olsun."

Bu noktada, bunun benim yeni normalim olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Yanlış olsa da isim konusunda onu düzeltme zahmetine girmiyorum. Kan bağıyla Ritcherson'ım ama bir Ritcherson'la evli olsam bile Porter soyadımı ihmal etmiyorum. Annem bu kadarını hak ediyor. Warren'dan maddi yardım almış olabilir ama beni tek başına büyüttü.

Asansöre binip Darcy'nin-ah, bizim- çatı katına çıkarken bitkin düşünüyorum. Alışması zor olan başka bir şey de bu. *Bizim* demek. *Biz*. *Biz*.

Evimi tuttum ama Remy'nin orada kira ödemededen yaşamasına izin veriyorum. Benim paraya ihtiyacım yok, onun da kalacak bir yere ihtiyacı var, yani her şey yolunda gidiyor.

Kocamı eve geleceğim konusunda uyarmadım çünkü ona zerre kadar güvenmiyorum ve onu suçüstü yakalayacağım.

Şüphelendiğim gibi, kapıdan içeri girip "Tatlım, ben geldim" diye seslendiğimde, ona olması gerektiğini söylediğim küvet yerine evdeki ofisine koşuyor.

Rahatlatıcı.

İş stresinden, skandaldan, evliliğimizin ve MediaCorp'un bölünmesinin getirdiği serpintiden uzakta. Ama hayır, dinlemedi.

"Başın çok büyük belada," diyorum.

"Nedenmiş o?" Kayıtsızlığı beni yanıltmadı.

Parmağımı ona doğru uzatıyorum, o da bana doğru adım atıyor. Yavaşça. Acı verici bir şekilde yavaşça.

Bana ulaştığında kollarımı ona doluyorum. "Hâlâ takım elbisenin içindesin, bu da sana söylediğimde gevşemediğin anlamına geliyor."

Masumca gülümsemeye çalışıyor ama başaramıyor. Onun içini görebiliyorum. "Oh, o mu? Takım elbiselerimi ne kadar sevdiğimi biliyorsun, bu yüzden köpüklü, müzikli ve diğer tüm saçmalıklarla - yani bana yapmamı söylediğin rahatlatıcı saçmalıklarla - rahatlatıcı banyomdan sonra başka bir tane giydim."

"Sana yüzde sıfır inanıyorum. Belki tekrar denersin."

Darcy parmak uçlarında yükseliyor ve kulağıma fısıldıyor: "Sen eve gelene kadar bekleyeyim de birlikte banyo yapalım diye düşündüm."

Onu daha sıkı tutuyorum ve kıcını sıkıyorum. "Daha iyi, ama hala saçmalık."

"Tamam, endişeli hissedarlara yanıt veriyordum, hepsine bu dramın geçeceği ve toparlanacağımız konusunda güvence veriyordum."

"Hey, bu sefer neredeyse inanmış gibiydin."

Gülümsemiyor.

"Bu doğru," diye hatırlatıyorum ona. "Bunun üstesinden geleceğiz. Haber kaynaklarımız açıklamalarımızı yayınladıktan sonra bu konuda haber yapmayı çoktan bıraktı. Her şey ortada, yani yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Darcy'nin eli ağzımı kapattı. "Eğer gidip bize uğursuzluk getirirsen, canını yakarım."

Başımı salladım. "Yapabileceğin hiçbir şey beni seni kaybetmek kadar incitemezdi. Bunun bir daha olmasını asla istemiyorum."

"Olmayacak."

Gerçek şu ki, MediaCorp'un bir bütün olarak toparlanıp toparlanmayacağını bilmiyoruz, ancak yeniden yapılanma sayesinde bazı departmanları konsolide edebilir ve gerekirse bazı değişiklikler yapabiliriz. Ve eğer şirket batmaya başlarsa, Darcy geri adım atmaya hazır.

Gerçi bu son çare.

İş o noktaya gelene kadar MediaCorp'taki yerimiz için savaşacağız. Evliliğimiz için savaşacağız. Ve mutluluk için savaşacağız.

Çünkü sahip olduklarımız uğruna savaşmaya değer.

Sınırları olmayan, hayatta bir kez yaşanabilecek türden bir aşk. Koşulsuz. Darcy'i tüm kalbimle seviyorum.

Ben hala kendim olarak kalabiliyorken, o bana büyürken kaçırdığım hayatı verdi. Onun da benden aynı şeyi aldığını düşünmek hoşuma gidiyor.

Hayatlarımız doğduğumuz andan itibaren iç içe geçmiş, ihmal, sevgi, baskı ve nesilden nesile geçen travmalarla birbirine bağlanmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar. "Seni ne kadar sevdiğimi düşünüyorum."

Yere yığıldı. "Bana çalışmamamı söylediğin halde çalıştığım için kendimi suçlu hissettirmenin yolu."

Yan tarafını çimdikliyorum. "Ben her zaman haklıyken beni dinlemediğin için sen haklısın."

Kaşlarını kaldırıyor. "Her zaman mı?"

"Yanıldığım zamanlar hariç. Ki bu hiçbir zaman olmaz."

"Uh-huh. Hiç yanılmadım. Tabii. Öyle devam edelim."

"Kardeşıme aşık olmanın çok yanlış olduğunu söyleyebiliriz, ama sonunda bunun bile doğru olduğu ortaya çıktı."

"Mm, buna itirazım yok." Kocam beni önce usulca sonra da iştahla öpüyor. "Bununla ilgili her şey kesinlikle doğru."

"Neden şimdi seninle birlikte banyo yapmıyorum ve sana ne kadar doğru olabileceğimizi göstermiyorum?"

Darcy'nin bakışları daralır. "Bunu sadece gerçekten rahatladığımdan emin olmak için yapıyorsun, değil mi?"

Burnunun ucunu öpüyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yalancı."

"Haydi, kocacığım. Aşk bekliyor." Banyoya doğru işaret ettim. Darcy yolda soyunuyor, güzel vücudunun tüm hatlarını sergiliyor, Pürüzsüz tenini, yağsız kaslarını ve seksi poposunu santim santim ortaya çıkarıyor. Ayaklarım ona doğru yöneliyor, mumların olduğu yere kadar onu takip ediyorum, dolu bir banyo ve suyun üzerinde yüzen köpükler. Neredeyse beni gerçekten beklediğini düşünecektim.

Ama ben kıyafetlerimi çıkarırken, o içeri tırmanıyor ve hıçkırıyor, bu yüzden suyun o eve geldiğinden beri burada durduğunu biliyorum. İşe dalmadan önce.

"Hava buz gibi." Sıcak suyu açıyor ve soğğun bir kısmının giderden aşağı akmasına izin veriyor.

"En azından denediğini biliyorum."

"İstediğin gibi yapmaya çalışıyordum. Bu bana biraz koca puanı kazandırmalı."

Ve onun ne kadar işkolik olduğunu bildiğim için, gerçekten öyle. "Öne doğru kay ki arkana geçebileyim." Ona katıldığımda ve o Bana yaslanıyor, başparmaklarımı omuzlarına bastırıyorum, tüm iş gerginliğini gidermek için masaj yapıyorum.

İnliyor ve çıkardığı ses düpedüz günahkârca. "Buna alışabilirim."

"Umarım yaparsın. Çünkü bunu sonsuza dek yapmayı planlıyorum." "Bana masaj yapmak mı?"

Başının arkasını öptüm. "Hayır, seni seviyorum."

Bu noktaya gelene kadarki yol inişli çıkışlı olabilir. Kıskançlık, güvensizlik ve kafa karışıklığıyla doluydu. Ancak tüm bunlar, nasıl başa çıkacağımızı bilemediğimiz kadar güçlü bir çekim ve bağdan kaynaklanıyordu.

Birbirimize
bağlıyız.

Evlilikte.

Hayatta.

Sonsuza
kadar.

Sonsöz

DARCY

BEŞ YIL SONRA

!!

Beklediğimden daha küçükmüş ."

Wren şaşkınlıkla bana bakıyor. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin." "Hayal kırıklığına uğramadım. Kafam karıştı."

Kıs kıs gülüyor. "Bence bu normal. Bu şekilde yaratılmışlar."

Normal mi? Tekrar aşağı bakıyorum, şüpheyle boyutuna bakıyorum. "Bu doğru *olamaz*. Onu kıracağız."

Harika kocam boğuk bir kahkaha atıyor ve kolunu bana doluyor. "Her şeyden önce, bence bir numaralı adım kızımıza *öyle* demekten vazgeçmek."

Kızım.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Kimin saçma, kötü düşünülmüş planıydı bu? Ve ikinci olarak, hangi aptal insan *bana* -bana- sorumlu olmam için gerçek bir çocuk verdi?

Kendime zar zor bakabiliyorum. Bir holding mi? Elbette. Yaşayan, nefes alan bir şey mi? Bir keresinde "öldürülemez" bir ev bitkisini öldürmüştüm.

"İkinci adım ne?" Ellerimin arkasından soruyorum.

Wren onları aşağı çekerek beni ona bakmam için çevirdi. "Çıldırılmayı bırak." "Bunu bir olasılık olarak görmüyorum."

Yüzü hafifçe düşüyor. "Dört yıldır o listedeyiz. Ebeveynlik derslerine gittik ve bize attıkları tüm lanet olası çemberlerden atladık. Bana tereddüt etmediğini söyle?"

Ağzım açık kaldı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Başka nasıl-" Elini üzerimde sallıyor. "-tüm bunları?"

"Charity için çıldırmıyorum - o artık bizim. İşi bırakıp rakamlarla oynamayı bırakma zamanının geldiğini *kendime* bile inanarak söyleyemezken nasıl olur da birine ebeveynlik yaparım diye çıldırıyorum."

"Bunu ona *asla* söylemek zorunda kalmayacağınızı garanti edebilirim."

Bu benden küçük bir kahkaha aldı. "Ben ciddiym, Wren. Ya onu mahvedersem? Ya bana dönüşürse?"

"Ailesi için her şeyi yapabilecek ve tüm kalbiyle seven tatlı, şefkatli bir adam mı?" Wren bir kolunu yüzüne sarkıtır. "Hayır, dehşet! Durdurun şunu!"

Onu susturuyorum ve hızla uyuyan minik - ama gerçekten *minik* - insana dönüp bakıyorum. "Gerçekten bedenini kontrol ettirmeliyiz, değil mi?"

"Hayır." Wren iki elini omuzlarıma koydu ve beni odadan çıkardı. "Sağlık kontrollerini yaptırdı, ortalamanın üzerinde, bu da zaten aşırı başarılı stresli babasına değil babasına çekmiş olduğu anlamına geliyor, yani artık endişelenmene gerek yok."

Kanepeye uzandım. "Umarım sana çeker."

"Biliyorum, Darce. Ama senin harika bir baba olacağını düşünmeseydim bu çocuğu yapmazdık."

Wren'i yanıma çekiyorum ve kucağına tırmanıyorum. "Kendimi ona dönüşmekten nasıl alıkoyabilirim?"

Wren omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. İkimiz de bazı kötü kararlar verdiğini biliyoruz, ama benim oturduğum yerden çok da kötü yapmadı. *Hâlâ* çok fazla çalışıyorsun ama diğer her şeyin mükemmel."

"Mükemmel olmak saçmalık, ama bana inandığını bilmek yardımcı oluyor."

"Dürüst olmak gerekirse, tüm bu belirsizlik beni tahrik ediyor. Kontrolün sende olmadığını görmeyeli yıllar oldu."

Bu doğru. Şirketi tekrar düzlüğe çıkarmak yaklaşık bir yılımızı aldı ama önemli olan bunu başarmış olmamızdı. Daha sonra kardeşlerim ve ben MediaCorp'un miras yasalarını yıkmak için çalıştık ve kızımın benim sahip olduğum beklentilerle büyümeyeceğini bilmek iyi hissettiriyor.

Umarım şirket için çalışmaya devam eder, bu işe ilgi duyar ve sevdiği için yapar, ama bu onun kararı olacaktır.

Kim bilir, Wren ve ben bir gün öldüğümüzde, onu parça parça satmaya karar verebilir.

Eğer yaparsa bu beni
öldürür. Ama bunu asla
bilmeyecek.

Çünkü onun mirası asla bir zorunluluk olmayacak.

Eğilip Wren'i bir, iki kez öpüyorum ve bunca yıldan sonra ona nasıl bu kadar aşık olabildiğimi düşünüp eriyorum. Bulunduğumuz noktaya gelmek zor işti ama birlikte yaşadığımız hayat, bunun için savaştığımız her saniyeye değdi.

Başlangıçta daha fazla dış çıkarma sorunu, daha fazla stres kavgası ve didişme bekliyordum, ancak Wren yıllar içinde bana bir şey kanıtladıysa, o da benim için orada olduğunu söylediğinde, bunu kastettiğidir. Tartışmalarımız çok az ve asla uzun sürmüyor.

Wren ve benim birbirimiz için yaratıldığımızdan her zamankinden daha emin olmamı sağlıyor.

"Yarın annenle buluşacak mıyız?" Wren soruyor.

Bu konuda çok ileri geri gittim. Her şey patlak verdikten sonra kalkıp Lyon'daki evine taşındı ve artık bizimle ya da MediaCorp'la hiçbir şey yapmak istemiyor. Mecbur kalırsa öyle görünmeye çalışıyor ama üç çocuğunu da hayal kırıklığına uğrattığını açıkça belirtti. Sayabilirim

Bir yandan da gittiğinden beri onu kaç kez gördüğümüzü ve bunlardan sadece ikisinden kızgın ayrılmadığımı düşünüyorum.

"Sanırım öyle." Hâlâ doğru seçimi yaptığımı tam olarak ikna olmuş değilim. "Charity'yi tanımak istiyor ve bir yanım annemin sana davranışları yüzünden tek başına acı çekmeye devam etmesi gerektiğini düşünürken, diğer yanım hayatımın büyük bölümünde yanımda olduğunu ve sonunda da bunu başardığını hatırlıyor."

"Ne seçersen seç, bana uyar, biliyorsun."

"Biliyorum. Bu yüzden ona Charity'yi tanımak istiyorsa babalarına saygı duyması gerektiğini söyledim. Her *iki* babasına da. Her an iptal etmesini bekliyorum."

"Gerçekten de onun aşkını erkenden test ediyorsun, değil mi?"

Yüzünü avuçluyorum, başparmaklarımı kaba kirli sakallarının üzerinde gezdiriyorum. "Kimse kocama saygısızlık edemez."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sen hariç." "Ve sadece yatak odasında."

Beşikten minicik bir feryat geliyor.

"Yine de bunu bir süre daha yapmayacağınızı hissediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Onu boş ver, sesi... sessiz gelmiyor mu? Gıcırdayan bir oyuncak gibi? Bu normal mi?"

Wren gülerek başını geriye atar. "İçimden bir ses baba olarak iyi iş çıkaracağını söylüyor."

"Peki ya yapmazsam?"

Ayağa kalkmam için kıcıma bir tokat attı ve kızımızı görebilmesi için üstünden indim. Uzaklaşırken bana dönüp, "O zaman iki numaranın zaman çizelgesini yükseltiriz. Ve eğer bu işe yaramazsa, üçüncü kez şanslıyız."

Urg, pislik.

Ama o beni her zaman güldürmeyi bilen bir pislik. Hala her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

romantizm tüketiyor. Bu aşk her günümün bir parçası ve şimdi bebekle birlikte daha da büyüyecek.

Onun ortadan kaybolmasını dilediğim onca zamanı düşünüyorum ve gözlerinin önündekini göremeyen Darcy'yi silkeleyip geçmek istiyorum.

Wren'in asla pes etmemesine çok

sevindim. Benim için savaştığı

için çok mutluyum.

Ve şimdi, hayatımın geri kalanını onun için savaşarak geçireceğim.

Teşekkür ederim

Piç ve Varis'i okuduğunuz için teşekkür ederim.

Wren ve Darcy'nin birbirlerine aşık olmadan önceki hallerini okumak isterseniz buradan okuyabilirsiniz:

Wren: Alevler İçinde <https://geni.us/flames>

Darcy: Koca Aldatmacası <https://geni.us/husbandhoax>

Eden ve Saxon'ın Puckboys serisinin hayranları? Altıncı kitap için ön sipariş: Romantik Puckboy'a buradan ulaşabilirsiniz: <https://geni.us/bromantic>

Piç ve Varis Çalma Listesi

Aşağıda Bastard & the Heir'dan ilham alan bir çalma listesi var. Bizimle birlikte buradan dinleyin: <https://geni.us/bastardplaylist>

1. Elton John'dan Son Şarkı
2. The Neighbourhood'dan Daddy Issues
3. Adele'den Rumour Has It
4. AJR tarafından Drama
5. B.o.B ve Hayley Williams'tan Airplanes
6. Taylor Swift'ten London Boy
7. Jules Paymer'den Anne Sorunları
8. Teddy Swims tarafından Lose Control
9. Steven Rodriguez tarafından
10. Earned It by The Weekend
11. The Bravery'den Dürüst Bir Hata
12. Need To Breathe ve Gavin DeGraw'dan Brother
13. Taylor Swift'ten Dancing With Our Hands Tied
14. P!nk ve Nate Ruess'ten Just Give Me a Reason
15. Unsteady by X Ambassadors
16. Oston tarafından son kez
17. We Three tarafından Half Hearted
18. Kodakline'den Brother
19. Florence + The Machine'den Never Let Me Go
20. Jason Duel'den Evlen Benimle
21. OneRepublic'ten Secrets
22. Neon Trees'ten Everybody Talks

Bizi Online Bulun

İmzalı kitaplar, özel baskılar, ticari ürünler, doğrudan sesli kitaplar ve daha fazlasını satın alabileceğiniz kendi web sitemizi oluşturduk!

www.sadenverse.com adresine göz atın

Eden Finley Hakkında

Eden Finley'in Patreon'una buradan katılın:

<https://www.patreon.com/EdenFinley> Eden'i aşağıdaki platformlardan

takip edebilirsiniz:

<https://www.facebook.com/EdenFinleyAuthor/>

<https://www.facebook.com/groups/absolutelyeden/>

<https://amzn.to/2zUIM16>

<https://www.edenfinley.com>

EDEN FINLEY'İN DİĞER KİTAPLARI

MIKE BRAVO OPS

Iris

Rogue

Atlas

ÜNLÜ SERİLER

Pop Star

Spotlight

Fandom

Encore

Novellas:

Rockstar Kalpler

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SERİSİ

Fake Out

Trick Play

Deke

Blindsided

Hat Trick

Novellas:

Sahte Erkek Arkadaş Kaçamakları: Bir kısa öykü koleksiyonu

Son Oyun

FRANKLIN U ORTAK DÜNYA

Futbol Kraliyeti

STANDALONLAR

Elveda Diyemiyorum (MMM)

VINO & VERITAS

Sarina Bowen'in Gerçek Kuzey Serisi

Headstrong

STEELE KARDEŞLER

Yazılmamış Yasa

Söylenmemiş Yemin

KRALİYET YÜKÜMLÜLÜĞÜ

Unprincely (M/M/F)

Saxon James Hakkında

Saxon'un Patreon'una buradan katılın:

<https://www.patreon.com/saxonjames>

Saxon James'i aşağıdaki platformlardan herhangi birinde takip edin. www.facebook.com/thesaxonjames/

www.amazon.com/Saxon-James/e/B082TP7BR7

www.bookbub.com/profile/saxon-james

www.instagram.com/saxonjameswrites/

SAXON JAMES'İN DİĞER KİTAPLARI

KAZARA AŞK

Koca Aldatmacası

Flört Malzemesi

Değil İntikam

Gündemi

BOŞANMIŞ ERKEKLER KULÜBÜ

Ev Arkadaşı Düzenlemesi

Platonik Kural Kitabı

Tomurcuklanan Cazibe

Sabır Kullanmak Sistem

Aşırı Yüklenmesi

FRAT SAVAŞLARI

Hırsızlar Kralı

Kargaşa Ustası

Başkanlık Kaosu

FRANKLIN U ORTAK DÜNYA

Flört Felaketi

ASLA SADECE ARKADAŞ DEĞİLİZ SERİSİ

Sadece

Arkadaşız

Sahte

Arkadaş

Dostça Ateş

Romanları Almak:

Çıkarları Olan Arkadaşlar

KAYITSIZ AŞK

Denial (prequel)

Riskli

Cazip

Biraz daha tatlı bir şeyler peşindeyseniz, YA takma adım S. M. James'i unutmayın.

Bu kitaplar kocaman kalpleri olan sevimli, kusurlu karakterlerle dolu.

www.amazon.com/S-M-James/e/B07DVH3TZQ